

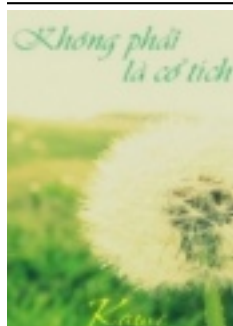
Không Phải Là Cổ Tích

Contents

Không Phải Là Cổ Tích	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	41
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	68
31. Chương 31	72
32. Chương 32	75
33. Chương 33	79
34. Chương 34	82
35. Chương 35	85
36. Chương 36	88
37. Chương 37	90
38. Chương 38	92
39. Chương 39	94
40. Chương 40	97
41. Chương 41	99

42. Chương 42	101
43. Chương 43	103
44. Chương 44	105
45. Chương 45	107
46. Chương 46	109
47. Chương 47	111
48. Chương 48	113
49. Chương 49	114
50. Chương 50	116
51. Chương 51	118
52. Chương 52	119
53. Chương 53	121
54. Chương 54	123
55. Chương 55	124
56. Chương 56	126
57. Chương 57	128
58. Chương 58	129
59. Chương 59	131
60. Chương 60	134

Không Phải Là Cổ Tích

Giới thiệu

Hiện tại thì tôi đang lang thang ở khắp các gian hàng để tìm cho ra cái thứ thực phẩm tên là “đậu tương”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-la-co-tich>

1. Chương 1

...6h30 tối tại siêu thị Big C...

Hiện tại thì tôi đang lang thang ở khắp các gian hàng để tìm cho ra cái thứ thực phẩm tên là “đậu tương”. Thật là khổ khi phải gánh vác công việc nội trợ trong một gia đình 8 miệng ăn và chỉ có tôi là nữ duy nhất. Hix...Nghỉ hè của người ta là chơi và ăn, còn nghỉ hè của tôi lại kèm với hai chữ công việc to oạch. Hồi trước ba là nội trợ chính trong gia đình, nhưng từ ngày ba đi Mỹ thăm chú ruột tôi ốm thì mọi công việc nhà đổ dồn lên đầu tôi. Thôi thì chịu khó cho hai chữ “thiên chức” của người phụ nữ được trọn vẹn, vì vốn dĩ tôi cũng không thấy mình giống...con gái cho lắm.

Siêu thị hôm nay nhộn nhịp hơn bình thường vì là ngày cuối tuần. Mấy chục chiếc cầu thang cuốn đông nghịt người chen chúc nhau đứng. Hơi người tỏa ra khiến tôi thấy nóng kinh khủng. Từ nãy đến giờ tôi đã lê lét quanh khu vực phục vụ ăn uống này cả chục vòng nhưng vẫn không biết được chai đậu tương nằm ở

cái xó xỉnh nào. Hay là tôi tìm nhầm chỗ nhỉ??? Nhưng tầng 2 là tầng bán sản phẩm phục vụ ăn uống mà. Không thể nhầm được!

Đang kéo rê cái giỏ nhựa đựng đầy mì tôm sau lưng, bỗng tôi thấy tay mình có dấu hiệu lạ. Nhìn xuống. Nhìn lên. Gì thế chứ? Bên cạnh tôi lúc này là một cô gái rất rất xinh đẹp với mái tóc đen óng ả uốn những lọn xoắn nhẹ, đôi mắt cũng đen láy cùng hàng mi cong đến mức không thể nào cong hơn, cô ấy mặc một chiếc váy ngắn màu huyết dụ và chân đi tất quần đen. Nhưng dù người ta có đẹp đến đâu thì cũng không khiến tôi để ý được nếu như cô ấy không nắm chặt lấy bàn tay phải của tôi. Bằng một nụ cười sau vài giây bối rối, tôi cất giọng:

- Chị ơi! Chị...cầm nhầm tay rồi ạ!

- Xin lỗi nhưng làm ơn đừng hắt tay tôi ra. Chỉ 5 phút thôi!

Mặt tôi hiện nguyên hình là một con ếch sau khi nghe thấy những gì mà người nắm tay mình vừa phát ngôn ra. Như thế là sao nhỉ??? Theo trí nhớ tồi tệ của mình thì tôi không hề quen biết với mỹ nhân này. Phải công nhận là người ngoài khi nhìn thấy tôi thì đa phần đều nhầm tưởng tôi là boy. Tại tôi luôn được khen là...đẹp trai! Nhưng tôi chỉ thích phong cách tomboy chứ không phải là...Tóm lại tôi vẫn là con gái 100%.

- Chị ơi! Em...

- Đừng nói gì hết! 5 phút sắp qua rồi! – cô ấy có vẻ đang rất lo lắng và hốt hoảng.

- Nhưng mà...

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì tôi bị lôi tuột vào một góc khuất của dãy hàng chén bát vắng người trước mặt. Từ thời điểm đó trong tôi nảy ra một suy nghĩ. Là rằng có phải kẻ đang nắm tay mình mới ...trốn viện? Nhưng bệnh nhân tâm thần hình như không thể ăn diện đẹp như thế. Tuy vậy hành động kì quặc mà nảy giờ cô ta làm với tôi thì không thể nào chối cãi cho cái kết luận rằng thần kinh của người này... không bình thường.

- Này! Chị làm cái trò gì thế hả??? Tôi nhịn lắm rồi đó! – bức xúc tột độ, tôi hắt mạnh tay mình ra và sưng cồ lên.

- Làm ơn im lặng dùm đi! – cô ta vừa lấy tay bịt miệng tôi vừa nói như van lơn.

- Ứ...ứ...

Tôi cứ thế giấy nảy lên trong khi miệng vẫn còn bịt kín. Chị ta là con gái mà sao mạnh thế nhỉ??? Ở nhà tôi luôn được mệnh danh là kẻ khỏe hơn...trâu mà bây giờ dưới sự khống chế của người này, tôi hoàn toàn không thể phản kháng lại.

- Này! Sao còn đứng đấy! Em bực mình rồi đó! – một thằng nhóc choai choai không biết từ đâu tiến tới rồi đứng vòng tay ra lệnh.

- Em thật là...

- 5..4...3...

Người tôi rụng rời, phải nói là gai ốc nổi hết cả lên, hai mắt thì trợn to, tay chân như bị chôn chặt. 18 tuổi. Chưa có người yêu. Chưa biết đến một cái nắm tay khác giới. Mà bây giờ đây, tôi đang bị một người cùng giới lớn hơn tuổi hơn vào môi ư??? Á á á.....

Quá sức phần uất, tôi co giò đạp thẳng vào chân cô ta một cú thật mạnh, nhưng bao nhiêu đó vẫn không thể làm cho đôi môi đỏ choét ấy rời khỏi miệng tôi. Trời ơi! Tôi đang gặp cái quái gì thế này??? Biến thái! Đúng là biến thái mà!!!

- Ok! Hết giờ rồi! Làm chưa được tốt như mong đợi nhưng vẫn được coi là hoàn thành!

Thằng nhóc choai choai nhìn đồng hồ rồi phán một câu xanh rờn, cô gái biến thái ngay lập tức thả tôi ra. Phải nói lúc này người tôi đang ở level nào của sự tức giận nhỉ??? Không thể gọi là tức giận được nữa, mà là ghê tởm và phát điên. Nhanh như cắt tôi trợn mắt hét toáng lên:

- Này chị kia! Chị làm cái trò gì thế hả??? Cái thứ biến thái!!!!!!

- Tôi... - cô ta xem chừng cũng đang bối rối cực độ, mồ hôi rịn đầy mặt.

- Tôi gì mà tôi, nếu chị không phải là con gái thì tôi đánh chị lâu rồi! Đi theo tôi tới đồn cảnh sát, tôi phải tố cáo hành vi xúc phạm thân thể người khác! Đi! Đi! – tôi lúc này chẳng khác nào một con bò húc khi nhìn thấy tấm vải đỏ, mọi thứ trong người cứ nóng bừng lên.

Vừa nói tôi vừa cầm tay chị ta lôi đi, lôi như một người chồng lôi vợ về nhà khi nhìn thấy vợ mình ngoại tình. Nhưng mọi sức lực của tôi dường như vô hiệu khi cô ta vẫn đứng yên đó, lại còn níu tay tôi rồi tiếp tục bịt miệng tôi và ấn chặt vào tường.

- Làm ơn đừng hét nữa! Thực sự tôi không cố ý đâu!

- Uhm...uhm....

- Haha! Vui quá! – thằng nhóc choai choai ấy lại được thể cười sảng khoái (Hai kẻ này đúng là điên nặng lắm rồi!!!)

- Anh bình tĩnh đi! Thực ra...

Cô ta ú ớ một lúc lâu rồi lấy tay cầm mái tóc của mình và kéo xuống. Trước mắt tôi bây giờ là cái gì thế này??? Cô ta đội tóc giả ư??? Tóc thật của cô ta là ngắn như tóc của tôi và có màu vàng hoe ư??? Tôi nuốt nước bọt ừng ực. Hình như tôi đang bị lạc vào một cái động quỉ nào đó thì đúng hơn.

- Tôi là con trai. Mọi chuyện đều là bắt đắc dĩ...Làm ơn hãy thông cảm và đừng có hét nữa. Có thể tôi mới giải thích được! Ok? – cô ta, à không, bây giờ phải gọi là anh ta nhìn tôi tha thiết, còn tôi thì không hiểu và không thể hiểu cái gì đang xảy ra với mình. Theo phản xạ, tôi gật đầu.

Sau hơn 10 phút im lặng và đứng nhìn, tôi mới có thể nghe được lời giải thích của anh ta. Mà nghe xong thì tôi cũng không thể nào chấp nhận được:

- Nói ra có lẽ anh(hix! Hắn ta tưởng tôi là boy kìa) không tin được. Nhưng...nhóc vừa nãy là em tôi, trò này là của nó bày ra. Nó bắt tôi giả con gái đi chơi siêu thị, và khi gặp người đàn ông số 10 thì sẽ phải chạy tới nắm tay người ta và...hôn họ. Tôi không thể không nghe lời nó. Vì thế...mong anh bỏ qua cho tất cả những gì vừa xảy ra...Tôi thành thật xin lỗi khi đã thực hiện những hành động quái dị này...Thật sự xin lỗi....

- Bỏ qua ư??? – tôi gằn giọng.

- Tôi có lý do đặc biệt...không thể không làm...Anh hãy hiểu cho...Dù gì cũng là con trai với nhau...

- Lý do đặc biệt??? Anh hãy hiểu cho tôi??? Anh...anh điên à??? Bỏ qua sao được mà bỏ qua!!! Trời ơi!!! – tôi cứ thế hét ầm lên khiến hắn ta một lần nữa phải bịt miệng tôi lại.

- Em tôi lại chạy đi mất rồi, tôi phải tìm nó, một lần nữa thành thật xin lỗi anh!!!

Hắn ta nói một câu ngắn gọn như thế rồi đội nhanh mái tóc giả lên đầu và hối hả chạy biến đi. Tôi bị hạ huyết áp (cứ gặp chuyện động trời là tôi lại...hạ huyết áp), đứng như trời trồng giữa gian hàng vắng tanh người qua lại. Tôi bị cái gì thế này??? Ôi không! Mọi chuyện thật quá sức tưởng tượng. Hay là tôi vừa gặp người ngoài hành tinh??? Kinh hãi, ngạc nhiên và tức giận. Đó là những tính từ diễn tả chính xác nhất tâm trạng của tôi lúc bấy giờ. Vô thức tôi đưa tay lên môi. Hắn là con trai. Vậy là...nụ hôn đầu đời đã mất tong rồi sao??? Á!!! Không thể nào!!!

2. Chương 2

Tính đến hôm nay là tròn 3 tuần kể từ ngày tôi bị mấy kẻ biến thái đó xúc phạm. Thật là bức xúc! Tôi đã quyết tâm đi tìm cho bằng được thằng con trai giả gái mất dịch ấy để đánh ột trận thừa sống thiếu chết. Nhưng nghĩ lại mới thấy thất vọng nhiều về bản thân. Một người mạnh như trâu (tự hào lắm!) là tôi mà lại bị ăn hiếp đến mức đó, không biết cách chống trả, chỉ biết đứng trơ ra mà nhìn. Ôi không! Càng nghĩ càng thấy nhục!

Tạm dẹp sự bức bối qua một bên, tôi cong lưng đạp chiếc xe địa hình tới quán cà phê của cậu Út để làm thêm. Hix...Nghĩ hè là công việc. Sao đời tôi con gái mà khổ sở thế này nhỉ??? Biết thế đừng có tomboy,

đừng có thể hiện mình mạnh mẽ cho khỏi bị mọi người lầm tưởng mình là con trai, để họ luôn nghĩ rằng tôi đủ bản lĩnh để sống như cánh mày râu thứ thiệt. Theo đuổi phong cách này chắc là sai lầm lớn nhất của tôi. Nhưng đã đâm lao thì phải theo lao. Tôi cũng không đủ tự tin để làm một đứa con gái đúng nghĩa như mấy nhỏ bạn của mình...Haizzz

Trời buổi sáng trong lành thật. Cây cối nhìn xanh mơn mớn đầy sức sống. Hai bên đường không có tí rác nào vì đêm qua đã được quét sạch đi. Con đường rộng thẳng tắp đưa tôi tiến về phía trước. Ngược lên cao thì Mặt trời non nớt bóng sau mấy đám mây con đang nhìn tôi vẫy chào ngày mới. Tự nhiên thấy lòng mình rộn ràng đến lạ. Vạn vật đất trời lúc nào cũng tuyệt vời như thế...

Nhưng cứ mỗi lúc tôi đang vui thì lại bị cụt hứng...

Á.....

Tin được không? Tôi bị đụng xe! Bị đụng xe vào thời điểm vắng nhất của con đường này???

Lồm cồm ngồi dậy sau cú đo đường chuẩn không cần chỉnh, tôi nhăn nhó khi nhìn thấy cánh tay mình đã bị trầy một vết dài đỏ ửng cả lên. Con ngựa sắt thân yêu thì đã nằm chổng gọng ngay bên cạnh. Tôi nổi khùng hướng đôi mắt đầy tia lửa điện nhìn thẳng vào kẻ cũng đang đo đường như mình:

- Này! Đi đứng cái kiểu gì thế hả???

Nhưng hắn ta dường như không để ý đến lời của tôi, chỉ vờ tay nhặt lại cặp kính cận to bị chẳng rồi đeo lên mắt và đứng lên. Không dừng lại ở đó, hắn ta còn tỏ vẻ vô cùng hốt hoảng quay qua quay lại như tìm kiếm một thứ gì vừa bị thất lạc.

- Đâu rồi??? Nó đâu rồi???

- Cái gì hả??? Mà tôi đang hỏi anh mà! Anh đi đứng kiểu gì thế hả??? Mắt anh có vấn đề sao??? – tôi phát bực lên được với kẻ vừa tông mình.

- Nó đâu rồi chứ??? Điên thật!!! Đâu rồi???

Dù đang rất bực mình nhưng tôi cũng không thể nào hỏi hắn khi mà hắn chỉ mãi tìm một cái thứ gì đó xem chừng là khá quan trọng. Hắn cứ chạy quanh lục lọi tất cả, nhìn chăm chăm xuống đường rồi hướng mắt lên vỉa hè, dáng điệu lo lắng tột độ. Nhưng sự thật thì tôi không thể đoán ra được hắn ta muốn tìm cái gì. Mà khoan đã! Khuôn mặt này trông rất quen. Hình như đã gặp ở đâu rồi. Là ai nhỉ??? Tôi cố gắng lục tìm trong trí nhớ...đôi mắt đó, chiếc mũi đó...và...cái miệng đó! Ôi không thể nào!!! Tóc hắn màu vàng kìa! Ôi không!!!

- Anh...anh là kẻ giả gái hôm nọ hôn tôi phải không??? Số anh tận rồi, hôm nay thì đừng hòng thoát khỏi tay tôi!!!

Bằng một nghị lực phi thường, tôi đứng bật dậy và chạy như bay tới túm cổ áo tên tóc vàng, nghiêng răng kèn kẹt đầy giận dữ trong khi hắn ta không thèm nhìn mặt tôi, chỉ đảo mắt xung quanh để kiếm tìm cái thứ chết tiệt nào đó.

- Này anh! Đừng mong tôi bỏ qua! Xúc phạm tôi rồi bây giờ còn tông tôi nữa sao? Lần này thì anh chết với tôi!

Thu hết sức mạnh vào bàn tay còn lại, tôi đã sẵn sàng cho hắn một cú đấm thập tử nhất sinh được “cất giữ” bấy lâu nay. Nhưng chưa kịp làm gì thì tôi đã bị hắn đẩy mạnh sang một bên suýt nữa té nhào.

- Đây rồi!

Sau khi đẩy tôi ra, hắn chạy ngay đến vị trí mà tôi vừa đo đường lúc nãy và nhặt lên một thứ gì đó trong xù xù, to to. Hành động tiếp theo của hắn mới khiến tôi chết đứng. Đó là, hắn lấy cái thứ vừa nhặt được (thông báo với bà con là cái đó hồi nãy mông tôi đã ngồi lên ++) và đội lên đầu. Tóc giả. Trời ơi! Đó lại là một bộ tóc giả. Vậy là tôi đã gặp một kẻ điên thứ thiệt rồi! Má ơi! Oan gia với một thằng điên sao???

- Muộn học rồi! Xin lỗi vì làm bạn ngã! Nhưng lần sau đi đường nhớ đi theo làn, đừng đi giữa như thế, không an toàn đâu! Chào!

Tôi chơi với lần hai. Hắn ta vừa nói cái gì thế nhỉ? Nói như hắn thì tôi mới là người sai ư??? Kể bị hại là người sai ư??? Lý nào lại thế!!!

Sau khi để lại sự hốt hoảng và kinh ngạc tốt độ cho tôi, một lần nữa hắn lại bỏ đi. Và tôi chỉ biết đứng nhìn. Thực sự tôi không thể bình tĩnh trước những gì mà hắn vừa gây ra ình. Tôi đang bị gì thế này??? Á á á....

Giữa đường phố buổi sớm mai, không khí đang yên ắng thanh bình thì tôi lại là kẻ phá đi bầu không khí đó...Đơn giản vì tôi không biết làm cách nào cho hả cực tức đang cào xé trong lòng mình ngoài cách cách hét toáng lên...

3. Chương 3

Hôm nay là thứ hai. Tôi đang nghỉ hè nên không phải đi học, tôi cũng cho rằng việc học Đại học chắc cũng không bận rộn cho lắm (quên khoe với mọi người là tôi đã đậu vào trường Kinh tế ^^). Nhưng buồn lòng là tôi phải đi làm. Và đau đớn hơn là tôi phải làm công việc của một người osin. Vũ trụ lộn ngược rồi thì phải? Tôi là con gái của một chủ công ty mà phải đi làm osin cho nhà người ta. Nghe ra thì phi lý quá! Nhưng đành phải chấp nhận. Ai bảo công ty của ba tôi là công ty chuyên cung cấp người giúp việc gia đình, và nhân viên giúp việc đáng ra hôm nay phải đi làm thì lại ốm nằm nhà. Ba bảo khách hàng này giàu có lắm, việc cũng không nhiều nên tôi không cần lo sẽ phải làm mệt. Hix, ba bảo chỉ làm giúp ba một buổi này thôi, khách hàng này thuộc dạng khách vip nên không thể chậm trễ hợp đồng đã kí. Ôi thôi! Có ai như ba tôi không??? Cam đoan là không. Hix...Bất hạnh cho tôi quá!

12/3 đường Xuân Diệu...Đây rồi!

Theo địa chỉ trên tờ giấy mà ba đưa, cuối cùng tôi cũng tìm được ra căn nhà mà mình chuẩn bị làm...người ở thế chân. Phải nói sao nhỉ??? Nó kinh khủng hơn những gì tôi đã tưởng tượng. Dù biết khách hàng này thuộc diện giàu nứt đổ vỡ vách nhưng tôi không ngờ lại giàu đến mức này. Có thể nói là giàu không đỡ được ++.

Một chiếc cổng sắt cao thiết là cao được chạm trổ tinh xảo. Hai cái khóa hình đầu lân nằm ngay chính giữa nhìn phát sợ lên được. Một màn hình chào khách nằm ở phía bên trái được thiết kế hiện đại. Tôi tự ình kinh ngạc 20 giây rồi lấy lại bình tĩnh nhìn vào màn hình, tay không quên bấm chuông.

- Ai thế? – một giọng nữ cất lên, còn gương mặt thì tôi nhìn không rõ lắm, cứ nhòe nhòe sao ấy.

- Tôi từ công ty chuyên cung cấp người giúp việc Nhân Tín ạ!

- À! Cô vào đi!

Và thế là cánh cửa mở toang, tôi giật mình rồi ì hực dắt con ngựa sắt vào bên trong. Ngay sau khi tôi bước chân vào sân thì cánh cổng đóng sập lại. Hix...Không phải là nói oan nhưng tôi cứ cảm giác đây giống như một nhà tù vậy! Mặc dù nó trông đẹp kinh khủng...

Sau khi dựng xe ngay ngắn, tôi lấy tay cào cào lại đầu tóc cho gọn gẽ rồi hít thở thật sâu bước chậm rãi vào nhà. Phòng khách nằm ngay trước mặt và cửa không khóa. Sao chẳng ai ra tiếp tôi nhỉ??? Vắng hoe không chút bóng người. Tôi bắt đầu cảm thấy bức bối. Khi đã bước hẳn vào trong nhà, tôi vẫn không thấy ai cả. Hồi nãy lúc bấm chuông rõ ràng có người mà. Hix...Hay đây là ngôi nhà ma??? Ôi không! Tôi tự cớ đầu vì cái sự hoang tưởng quá đáng của mình...

- Có ai ở nhà không ạ??? – tôi vừa bước vừa cất giọng hỏi, nhưng da gà thì nổi cả lên.

Đáp lại tôi chỉ là sự tĩnh mịch đến đáng sợ.

Bỗng...

Một luồng hơi lạnh ngất phả vào gáy tôi...

- Em đây rồi!!!

Một giọng nói cất lên và ngay sau đó tôi bị ôm chặt từ phía đằng sau. Theo phản xạ, tôi nhanh chóng túm đầu của tên vừa tấn công mình rồi dùng hết sức bình sinh lôi ngược hẳn ra phía trước và dúm thẳng xuống nền. Sự thật thì tôi không hề biết võ, chiêu này là do nhóc em học Karate bày cho tôi phòng trường hợp bị tấn công bất ngờ. Và sự thật thì đó là chiêu võ duy nhất mà tôi biết ++.

- Á! Anh hai!!!

Một thằng nhóc từ cầu thang nhảy bổ xuống khi thấy kẻ vừa tấn công tôi đầu thì nằm dưới đất, hai chân thì vất vẻo trên ghế sofa. Xem chừng hẳn ta đau lắm. Đáng đời! Ai bảo cái tội tấn công lên đằng sau lưng người ta!!!

- Anh! Anh có làm sao không???

- Đau quá!

- Anh kia! Sao dám đánh anh tôi hả??? – thằng nhóc ngược mắt lên nhìn tôi vẻ tức giận.

- Ai bảo anh cậu tấn công tôi! – tôi cũng không sợ mà đốp lại.

- Nhầm lẫn! Tất cả chỉ là nhầm lẫn thôi! Anh chết với em mất thôi Pi ơi! – người tấn công tôi nhăn nhó lấy tay kéo mạnh dải khăn vẫn còn quấn quanh mắt ra rồi lồm cồm đứng dậy.

Tôi ngỡ ngàng một vài giây và bắt đầu hiểu ra mọi chuyện. Hình như hai anh em nhà này đang chơi trò bịt mắt bắt dê. Ông anh tưởng tôi là em mình nên mới nhảy xổ tới ôm chầm như vậy. Hix...Có lẽ là tôi đã hơi nặng tay. Nhưng trong tình huống đó thì ai cũng sẽ làm như vậy mà thôi. Không biết thì không có tội mà...

Xương sống tôi đột ngột kêu răng rắc. Lại cái quái gì thế này??? Khuôn mặt đó....đầu tóc vàng ám ảnh!!!! Không!!!!

Lần này tôi không cho phép bản thân được dây dưa thêm một phút nào nữa. Mấy lần trước vì quá bất ngờ nên tôi không thể trả được món nợ với tên tóc vàng này. Bây giờ thì thời cơ đã đến. Nhanh như cắt, tôi xấn lại chụp cổ áo hắn ta lôi đứng dậy. Mặc dù hắn quá cao so với tầm người của tôi nhưng không thể vì thế mà nhụt chí anh hùng. Tôi trợn tròn mắt, miệng day nghiêng, hai má đỏ phừng phừng:

-Này kẻ biến thái! Tôi tuyên bố cho anh biết! Hôm nay thì 100% anh phải nát mình dưới tay tôi!

Ya.....

Sau gần một tháng trời ngâm dầm nuốt cay ôm mối thù trong tim, cuối cùng ngày hôm nay tôi – Ngô Nữ Thực Nguyên (tên nghe nữ tính kinh dị! ++) đã trả được nỗi ám ức bấy lâu chịu đựng. Bằng chứng là bốn cô nương không nề hà đánh thẳng vào khuôn mặt như con gái ấy một cú đấm trời long đất lở khiến hắn ta ngã dúi sau ghế sofa. Cảm giác tổng khứ được nỗi bức mình mới thanh thản làm sao...

-Anh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – thằng nhóc sau một hồi ngỡ ngàng như con...tê giác la ầm lên rồi chạy tới phía ông anh trai tội nghiệp của mình.

-Hơ hơ...- hẳn ta không thể thốt nên lời, chỉ biết ôm mặt nhăn nhó như khi già. Tôi thì hạnh phúc...vô biên.

-Trời ơi! Mặt anh sưng vù cả lên rồi! – thằng nhỏ hốt hoảng cầm mặt anh mình lên xem xét.

Ping poong...

-Hức...Ba mẹ về rồi! Nhanh! Lấy tóc giả đội lên rồi ra mở cửa! Nhanh!!! – đang nhăn nhó với khuôn mặt biến dạng, không hiểu sao khi nghe tiếng chuông cửa reo lên thì tên tóc vàng đột ngột ngồi bật dậy, hối thúc nhóc em làm những việc mà tôi không tài nào hiểu nổi.

Thằng nhỏ chạy như bay vào phòng trong rồi bước ra với một mái tóc dài dềnh dặc đúng chất con gái, cộng thêm một cái váy ngắn khiến tôi tròn mắt kinh hãi. Hồi này tên này mặc quần tụt mà, sao mà thay nhanh đến thế được??? Nhưng bằng khả năng suy luận nhạy bén (hơi tự ột xí ++), tôi hiểu ngay. Cam đoan nhóc này đã mặc sẵn cái váy ngắn ấy rồi mặc thêm ngoài cái quần tụt. Chỉ có nước đó mới thay đổi với tốc độ siêu nhân như vậy được. Nhưng là con trai thì mặc mớ gì phải đội tóc giả với mặc váy để thành con gái nhỉ???

Ping poong...

Tiếng chuông cửa càng lúc càng dồn dập. Ông anh tóc vàng dù đang rất đau (tôi nghĩ vậy) nhưng cũng cố gắng lê lét đứng thẳng lên, chỉnh sửa lại áo quần rồi quay sang phía nhóc em dò hỏi:

-Xong chưa???

-Yeah!

2 phút sau.

-Cái gì thế này??? Sao nhà cửa lại lộn xộn như bãi chiến trường vậy hả??? – đó là giọng của một người phụ nữ.

Tôi giật mình ngược mắt nhìn lên. Cái gì đây ta??? Tôi có nhìn nhầm không nhỉ??? Bà ta...bà ta...không phải là nữ diễn viên Lan Nguyệt nổi tiếng cách đây mấy chục năm rồi sao??? Hơ! Còn người đi bên cạnh...nhìn cũng rất rất quen. Cái quái gì thế này??? Tôi đi lộn nhà rồi ư??? Không thể!!!

-Hihi! Không có gì đâu pa ma, anh em con bày trò chơi cho vui ấy mà! – thằng nhóc, không, cô nhóc, cũng không biết gọi nó bằng cái gì nữa, cười bên lên trình bày. Ôi thôi! Nhìn nó bây giờ nữ tính kinh khủng...ack...

-Chơi kiểu gì mà bày bữa nhà cửa lung tung thế này chứ??? Còn thằng hai, sao con để em phá phách vậy hả??? Lớn rồi mà cứ như con nít! Thật không thể chịu đựng được! – người phụ nữ càu nhàu.

-Cậu này là ai??? – người thanh niên đi vào cùng với ba mẹ của tên tóc vàng đột ngột nhìn tôi hỏi. Nãy giờ tôi cứ nghĩ mình bị bốc hơi khỏi nơi này rồi vì chẳng thấy ai để ý tới cả.

-Ồ! Em cũng không biết! Người này còn - nhóc nam không ra nam nữ không ra nữ ấy định tố cáo cái hành động bạo hành của tôi với anh trai của nó nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị tên tóc vàng cầm tay ngăn lại. Việc gì phải thế! Tôi làm thì tôi nhận! Hắn là người có lỗi trước mà. Tôi không cần cái sự anh hùng rơm đó! Bực cả mình...

-Thế không biết là ai mà cũng cho vào nhà hả??? – người thanh niên ngơ ngác.

-Có ai cho vào đâu! Hồi nãy hai anh em đang chơi vui vẻ thì có tiếng chuông cửa. Em chạy ra thì thấy cậu ta bảo đến từ công ty cung cấp người giúp việc Nhân Tín, nên mới mở cửa đấy chứ! – thằng(con)nhóc đó nhún vai.

-Hả??? Không biết người ta là ai mà dám tự tiện cho vào??? Trời đất! – cả 3 người (bao gồm hai vợ chồng và người thanh niên) kinh ngạc thốt lên.

-Không không! Mọi người cứ bình tĩnh! Cháu là người của công ty Nhân Tín thật mà! Không phải lừa đảo đâu! – nhận thấy tình hình đang trở nên bất lợi ỉn, tôi nhanh chóng xông vào giải thích.

-Nhưng khi tôi làm việc với công ty Nhân Tín, họ nói sẽ đưa tới đây một nữ nhân viên chứ không phải là nam! Dám thay đổi hợp đồng mà không báo trước, mấy người được lắm! – người thanh niên có vẻ tức giận.

-Ồ ơ! Mọi người đừng hiểu nhầm! Cháu là nữ! Không phải nam! – tôi cào đầu thú nhận.

-Cái gì nữa??? – lần này thì toàn thể những ai có mặt tại đây đều đồng thanh ồ lên. Hay nhỉ??? Có gì mà phải bất ngờ vậy đâu chứ??? Con gái không có quyền cắt tóc ngắn và mặc áo quần của con trai hả??? Pháp luật có cấm đâu! Vô lý!

-Con gái ư??? – thằng(con) nhóc mặt mày hình sự tiến từng bước chậm rãi về phía tôi, bất giác tôi thấy hơi sợ sợ nên đi lùi lại.

-Làm ... làm cái gì thế??? – tôi ú ớ.

Nhóc bất định giới tính vẫn không nói không rằng, tiến mỗi lúc một gần về phía tôi. Và ngay khi nó đứng trước mặt tôi thì nhanh như chớp lấy hai bàn tay đánh mạnh vào...ngực tôi khiến tôi giật bắn mình. Nó...nó...nó dám làm cái trò đó ư??? Dám...dám...bất nạt tôi thế ư??? Chết vì tức mất!

Đang tính cầm tay đứa nhóc mất dịch này và bum cho nó một trận tơi tả như đã làm với anh trai nó thì tôi khựng lại khi nhóc con nãy cười âm lên:

-Haha! Đây là con gái đó! Chị ta cũng giống em! Thích làm con trai! Haha!!!

Gì thế này nữa??? Tôi đi lạc vào cái chỗ quái quỷ nào đây??? Toàn một lũ biến thái! A a a!!!

4. Chương 4

Bây giờ...

Tôi đang ngồi trên ghế sofa và...cúi gầm mặt xuống. Ông anh tóc vàng cùng nhóc em thì đang...quỳ úp mặt vào bức tường sau lưng tôi ngồi. Hai ông bà mặt mày giận dữ, ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện. Còn người thanh niên thì đứng ngay bên cạnh đó, mặt lạnh hơn tiền...xu.

-Cô là người do công ty Nhân Tín cử tới đây làm giúp việc?

-Dạ.

Hai vợ chồng đó lại bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt dò xét từ trên xuống dưới. Hình như họ vẫn chưa tin tôi là con gái. Và càng không tin tôi là người giúp việc. Hix. Cũng phải thôi, từ trước đến nay tôi là trứng cứng của cả nhà, có đời nào chịu khẻ móng tay làm việc đâu nên tướng tá cứ như tiểu thư công tử. Nếu không vì năm nay đã gần bước sang tuổi 19, ba bắt tôi ra đời tiếp xúc với cuộc sống cho bớt thói ỷ lại thì Thực Nguyên này cũng không phải vất vả đi làm thêm như vậy. Hix! Càng nghĩ càng giận ba kinh khủng. Đúng là một mùa hè tồi tệ!!!

-Nhưng theo như trong hợp đồng thì người sẽ đến đây giúp việc tên là Trần Thị Bé Tươi, 35 tuổi, cao 1m45. Nhìn cô... - người thanh niên nói một lèo rồi tự nhiên hạ giọng nhìn tôi “đắm đuối”.

-Hơ hơ! Đáng lý ra hôm nay chị Tươi sẽ đến đây làm. Nhưng xui một nỗi là tự nhiên hôm qua chị ấy lăn đùng ra bệnh nên...nên công ty phải cử cháu tới đây để không làm trễ hẹn hợp đồng! – tôi trả lời với thái độ chân thành nhất có thể.

-Thế cô mấy tuổi rồi? – người phụ nữ nhìn tôi hỏi.

-Ồ..dạ...18 ạ!

-Để xem... – bà ta lại tiếp tục nhìn tôi, ánh mắt đầy suy nghĩ – Nguyên, Nghi, hai đứa đứng dậy tới đây!

“Nguyên” ư??? Ôi không! Đừng thế chứ! Đừng nói hấn ta – tên tóc vàng biến thái ấy cùng tên với tôi chứ! Oan gia cách mấy cũng không thể ngộ hẹp đến mức đó được!

-Lần này mẹ phạt quỳ nửa tiếng thôi. Nếu không vì có người lạ ở đây thì đã cho hai anh em quỳ suốt buổi luôn rồi! Lần sau cấm phá phách kiêu này nữa nghe không?

-Hihi! Okey mama! Yêu mama nhất!!! – con nhóc (bây giờ thì tôi hoàn toàn xác định được giới tính của nó) chạy lại ôm chầm người phụ nữ rồi hôn một cái thật kêu vào má. Hình như đối với họ, việc bị quỳ như thế này là hoàn toàn bình thường thì phải.

-Thế thì con lên phòng đây! – tên tóc vàng mặt không cảm xúc buông một câu đầy mệt mỏi rồi quay lưng lại. Ôi, nhìn hấn lúc này trông khác hẳn. Hix, mỗi lần đụng mặt tên này là mỗi lần tôi nhìn thấy một khuôn mặt khác nhau của hấn. Kì lạ thật! Bây giờ hấn chẳng khác nào một tên bất cần đời, mặt lạnh tanh, thái độ dửng dưng vô cảm.

-Đừng lại đó! Ai cho con lên mà tự ý thế! Tới đây ngồi xuống đi! – người phụ nữ nghiêm nghị ra lệnh. Trong gia đình này hình như bà ta có quyền nhất.

-

Không khí đột ngột chùng xuống. Mọi thứ im phăng phắc đến lạnh người. Tại sao không ai nói gì hết thế??? Hix...Tôi sợ cái gia đình kì lạ này lắm rồi á! Tội nghiệp chị Tươi sau này phải làm việc ở đây.

-Hôm nay cô sẽ ở đây thử việc! Nếu trong ba ngày mà cô làm hài lòng được hai anh em nó thì cô sẽ chính thức làm người giúp việc trong nhà này! Còn không thì tôi cho cô nghỉ việc nhưng vẫn trả lương 3 ngày!

-Ồ...ơ không! Cháu chỉ tới đây làm thay chị Tươi một ngày thôi ạ! Mai chị ấy lành bệnh rồi! – tôi hết hoảng. Gì chứ ba ngày thì chắc tôi chết giả với hai con người biến dị này mất!

-Không! Tôi thích cô làm việc! – bà ta trả lời dứt khoát.

-Không không! Cháu ... - tôi kinh hãi từ chối.

-Cô kia! Không nói nhiều! Mọi chuyện như vậy là xong. Từ hôm nay cô sẽ làm việc ở đây. – gã thanh niên mặt lạnh như cục nước đá nhìn thẳng tôi ra lệnh. Ồ hay nhỉ? Tôi là gì của hắn mà dám ra lệnh???

-Oh yeah! Có trò vui rồi! Yeah! – con nhỏ tự dưng nhảy căng lên như bị trúng tà. “Trò vui ” ư ??? Là sao???

-Nghĩ! – hai đấng phụ mẫu rít lên.

-À vâng! Con xin lỗi! – nhỏ ta luống cuống ngồi xuống, miệng lí nhí. Hix, công nhận nó cũng rất kute, nhưng cái ánh mắt nó đang dành cho tôi sao cứ thấy ...ác ác.

-Phước Nguyên! Sao mặt em lại bị bầm thế kia??? Chiều nay có buổi chụp hình mà!– gã thanh niên sau một hồi nhìn nhìn ngó ngó chợt nói lớn rồi chạy lại cầm khuôn mặt tên tóc vàng xem xét như bác sĩ chẩn bệnh.

-Anh bị... - con nhỏ quậy phá đang lớn giọng để méc tội trạng của tôi thì một lần nữa hắn ta lại cản trở . Sao vậy chứ? Tôi không cần hắn ta phải làm như thế!

-Là do...- tôi thu hết can đảm thú nhận sự thật, nhưng chưa kịp nói thì hắn nhảy ngay vào họng.

-Do lúc nãy chơi với nhỏ Nghi bị va vào thành cầu thang.

-Hơ!!! Buổi chụp hình chiều nay thì sao??? – ông anh mặt tiền xu (tự nhiên thấy biệt danh này hợp với anh ta nên tôi gọi luôn cho tiện) nhăn nhó.

-Nói họ hoãn. Thôi em mệt, em lên phòng! Thưa ba mẹ con lên phòng! – tên tóc vàng nói giọng đầy tâm trạng rồi đứng dậy bước đi.

Hix! Hắn làm tôi cảm thấy có lỗi trong khi mọi chuyện là do hắn gây ra! Bực quá đi mất thôi!!!

Hiện tại thì tôi đang ở trong bếp và đứng nhìn cái chảo dầu nổ lách tách. Hai ông bà đã đi ra ngoài, chỉ còn gã thanh niên và hai anh em biến thái trong nhà. Vì sao??? Vì sao tôi phải đứng đây, mang tạp dề và làm bữa trưa cho họ chứ??? Cả ba tôi mà hiếm lắm mới được tôi nấu một bữa vậy mà bây giờ tôi phải nấu cho người ta ăn dưới cái mác ô sin ư??? Lý nào lại thế???

-Này! Hành cháy đen rồi kìa!

Một giọng nói cất lên. Tôi giật mình chấm dứt công việc cầu nhàu và hết hoảng tất ga. Hix...hành khừ đã cháy đen thui...Đen như ngày hôm nay của tôi vậy. Toàn chuyện xui xẻo!

-Cô nên nhớ được làm việc ở đây là một vinh hạnh rất lớn! Không phải ai muốn là được đâu! Lo làm cho tốt đi! – gã thanh niên đứng bên chống một tay lên tường lầu bầu.

-Anh biến đi! – tôi bức xúc với cái chảo cháy đen, hắn ta còn thêm dầu vào lửa khiến người tôi cứ gọi là bốc hỏa.

-Hơi bất lịch sự đấy! – gã ta cười cười vẻ thô bỉ (trong lúc đó thì tôi chỉ còn biết dùng tính từ này để diễn tả mà thôi, hơi phũ phàng...)

Tôi không thềm đáp lại, cầm chảo đổ hết tất cả dầu cùng đồng hành cháy đen vừa khừ vào sọt rác dưới chân. Đẳng nào cũng mang tiếng giúp việc, phải làm cho đẳng hoàng. Chịu khó một ngày thôi. Mai tôi sẽ được giải thoát khỏi chốn kinh dị này! Kiên nhẫn đi nào Thực Nguyên!!!

Hắn ta vẫn ở lý bên cạnh tôi không chịu lê xác đi. Chắc là sợ tôi cho thứ gì độc địa vào trong thức ăn ám sát họ. Xin lỗi nhé! Nếu có thì tôi cũng bỏ vào rồi! Mấy người toàn thuộc dạng kì quặc, toàn muốn bắt nạt tôi. Grừ.....

Đang tính đặt lại chảo lên bếp ga, đột nhiên bọc quần tôi rung rung. Thả chai dầu lên kệ, tôi lấy tay vào túi móc cái Samsung Wave của mình ra rồi đặt vào tai:

-A lô! Gì thế Mít?

-A lô! Mà y ơi...

Chuẩn bị nghe hết câu nói từ đầu dây bên kia của con bạn, tôi đột nhiên nhảy dựng lên như con tinh tinh khi bị kẻ nào đó đứng đằng sau chọt lét vào hông. Tay chân tôi múa may loạn xạ. Cái chảo trên tay vô tình đập trúng vào mặt kẻ đứng bên cạnh. Mọi chuyện quá bất ngờ khiến tôi không kiểm soát được hành động của mình.

-A!!! Anh Tú!!! Á!!!

.....

Sau một hồi bình tĩnh. Tôi mới đủ khả năng nhận thức được cái gì đang diễn ra. Kẻ bị dính chảo là gã thanh niên (cái này là do hấn chứ không do ai hết, ai bảo không chịu lê xác đi, cứ đứng lỳ ra làm gì!). Kẻ tiến hành trò dã man là nhóc em tên Nghi của tên tóc vàng. Thật quá sức chịu đựng của tôi rồi!!! Trên đời nay một trong những thứ khiến tôi ghét nhất là mấy đứa con nít tinh nghịch quá mức cho phép!

-Anh! Đau lắm không??? Á! Má anh in vân của *** chảo rồi kìa! – con nhỏ xuýt xoa nhìn mặt gã thanh niên.

-Đau...đau...quá...- hấn ta nhìn còn thảm hơn tên tóc vàng hồi nãy. Hix, cũng phải thôi, tôi nhớ là cái chảo được phang vào mặt hấn với lực rất mạnh. Tại lúc đó tôi bị giật bắn mình mà, làm sao kiểm soát được hành động chứ?

-Chị lo mà giải quyết đi! Chị gây ra đó! – con nhỏ nhìn tôi chỉ trích rồi ngohoe nguẩy bỏ lên lầu, miệng vẫn còn cười khúc khích. Đúng là quái đản thật!

Tôi thở dài thườn thượt rồi tiến lại phía hấn ta, dù mọi chuyện là ngoài ý muốn nhưng hấn bị thế này cũng không thể nào bảo rằng tôi không có lỗi...

-Anh...đau không???

-Hồi thừa. Ui da...

-Tủ y tể ở đâu?

.....

Sau một hồi bồi bồi thoa thoa, với tay nghề chăm sóc vết thương nghiệp dư của mình, cuối cùng tôi cũng thanh toán xong cái bản mặt hầu như bị biến dạng bởi cái *** chảo trên tay mình của ông anh tên Tú. Hấn ta chắc đau ghê lắm. Chậc! Tất cả là tại con nhỏ quái quỷ ấy! Mới chưa được một ngày mà tôi đã sống dở chết dở với nó, ba ngày thì chắc tôi nhập viện vì mấy trò kinh khủng do nó nghĩ ra mất thôi.

-Con gái gì mà mạnh như...

-Ý anh bảo là như trâu chứ gì? Không cần ngại, tôi cũng nghe quen rồi.

Tôi thả hấn lại với chồng thuốc y tể, rồi đứng dậy bước vào bếp dọn dẹp lại mớ đồ đạc bị ném vương *** do trận chọc lét vừa rồi gây ra. Hix, chai dầu ăn đang chảy lan dưới nền nhà. Trời ạ! Tôi đã ghét cái thứ nhờn nhớt này lắm rồi, bây giờ mà dọn thì...Ôi thôi...

Vừa tìm được cây dẻ lau ở sau nhà vệ sinh, đang tính vào bếp chùi dọn thì tôi kinh hoàng khi nhìn thấy hai anh em nhà biến thái lại tiếp tục rượt đuổi nhau. Và...họ đang tiến vào bếp. Không! Không!!!

-Dừng lạiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !!!

Tôi hét dựng lên nhưng tất cả dường như đã quá muộn...

5. Chương 5

Hiện tại thì tôi không thể đủ khả năng để diễn tả cái thảm cảnh đang hiện hữu trước mặt mình. Nói một cách khắt quắt nhất thì mọi chuyện đều ở mức kinh dị. Hai anh em họ đang...thay tôi lau nền nhà đầy dầu ăn bằng cách nằm trườn trên đó. Ông tóc vàng nằm ngửa, con nhỏ nằm sấp đè lên. Chai dầu ăn thì nằm lẫn lóc bên cạnh. Cái chảo – hung khí vừa làm biến dạng khuôn mặt của gã thanh niên thì được vinh dự “đặt” ngay đầu ông tóc vàng.

-Trời ạ! Nhóc con! Có bị sao không??? – tôi hốt hoảng gác cây dẻ lau nhà vào góc tường rồi chạy lại đỡ con bé lên. Nhìn nó có vẻ là đang đau...

-Huhu...- tất nhiên, sau một hồi bị shock tinh thần do cú ngã ...định mệnh, nhóc Nghi khóc ầm lên.

Tôi vốn ghét nghe con nít khóc. Nhưng nhìn nó bỗng thấy tội tội. Dù sao vẫn là trẻ con, ngã như thế chắc sẽ đau lắm. Tôi bế nó dậy rồi đặt lên ghế. Gã thanh niên cũng nhanh chóng chạy lại đỡ tên tóc vàng ngồi dậy. Nhóc Nghi thì tôi không trách, nhưng ông anh của nó lớn xác thế kia mà cũng còn làm mấy cái trò ngô nghê này, bị ngã là đáng đời!!!

-Này nhóc! Nín đi nào! Nhóc đau chỗ nào nói chị nghe! Ngoan! Nín đi! Xương xương! – câu này là tôi học được từ bé Tun con bác Sáu khi nghe nó...dỗ búp bê.

Con nhỏ không nói gì, nhưng ngừng khóc hẳn. Nó ngẩng mặt nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. Tôi nói gì sai đâu???

-Sao thế??? Đau ở chỗ nào thì nói chị, chị lấy thuốc xoa lên chứ để lâu là đau hơn đấy! – tôi cố dọa nó, mặc dù biết lời dọa nạt này không có tính hiệu quả cao.

-Ừ thêm chị thương! – nhỏ ta ngơ ngẩn một lúc rồi ngúng nguẩy bỏ lên lầu.

-Ờ...

-Kệ con bé! Nó ngã hoài à! Không biết đau là gì đâu! – gã thanh niên giải thích khi thấy vẻ mặt ngổ xị của tôi.

Hix. Con gái gì mà nghịch hơn cả tôi. Hồi bằng tuổi nó tôi cũng phá lắm nhưng không đến mức như thế này. Đang tính quay trở lại bếp dọn dẹp bãi chiến trường do hai anh em biến thái gây ra, tôi giật mình khi nhìn thấy từ trên đầu của tên tóc vàng (hắn đang ngồi ở ghế sofa và xoa xoa cánh tay) lấp ló một màu đỏ trông rất giống máu!

-Á! Cô làm gì thế??? – Phước Nguyên hét dựng lên khi thấy tôi đang túm đầu tóc của anh ta (nói túm cũng không đúng lắm, chỉ là tôi đang ...vén tóc mái của anh ta lên để xem xét thôi!)

-Ngồi yên! – tôi quát lại.

-Anh Tú! Anh lôi cô ta ra xa đi! – hắn ta cứ giẫy nảy như giun.

-Ờ hơ..uh...để anh ! – gã thanh niên sau một hồi ngơ ngác liền vội vã gạt đầu, xắn tay áo tiến lại phía tôi.

-Cái thứ không lớn nổi ! Đầu anh bị chảy máu rồi nè ! La cho to vào ! – tôi bực mình đánh mạnh vào vai tên tóc vàng (hành động này là do thói quen ++, lúc nào bực mình mấy đứa bạn thân khi thấy tụi nó làm chuyện ngu ngốc thì tôi lại đánh vào vai chúng như thế !)

Hắn ta cùng gã thanh niên tên Tú giật bắn mình trước cú đánh vừa rồi của tôi. Nhất là tên tóc vàng. Hắn nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ. Đàn ông con trai gì mà chỉ mới bị đánh nhẹ đã phản ứng kịch liệt. Bó tay. Bó toàn tập.

.....

-Anh nên cảm ơn tôi vì tôi băng cái đầu anh hơi bị đẹp đấy ! – tôi đắc chí cười khì khì sau khi hoàn thành xong công tác chăm sóc vết thương.

-Em lên lầu đây !

Tên tóc vàng không thèm để ý đến lời nói của tôi rồi lạnh lùng đứng dậy bỏ lên phòng. Một kẻ vô phép tất ! Mất công Thực Nguyên này đã băng bó cho hắn. Bực mình ! Bức xúc ! Ack !!!!

-Cô chưa bị nó xử là may mắn lắm rồi đấy ! Từ trước đến nay chưa có nhỏ nào dám túm tóc nó và đánh nó như cô đâu ! Thật là... – gã thanh niên nhìn tôi nói nhạt rồi đứng dậy bỏ đi.

Xử tôi à ??? Đâu có dễ ! Người hắn ta như cọng cỏ, tôi thổi là bay. Nhưng đột nhiên tôi chợt dạ khi nhớ lại hồi bữa ở siêu thị, tôi mạnh như thế nhưng cũng phải chịu thua trước sự khổng chế của hắn. Hix, nói cách nào đi chẳng nữa thì con trai vẫn mạnh hơn con gái cho dù tên tóc vàng có ốm tong ốm teo như cây sậy. Buồn ghê !!!

.....

Chúng tôi – tức là tôi, tên tóc vàng, nhóc Nghi và gã thanh niên đang ngồi trên bàn ăn. Bữa trưa được dọn ra lúc...1h chiều. Tất cả là do hai anh em họ quậy phá quá nên làm mất thời gian của tôi. Mà tính tôi khi đã bực mình thì nấu ăn không được ngon...

-Ôi da ! Chị đi mua ở nhà hàng nào thế ??? Ngon đấy ! – con bé vừa cắn cùi ăn vừa nói, chắc tại nó quậy quá nên đói, thấy cái gì ăn được cũng kêu ngon.

-Cô mua hồi nào thế ??? Tôi ở đây từ sáng đến giờ có thấy cô rời khỏi nhà đâu ??? – gã thanh niên cũng ra vẻ thắc mắc.

-Tôi có điên đâu mà đi mua ngoài . Tôi nấu cả đó ! Muốn ăn thì ăn, không ăn thì nhịn ! Đừng có nhiều lời ! – tôi bực mình.

-Hử ???

Xem kìa ! Họ đang nhìn tôi bằng một sự nghi ngờ tuyệt đối. Mấy kẻ này bị sao vậy nhỉ ??? Nấu ăn có khó khăn gì đâu mà làm như kì tích không bằng. Vô lý ! Hết sức vô lý ! Tức quá tôi chạy vào bếp vác nguyên cái thùng rác ra.

-Này ! Cô làm gì vậy hả ??? – lão Tú kinh hãi nhìn tôi.

-Nhìn đi ! Trong này là rác của đồng nguyên liệu mà tôi làm ra bữa trưa này đó ! Thích thì đổi chiếu. Bực cả mình !

Và họ lại nhìn tôi. Okie ! Không tin chứ gì ??? Không tin thì khỏi ăn!

-Á! Cô đang làm trò gì thế??? – họ hốt hoảng khi thấy tôi bê lần lượt những đĩa thức ăn trên bàn vào bếp.

-Tôi nói tôi nấu mấy người không tin. Nếu sợ tôi mua ngoài mất vệ sinh thì đừng ăn là tốt nhất!!!

-Không được làm thế!

-Vậy bây giờ ăn hay hỏi?

-Ăn...

Họ ngay lập tức cúi đầu xuống ăn một ngẩng. Tôi đã bảo là tôi không dễ bị bắt nạt rồi mà. Phải ấy người một bài học để biết thế nào là bản lĩnh của Thực Nguyên siêu nhân!

.....

Kết thúc bữa trưa, sau khi dọn dẹp xong tôi chạy ra ghế sofa rồi thả mình lên đó. Thực sự là rất mệt! Tôi cảm giác như mình vừa bị đi lao động khổ sai. Tay chân mỏi ra rồi, tinh thần lại không được thoải mái. Mong ngày hôm nay nhanh chóng trôi qua...

Đang ngủ ngon, đột nhiên tôi có cảm giác nhột nhột. Hé mắt nhìn thì thấy nhóc Nghi đang ngồi cười sằng sặc trước mặt mình!

6. Chương 6

-Làm gì thế nhóc??? – tôi giật mình ngồi phắt dậy, gì chứ con nhỏ này “nguy hiểm” lắm, không được chủ quan với nó.

-Hi hi! Không có gì! Em ngấm chị ngủ thôi ạ! Chị ngủ nhìn xinh lắm í! – và con nhỏ lại cười khúc khích.

-Thiệt a??? – tôi híp mắt sung sướng, người ta bảo con nít thường không bao giờ nói dối.

-Vâng! – nó càng cười to hơn rồi đứng dậy chạy lên lầu, vừa chạy vừa cười.

Tôi nhìn theo mà lòng thấy mát như vừa được ...uống nước đá! Trong vô vàn những điểm khiến tôi ghét nó cũng có điểm làm tôi mến nhóc em này (người ta nói con gái yêu bằng tai quả không sai!)

Đang hí hửng với lời khen có cánh của Phước Nghi, đột nhiên tôi khựng lại khi con nhỏ đứng trên cầu thang ngoái đầu nhìn xuống và nói lớn:

-Chị ơi! Em có để sẵn gương cho chị soi luôn đó! Trên bàn í! Hihi

Và tôi linh cảm mình đang gặp vấn đề...

Để xem...Tôi cầm chiếc gương hình tròn trên bàn lên, đặt trước mặt mình rồi nhìn vào...

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Không thể tin được...

Á.....

Cùng thời điểm đó:

-Pi! Em lấy hộp trang điểm của anh đi đâu rồi??? – tiếng tên tóc vàng oang oang.

Gì thế này chứ??? Khuôn mặt tôi hầu như biến dạng dưới lớp trang điểm quái dị do con nhỏ quỷ sứ ấy gây ra. Ôi không!!! Nhìn tôi bây giờ thì ngay cả chú hề còn có thể tự hào là...đẹp hơn tôi! Con nhóc đó dám kẻ mắt Thực Nguyên này xéch ngược lên, môi trét một lớp son dày cộm, hai bên má thì giống như hai trái cà chua chín, nó còn “tốt bụng” tặng tôi một hàm ria chia chẻ trên miệng. Á!!! Sao tôi có thể ngủ say đến mức để con nhóc hành hạ dung nhan của mình một cách tồi tệ như thế này chứ??? Điên mất thôi! Điên mất thôi!!!

-Hi hi! Chị thấy em trang điểm đẹp hông??? Quá đẹp là đằng khác! Haha!!!

-Không thể chịu đựng được nữa!!! Con nhỏ quậy phá kia!!! Đứng lại!!!

Sự chịu đựng của tôi đã đến giới hạn. Mặc kệ nó là chủ nhà, mặc kệ nó là con nít, mặc kệ tôi đang làm ô sin, bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải tóm lấy con nhỏ này và quét cho nó vài cái vào mông để chữa cái thói đi chọc phá người khác. Không suy nghĩ chần chừ, tôi hét ầm lên và chạy theo Phước Nghi, con nhóc có vẻ thích thú và đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên chạy rất nhanh, vừa chạy vừa cười sằng sặc. Mà cái nhà này rộng quá, tôi chạy từ tầng một lên tầng hai, từ tầng hai lên tầng ba, từ tầng ba lên tầng bốn...cứ thế tôi cầm đầu cầm cổ chạy như vận động viên maraton. Nhưng sự thật là tôi lại chạy chậm hơn con nhóc bé tí đó!!! Tức quá! Tức quá!!!

-Mệt chưa chị??? Haha!!!

-Đứng lại...hờ...hờ....đứng lại.... – tôi cố sức vót vát chút hơi cuối cùng mặc dù hai chân đã mỏi nhừ và gần như sắp rã ra.

Bây giờ tôi lại chạy từ tầng năm xuống dần dần cho đến tầng một. Lúc này không thể gọi là chạy nữa mà là ...lết! Con nhỏ dường như cũng đã thấm mệt nên chạy chậm dần. Thời cơ đã đến, mình phải cố gắng! Mình phải tăng tốc! Không thể để thua một con nhóc lớp 6 được!!!

Vậy là tôi gồng mình rượt theo nó xuống tới tầng một. Cầu thang nhà này cứ xoắn xoắn nhìn muốn hoa cả mắt, tôi vừa chạy vừa phải níu lấy lan can cầu thang để giảm bớt chóng mặt. Hix...Mệt quá! Mệt quá!!!

-Chị ơi! Em dưới này nè! Nhanh lên nà!!! – Phước Nghi đã đứng sẵn dưới đó và lè lưỡi trêu tôi.

-Thôi Nghi! Quay vừa vừa thôi! – tên tóc vàng tay cầm ly nước nhìn nhỏ em quý hóa của mình khuyên bảo.

-Anh! Tránh ra! Tránh ra nhanh!!!

-Lần này thì mày chết với chị! – dốc hết sức lực, tôi bậm miệng phóng ào xuống.

Nhưng...

Có cái gì đó trơn trơn dưới chân...

RẦM!!!

Trước mắt tôi lúc này...là một bầu trời đầy sao!!!

-Anh! Anh ơi!!! – con nhóc méo máo tiến lại phía anh nó.

Nó méo máo là đúng thôi, vì bây giờ tên tóc vàng đang bị tôi đè ngã ra sàn, còn thần kinh thì đang trong tình trạng bất tỉnh. Các bạn có thể tượng tượng hai chúng tôi nằm lên nhau theo hình chữ thập. Hắn nằm ngang, tôi nằm dọc. Đầu tôi bị đập một phát cực mạnh xuống nền nhà...choáng! Vô chuối – hung thủ gây ra tai nạn này hình như vẫn dính dưới chân tôi. Cả người tôi và tên tóc vàng ướt nhèm do chai nước khoáng chỉ vừa mở nắp chưa kịp uống của hắn văng tung tóe. Thế đấy! Tôi và Phước Nguyên cứ gặp nhau là sẽ xảy ra... tai nạn thương tâm!

-Anh ơi! Đau lắm không??? Em đã bảo anh tránh ra rồi mà!!! – con nhỏ thút thít, vừa nói vừa xoa dầu cho cục u to đùng trên đầu anh nó.

-Em nghịch quá!

-Xong chưa? Đưa chai dầu đây! – tôi bức bối hỏi thúc, nếu đầu hắn ta sưng một cục u thì đầu tôi phải sưng tới ba bốn cục u. Vô phước cho nhà nào có đứa con gái như nhỏ này, chỉ cần nó lớn thêm vài tuổi thì sẵn sàng đặt bom trong nhà để chơi trò... khủng bố!

-Dầu nè chị! – Phước Nghi méo máo đưa chai dầu cho tôi.

-Thật không thể chịu đựng được!!! – tôi giật phăng chai dầu rồi nhìn hai anh em nhà họ đay nghiến. Nếu không phải vì ông anh của nó đã chịu trận thay thì con nhóc này đã no đòn với tôi. Nữ nhi kiêu gì mà con nam tính hơn cả Thục Nguyên này nữa! Quay vô bờ bến!!!

.....

Mọi chuyện trở nên yên ổn khi con nhỏ lăn đùng ra ngủ ngon lành trên ghế sofa. Dù gì cũng là con nít, chạy chơi mệt nghỉ rồi cũng phải buồn ngủ. Tôi cứ mong nó...ngủ mãi luôn cho đỡ phiền phức! (Hơi ác! Nhưng tại nó gây ra quá nhiều rắc rối cho tôi nên không thể tha thứ được!)

Bây giờ là 3h chiều. Tôi phải đi dọn dẹp nhà cửa. Nghĩ cũng buồn cười, ở nhà chẳng bao giờ tôi chịu cầm chổi hay máy hút bụi dọn dẹp phòng của mình, vậy mà bây giờ tôi đang phải khệ nệ lôi cái máy hút bụi to đùng đi vệ sinh nhà người ta. Hix...Đời có nhiều lúc oái oăm thật !

Để đếm xem...Nhà này có tổng cộng...20 phòng 0_o. Kiểu này chắc Thục Nguyên tôi thọ bệnh sau khi dọn dẹp xong hết đồng phòng này mất. Nhà chỉ có vài người mà sao phải xây lắm phòng thế nhỉ ??? Đúng là phí phạm. Xây nhiều phòng làm gì để bây giờ hành xác tôi khổ cực thế này ??? T_T

Tôi lê cái máy hút bụi từ tầng 1...tầng 2...tầng 3...(dừng lại nghỉ lấy hơi)...tầng 4...(đã bắt đầu thấy say xẩm mặt mày)...cuối cùng cũng tới được tầng 5...

Tại tầng 5 :

Tôi dọn từ phòng số 1...sang phòng số 2...ngước nhìn lên...còn một dãy dài phía trước !!! A a a a...

Phòng số 3...

Từ hồi nãy đến giờ phòng nào tôi dọn cũng trống không, chẳng có dấu hiệu nào là có người ở trừ phòng của ông bà chủ dưới tầng 1 nên theo quán tính, tôi sẵn tay mở chốt cửa rồi tiến vào...mắt tôi lúc này đã mờ lắm rồi, một chết đi được !!!

-Á !!! Cô làm gì thế hả ??? Bước ra !!! – một tiếng hét vang lên làm thần kinh tôi căng ra.

-Ồ... – tôi cầm khẩu. Để xem...trước mắt tôi bây giờ là cái gì...

Sau một hồi ngơ ngác...

A.....

-Trời ơi ! Bước ra ! Bước ra !!! – tiếng hét càng lúc càng to hơn.

Nhưng tôi không bước được. Vì bây giờ mọi thứ đã hoàn toàn tê liệt. Tại vì sao ??? Tại vì sao hần lại đang cở trần trước mắt tôi ??? Tại vì sao...mắt tôi lại choáng váng thế này ??? Á !!!

7. Chương 7

Trước tình hình là tôi không chịu rời chân, hần đã bay cái vèo vào phòng tắm bên cạnh rồi đóng sầm cửa lại. Hai mắt tôi vẫn mở to, miệng há hốc. Tôi giữ nguyên cái “phong độ” ấy đúng 15 phút rồi mới tỉnh hần người ra.

Biểu hiện đầu tiên...đổ mặt...

Tiếp đến...tôi phóng ào ra ngoài với tốc độ nhanh nhất có thể !

Ồi mất mặt quá đi !!! Hu hu !!! Mất mặt quá !!! Tại sao mình lại đứng ngây ra như thế cơ chứ ??? T_T

-Anh ơi !!! Tôi không cố ý ! Xin lỗi !!! – tôi nói vội vài câu rồi chạy thẳng xuống tầng 1. Kiểu này chỉ có nước dọn thổ mới mong sống được. Ồi xấu hổ quá ! Xấu hổ quá !!!

.....

Hiện tại thì tôi chẳng khác một con khùng đang rửa chén. Một tay cầm miếng rửa, một tay cầm chén. Nhưng tôi không dùng miếng rửa bát để rửa chén mà dùng nó để...chà vào cổ tay mình. Các bạn biết vì sao tôi lại hành động như thế không ? Vì tâm hồn tôi bây giờ đang treo ngược cành cây !

Sao nhỉ ??? Da hần ta đúng là quá trắng ! Mà không những trắng, còn rất hồng là đằng khác. Nhìn chẳng khác nào da của mấy cô người mẫu quảng cáo sữa tắm trên ti vi. Hix...Khuôn mặt hần khi thấy tôi đột ngột bước vào phòng rất...đáng yêu ! Cái cách hần phản ứng lại cũng rất cá tính ! Ồi không ! Mình đang suy nghĩ cái gì lung tung thế này ? Đẹp hết ! Quên hết ! Không thể để bản thân lung lay vì nhan sắc của tên tóc vàng này được ! Không thể !!!

-Này ! Không đau à ???

Một tiếng thì thầm bên tai khiến tôi giật bắn mình. Là tên Tú !!! Sao lúc nào anh ta cũng xuất hiện đúng lúc tôi cần được một mình nhỉ ??? Lắm le nhìn sang gã mặt tiền xu, tôi phóng một ánh mắt đầy giận dữ. Nhưng khi nhìn lại mình, tôi đau lòng nhận ra cổ tay trái đã đỏ ửng lên vì bị chà xát nãy giờ.

-Đầu óc của cô bé không tập trung được ! Đáng buồn đấy ! – hần ta chặc lưỡi.

-Mặc xác tôi ! Còn anh thì cứ như ma, thoát ần thoát hiện. Anh tính giết người ta bằng cái cách đứng đằng sau mà nói thêu thào như thế hả ??? – tôi sững sờ.

-Tôi thích thế !

Hần ta cười mỉm rồi quay lưng bước đi, nhưng không hiểu sao lại dừng chân rồi hướng mặt về phía tôi nhìn “đuối” (sao hần có cái nhìn “lạ” thế nhỉ???).

-Gì thế ??? – tôi ngả người ra sau phòng vệ.

-Đứng im ! – hần ta hét vọng lên làm tôi đứng ngất.

Bằng một thái độ cực kì nhẹ nhàng và ân cần, Tú lấy tay quạt một đường dài lên má tôi. Hắn ta muốn giở cái trò gì thế nhỉ ??? Dám đụng chạm long thể của bốn cô nương à ??? Đâu dễ thế !

-Anh...

-Da mặt cũng đẹp đấy ! Lần sau đừng để bọt rửa chén bắn vào, nhìn xấu lắm !

Hắn ta buông một câu vừa thật vừa đùa rồi chính thức lê gót ngọc ra khỏi bếp. Cái gia đình này kì lạ thật ! Họ luôn khiến cho tôi phải shock tinh thần bằng những hành động của mình....(tic tic...đỏ mặt... !!!)

Chưa kịp trấn tĩnh, tôi nổi da gà khi thấy con nhóc truyền nhân đời thứ mấy trăm của Vua phá hoại đang đứng trước mặt mình và le lưỡi cười. Bây giờ cứ hể thấy nó là người tôi bần rùn cả ra...

Phước Nghi vẫn đứng như thế và nhìn tôi cười toe toét. Kể cũng lạ, con nít dù có nghịch phá đến đâu nhưng ta vẫn không thể ghét được. Vì chúng quá ngây thơ và đáng yêu, nhất là ở nụ cười và cách cười. Người lớn dù có cười khi tâm trạng đang vui thật sự thì cũng không thể tự nhiên như con trẻ, vì người lớn đã lớn, và người lớn không đủ khả năng để sống vô tư như thời còn thơ dại...

-Muốn gì nữa nhóc ? – tôi chống hông.

-Không gì cả ! – con nhỏ lắc đầu.

-Thế nhìn chị làm gì ?

-Em thích thế !

“Em thích thế!” – đây hình như là slogan của gia đình này hay sao ấy. Hồi nãy ông Tú cũng “tôi thích thế!”, bây giờ đến lượt nhóc Nghi. Còn thiếu mỗi tên tóc vàng. Hix, cứ nhắc đến hắn là tôi thấy người mình đau ê ảm. Thú thật là từ lúc bước vào căn nhà này đến giờ chưa lúc nào tôi nhìn mặt tên tóc vàng được nhiều hơn 2 phút. Đơn giản là vì hắn ta cứ lạnh lạnh lùng lùng, người thì cứ như ma bước đi không tiếng động, tôi với hắn lại đụng độ quá nhiều phen thăm cảnh nên không thể tự nhiên khi đối diện với nhau. Nhưng nói gì thì nói, tôi cứ có cảm giác mình đã gặp tên này ở đâu rồi...

-Chị ơi ! Nước sôi tràn cả ra bếp rồi kìa !

-Hả ??? Đâu ??? Đâu ???

Tôi hốt hoảng quay người lại nhìn. Nhưng đáp lại sự kinh hãi ấy là một tràn cười giòn tan. Tôi đã bị lừa. Chính xác là thế !

-Chị dễ gạt quá ! Chơi với chị vui thật đấy !

-Vui...vui...ư ???

-Thôi em đi học đây ! Tối gặp lại chị !

Con nhỏ vẫy tay chào rồi chạy biến đi. Tối gặp ư ??? Tối tôi đã ngồi ở nhà rồi còn đâu mà gặp. May là theo hợp đồng thì chị Tươi chỉ phải làm việc từ 6h đến 18h, chứ kéo dài thêm vài tiếng nữa thì chắc lúc về tối nhà ba và mấy chú sẽ không thể nhận ra được tôi là ai mất ! Bây giờ tôi mới thấm thía được sự cực nhọc của mấy cô giúp việc nhà. Hix...

.....

-Anh ! Cơm nước xong rồi đó ! Xuống ăn cơm ! – tôi lê xác lên tận lầu 5 chỉ để nói cái câu này.

-Tôi không đói. Cô cứ để đó, lát tôi ăn với Nghi. – hắn ta không thèm mở cửa ra nhìn tôi mà cứ đứng trong đó nói vọng.

-Thế thì tôi để đó rồi đi về nhé ! 6h rồi !

-Ok !

Hách dịch. Đúng là quá sức hách dịch. Mà cũng phải thôi, tôi là osin, còn hắn là chủ, hắn bảo gì thì phải nghe theo. Thôi bỏ qua hết để được yên ổn mà về nhà...

.....

Lúc tôi dắt xe ra khỏi chiếc cổng sắt cao lớn ấy cũng là thời điểm màn đêm chính thức gõ cửa nhân gian. Trời tối mịt, mấy cây đèn đường bật sáng trưng, khu vực này khá là yên tĩnh nên đường phố vắng hoe, chốc chốc chỉ nghe tiếng xào xạc của vài chiếc lá khô lướt nhẹ trên vỉa hè. Một ngày mệt mỏi đã trôi qua. Thanh thản thật...

Nhưng gì thế nhỉ ??? Trông lấp lánh như kim loại. Tôi gác chân chống xe rồi ngồi xuống nhìn chăm chăm vào đám đất nằm khuất sau hàng cây xanh tươi trước cổng nhà tên tóc vàng. Suy nghĩ một lát, tôi nhặt vật kì lạ ấy lên. Nói kì lạ là vì nó vừa giống dây chuyền, vừa giống lắc tay, lại vừa giống một sợi xích nhỏ. Nhưng trông rất đẹp. Nhìn nó long lanh, óng ánh rực sáng cả một góc không gian. Tôi cầm vật kì lạ ấy đưa lên cao rồi chăm chú nhìn. Đây là bạch kim hay nhôm nhỉ ??? Chắc là đồ giả thôi. Số tôi không hên như thế đâu.

“Đêm trôi qua bình yên

Ngày mai biết sẽ bình yên...”

Tiếng nhạc chuông réo rất lời tôi về với thực tại. Loáy hoáy móc chú alo to oạch ra, tôi thở dài khi thấy màn hình hiện lên dòng chữ Papa.

-Alo ! Con nghe đây ạ !

-Sao giờ mà chưa về??? Đi chơi gì mà thả cửa thế???

-Dạ??? Ba nói con đi chơi a??? Hôm nay ba bắt con tới làm thay cho chị Tươi mà!

-Ồ! Thế à? Ba quên mất!!!

-Quên ???

-Thôi lo về đi nhé !

Cụp...

Ba tôi là thế đấy ! Mọi người luôn bảo rằng ba rất thương tôi, nhưng tôi thì không thấy như vậy. Ba cứ bù đầu vào công việc và chẳng bao giờ chịu quan tâm chăm sóc tôi cả. Ba luôn có cách dạy con rất khác người, nhiều khi tôi không hiểu được tại sao ba phải làm như vậy với mình nữa. Lúc sinh ra tôi đã không thấy được mặt mẹ, lớn lên nhờ sự nuôi dưỡng của 7 người đàn ông bao gồm ba, bốn bác và hai chú. Nếu xét bề ngoài thì ai cũng nói tôi là người hạnh phúc vì được sống cùng toàn người đẹp và giàu ! Đúng là mấy chú bác tôi người nào cũng phong độ đẹp trai, lại thành đạt trong nghề nghiệp nhưng thực sự đôi khi tôi thấy rất cô đơn. Dù sao mình cũng là con gái, nhiều lúc có những tâm sự khá tế nhị không biết chia sẻ cùng ai. Đó cũng là lý do vì sao tôi lại giống một thằng con trai như thế này... Vì có được tiếp xúc với người phụ nữ nào đâu mà có được sự mềm mại đoan trang của con gái. Hix...Càng nghĩ càng buồn...

Gió thổi một hơi khá mạnh luồng qua cổ, tôi nhanh chóng đứng dậy, thả cái vật kì lạ vừa mới nhặt được vào trong túi quần rồi phóng lên xe đạp đi. Bây giờ tôi chỉ muốn về nhà và nhảy ù lên chiếc giường thân yêu của mình. Cả ngày nay mệt mỏi lắm rồi...

.....
-Chú Bầy ! Chú làm gì với cái lap của cháu thế này ??? – tôi hét toáng lên khi thấy con PC thân yêu đã chính thức im lìm trước mặt mình.

-Hù hù ! – chú Bầy từ phòng bên cạnh chạy sang, miệng cười tươi – Hồi chiều chú chỉ mượn làm một vài thứ linh tinh thôi à !

-Linh tinh ư ??? Nó nát tinh rồi nè ! Bắt đền chú đấy !!!

-Chú có biết đâu ! Lỡ nó hư sẵn rồi sao ? Thôi ngủ cho rồi, mai đem đi bảo hành ! Đơn giản !

Tôi lác mắt khi thấy chú nhún vai trở về phòng. Lý nào lại thế ??? Làm hỏng của người ta mà vẫn thản nhiên như không. Chắc tôi chết mất thôi ! Không thể sống nổi với những con người vô tâm như thế này được !!!

Nói chắc các bạn không tin, nhưng cái người mà tôi vừa kêu bằng chú ấy bằng tuổi tôi đây ! Lại học cùng lớp cấp 3 với tôi nữa. Khởi nói thì mọi người cũng hiểu là mức độ rắc rối sẽ như thế nào. Chú cũng được gọi là hotboy, cũng được con gái bám theo như ruồi, cũng thay người yêu như thay áo, nói chung là chú tôi có đầy đủ các đặc điểm của một công tử đẹp, giàu, ăn chơi không bờ bến. Nhưng may mắn là chú luôn biết dừng ở đâu trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ. Hix...Ít kẻ ăn chơi khôn ngoan như chú bấy nhà tôi lắm ! Đó cũng là điểm duy nhất ở chú khiến tôi nể phục, còn lại thì...í ẹ !

Đẹp con laptop sang một góc giường, tôi lăn ra ngủ. Trước khi nhắm mắt lại, tôi dừng ánh nhìn trước sợi dây kì lạ vừa nhặt được lúc nãy. Trông nó hay hay ! Tôi tự nghĩ mình sẽ dùng sợi dây này để làm gì ? Có thể là đeo tay cũng nên. Chắc sẽ cá tính hơn đồng vòng vào bằng nhựa của tôi. Hihi...

Trưa...

-Sao mặt cháu có vẻ tái tái thế ??? Mặt à ??? – bác Ba nhìn tôi hỏi han.

-Không có gì ạ ! Chỉ là tối qua cháu nằm mơ thấy ác mộng...- tôi cầm đầu với chén cơm trước mặt, trả lời qua loa. Thật ra cả đêm qua tôi chỉ toàn nằm mơ thấy...tên tóc vàng. Hix, như thế cũng có thể coi là ác mộng được rồi.

-Chắc hôm qua làm chuyện gì xấu nên tối mới gặp ác mộng phải không ? – chú Bảy cười hô hố hỏi tôi.

-Cháu không thèm nói chuyện với chú nữa ! Lo mà đền cái PC cho cháu ! Người đâu mà phá kinh khủng !

-Chú phá gì đâu ! Nó đến thời thì hỏng thôi !

-Chú...

Tôi đến tức mà chết với ông chú trẻ con của mình. Thật là...Cô nào vô phúc lấy chú tôi thì chỉ có nước khổ cả đời.

-Giám đốc ơi ! Huhu !!!

-Ồ ! Chị Tươi !!!

Cả 8 người chúng tôi đồng loạt quay lưng lại nhìn. Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của chị ấy ở nhà của tên tóc vàng, giờ chỉ mới là buổi trưa thôi mà, sao chị ấy về sớm thế nhỉ ???

-Á ! Chị bị sao thế này ???

8. Chương 8

Tôi hốt hoảng khi nhìn thấy sự toe tua quá mức của chị Tươi. Tóc tai thì bù xù, mặt mày lấm lem màu mực vẽ, áo quần thì xộc xệch, người chị Tươi trông có vẻ rất mệt mỏi và căng thẳng. Cái gia đình đó đã làm gì để khiến chị ấy ra nông nổi này vậy chứ ???

Sau một hồi khóc thút thít (tính chị ấy vốn khá mít ướt), chị Tươi bắt đầu kể lại quá trình bị « hành hạ » bởi anh em nhà biển thái. Chị ấy kể là ban đầu lúc mới bước chân vào nhà đã bị nhỏ Nghi chào đón bằng một gáo nước đá vì lý do người giúp việc đã được thay thế. Chị còn bảo nguyên cả buổi sáng con nhỏ cứ đòi queo ông anh của nó gọi tôi tới và một mực bắt chị Tươi ra về. Kết quả không giống với ý muốn của nó nên chị Tươi mới bị hành hạ thể thảm như thế này. Sao trên đời này lại có đứa con nít kì quặc và khó bảo như vậy nhỉ ???

-Hu hu ! Giám đốc ơi ! Em không đi làm ở nhà đó nữa đâu ! Nếu còn làm không sớm thì muộn em cũng bị con bé ấy ám hại cho coi ! – chị Tươi khóc um lên.

-Anh em nhà đó quá đáng thật ! Em sẽ dẫn chị tới đó để nói cho ra lẽ ! Còn về cái hợp đồng này thì ba hủy đi ! Đến cả con mà còn không chịu nổi được họ nữa là ! – tôi bực tức bậm môi, càng nghĩ càng muốn liều một phen với anh em nhà đó.

-Hix...hai đứa bình tĩnh...Có gì thì... – ba tôi nhăn nhó xuống nước năn nỉ.

-Không thể bình tĩnh được !

Tôi và chị Tươi đồng loạt hét lên khiến ba tôi hoảng hồn ngồi phịch xuống ghế. Mấy chú bác cũng trở mắt kinh hãi. Làm sao mà họ biết được cảm giác của tôi và chị Tươi – những con người đã phải sống dở chết dở với anh em nhà biến thái – trong lúc này như thế nào được chứ ???

.....

...Tại nhà tên tóc vàng....

Tôi hùng dũng bấm chuông, căng hai con mắt nhìn vào màn hình. Sự thật thì tôi xông vào hang cọp một mình vì chị Tươi quá sợ nhóc Nghi nên không dám bước chân vào căn nhà này lần thứ hai. Tôi cũng hãi con bé đó lắm nhưng dù sao cũng phải làm ra lẽ cái việc hành hạ nhân viên công ty ba tôi. Đừng tưởng cứ giàu là muốn chà đạp ai thì chà đạp ! Grừ....

Màn hình hiện ra khuôn mặt của con quỷ nhỏ Phước Nghi. Thấy tôi hình như nó rất vui thì phải ? Mà cũng không đúng ! Con bé đó lúc nào chẳng cười. Chỉ có điều là đằng sau nụ cười tinh nghịch đó luôn kèm theo một trò quậy phá kinh khủng nào đó mà thôi.

Cánh cổng từ từ mở ra, tôi dắt xe vào sân rồi tiến tới bậc thềm. Chưa kịp tháo giày thì cửa nhà đột nhiên mở bung ra và nhóc Nghi nhảy phốc tới ôm chầm lấy tôi. Suýt tí nữa là tôi cùng nó ngã nhào xuống đất. Đúng là con bé này quá sức nguy hiểm.

-Hihi ! Chị ơi ! Em nhớ chị quá cơ ! – Phước Nghi cười toe toét và hun chùn chụt vào má tôi khiến tôi cứ đứng ngơ mà nhìn.

Tình hình là tôi phải bế thêm cái xác to oạch của con nhỏ vào nhà bởi vì nó không chịu thả tôi ra. Hix... Tôi với nó gặp nhau mới chỉ có một ngày mà nó làm như tôi là chị em gì đó của nó ấy. Tình cảm dạt dào của con nhỏ làm cho chí khí của tôi bị giảm đi nhiều. Ai bảo lúc này nhìn nó dễ thương như vậy chứ ! ++

Nhưng mọi thứ về lại không khí căng thẳng khi tôi trông thấy tên tóc vàng đang ngồi lù lù ở ghế sofa và nhìn tôi không chớp mắt. Vấn đề ở đây chính là ánh mắt của hắn ta. Rất là khó chịu và nghiêm trọng. Tôi vội vàng hất tay nhóc Nghi và đặt nó xuống đất. Bây giờ thì hết yêu thương gì nữa rồi. Chí khí của tôi đã trở lại mức ban đầu, dồi dào và vô cùng mạnh mẽ.

-Này ! Công ty ba tôi cung cấp người giúp việc là để họ làm việc nhà chứ không phải để mấy người hành hạ ! Anh không biết đến hai chữ đạo đức hả ??? Sao lại đối xử với chị Tươi như vậy chứ ??? – tôi uất ức nói lớn.

-Chị ơi ! Không phải anh em làm đâu ! Ảnh mới về đó ! Sáng nay chỉ có em chơi với chị Tươi thôi à ! – nhóc Nghi vô tư giải thích, nghe từ « chơi » của nó mà tôi nổi cả da gà. Nhìn sang thì tên tóc vàng vẫn im lặng và nhìn chằm chằm vào tôi.

-À... ừ...Cho dù không phải do anh làm nhưng tôi đến đây cũng là muốn thông báo cho anh cùng gia đình anh biết là công ty ba tôi sẽ hủy hợp đồng, mấy người đi tìm công ty khác đi. Anh cũng làm ơn dạy lại em gái anh dùm, hành động của nó hình như đã không còn ở mức quậy phá của con nít đâu. Chào !

Tôi hùng hổ quay lưng đi. Gì chứ lúc này tim tôi cũng mệt lắm vì nó phải đập quá nhanh. Đây sẽ là lần cuối cùng tôi đặt chân vào căn nhà đáng sợ này. Hừ...

Bốp...

Tôi thấy đầu óc quay cuồng, mọi thứ mờ dần đi...

9. Chương 9

Choàng mắt tỉnh dậy, tôi nhận ra tình trạng bản thân có vẻ không ổn chút nào. Mọi thứ xung quanh càng khiến tôi hốt hoảng hơn vì nó quá lạ lẫm. Tôi lồm cồm ngồi dậy...

-Tỉnh rồi thì ngồi yên đi !

Một giọng nói vang lên khiến tôi giật thót, lúc này mới cảm giác được gáy vẫn còn đau và nhức. Tôi ngoái đầu nhìn và suýt nữa ngất xỉu khi nhìn thấy tên tóc vàng đang ngồi bên cạnh, đúng hơn là ngồi sát bên cạnh mình. Hình như hắn ta đang nghe nhạc thì phải. Nhưng...nhưng tại sao tôi và hắn lại nằm trên một giường thế này ???

A...a...a....

Một quả bóng tennis được nhét thẳng vào miệng tôi. Tất nhiên hành động này khiến tôi cảm khẫu và bất động tại chỗ.

-Đúng là chỉ có cách này là nhanh nhất !

Tên tóc vàng có vẻ không ái ngại gì, thản nhiên buông một câu nhận xét rồi quay lại với công việc nghe nhạc của mình. Gì chứ ???

Định bụng quay sang dấm cho tên tóc vàng một cú trời giáng sau hành động bạo lực vừa rồi nhưng chưa kịp làm gì đã bị hắn cầm chặt tay ngăn lại.

-Anh đang làm cái quái gì thế hả ??? – tôi nghiêng răng gần từng tiếng một, mắt tròn tròn nhìn hắn.

-Nếu muốn về nhà thì im lặng đi ! Nhóc Pi (tên ở nhà của nhỏ Nghi – hình như vậy !) mà tỉnh thì cô đừng mong rời khỏi đây !

Tôi ngơ ngác và bắt đầu thấy rối tung lên. Những gì tôi nhớ được chỉ dừng lại ở thời điểm tôi quay lưng bước ra phía cửa trước để chuẩn bị ra về.

-Khoan đã ! Chuyện gì đã xảy ra ? Vì sao tôi lại nằm ở đây ??? – tôi giật mạnh tay tên tóc vàng hỏi dồn dập.

-Gậy bóng chày, đánh, bất tỉnh, nằm.

Câu trả lời của hắn ta đấy ! Tôi hiểu được thì chắc tôi đã không phải là người !

-Cái..gì ??? – tôi ghen hòng.

-Gậy bóng chày, đánh, bất tỉnh, nằm. Tự hiểu !

Tôi bắt đầu thấy mình có nguy cơ bị tâm thần nếu còn tiếp tục nói chuyện với tên biến thái này. Cho dù có tiết kiệm thì cũng không đến mức tiết kiệm như vậy chứ ??? Một câu nói hoàn chỉnh cũng khiến hắn ta cảm thấy xa xỉ sao ??? Ôi trời ! Không thể chịu được ! Không thể chịu được !

Tôi ngồi thừ ra và bắt đầu trò « hoàn thành câu từ những từ được cho sẵn ». Ý của tên tóc vàng chắc là muốn nói tôi bị nhóc Nghi đánh sau đầu bằng cây gậy bóng chày, sau đó bất tỉnh và được đặt nằm ở đây. Càng lúc tôi càng thấy hoảng con bé đó, hành động của nó mỗi lúc mỗi đáng sợ hơn thì phải ! Tôi nuốt nước bọt nhìn sang tên tóc vàng. Anh em thì chắc là giống nhau. Hix...Da gà nổi hết cả lên rồi !!! Tránh voi không xấu mặt nào, với tình hình này tốt nhất là tôi không nên manh động. Phòng này dù sao cũng là phòng của hắn và tôi thì thân cô thế cô. Hix !

10 phút trôi qua trong nặng nề, tôi không hé môi nửa lời, tên tóc vàng thì vẫn thản nhiên nghe nhạc và hình như chẳng cảm nhận được sự có mặt của tôi trong căn phòng của hắn. Làm sao thoát ra ngoài bây giờ ??? Ba cùng mấy chú bác ở nhà chắc đang lo cho tôi lắm ! Di động tôi lại để ở nhà mới khổ chứ ! Nhìn quanh thì căn phòng này không hề có cửa sổ mà chỉ chi chít những lỗ thông gió cách điệu. Cái cửa chính thì gần bên tên tóc vàng. Huhu ! Làm sao đây ???

Đồng hồ điểm 9h.

Nước mắt tôi bắt đầu rơi lã chã vì sợ, tôi không để ý rằng tên tóc vàng đã ngồi bật dậy và đặt chiếc Ipod xuống bàn.

-Đi thôi ! Đến giờ rồi !

Và thế là hắn ta cầm tay tôi lôi đi. Sự sợ hãi khiến cho người tôi mềm nhũn ra và không còn chút sức lực để chống cự.

Tên tóc vàng dẫn tôi đi xuống cầu thang. Nhưng mọi thứ tối thui khiến tôi rất khó khăn trong việc đi lại.

-Anh ơi...Tôi không thấy gì hết ! – tôi thì ào.

-Nếu bật điện thì nhóc Pi sẽ dậy ! – trong đêm tối, tôi không còn thấy gương mặt cùng mái tóc vàng hoe đó nữa, chỉ còn giọng nói đặc biệt ấm áp của hắn vang lên, tôi chỉ biết cầm chặt lấy tay hắn và bước từng bước run rẩy.

Sau bao nhiêu cố gắng, cuối cùng tôi cũng đặt chân xuống tầng 1. Tên tóc vàng nhẹ nhàng dẫn tôi ra phía cửa chính, sự cẩn trọng của hắn khiến tôi thấy...an tâm. Ít ra hắn cũng không giống nhóc Nghi ở khoản làm người ta đau và sợ.

Mất thêm 15 phút nữa để tôi tiến ra được phía cổng. Thế là đã xong ! Chỉ cần cánh cổng này mở ra thì tôi có thể thoát được ngôi nhà đáng sợ này.

-Đừng mở cổng ! Tiếng động của kim loại sẽ khiến con bé tỉnh dậy ngay ! Trèo cổng mà ra đi ! – tên tóc vàng ngăn tôi lại.

-Cái gì cơ ??? Trèo cổng ??? – tôi hét lên trong...im lặng.

-Nếu không trèo được thì vào lại nhà ! Con bé mà tỉnh thì cô không thoát khỏi tay nó được đâu !

Tới thời điểm này thì tôi chính thức thừa nhận mình cực kỳ sợ con nhóc đó. Làm sao mà nó có thể quái dị và đáng sợ đến mức này được cơ chứ ??? Tất nhiên là tôi phải trèo cổng, bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải thoát khỏi đây.

Tôi bắt đầu trèo. Nhưng có vẻ mọi thứ không hề suông sẻ. Trời thì tối om, tường rào thì trơn tuột, tôi lại không có kinh nghiệm trong việc leo trèo. Sao mà khổ thế không biết ???

-Anh ! Anh đỡ tôi lên được không ?

Đáp lại lời đề nghị của tôi là một sự im lặng . Trời quá tối nên tôi không thể nhìn thấy mặt tên tóc vàng. Sao ở khu vực này lại không có đèn nhỉ ??? Nhà này giàu như vậy mà cũng không hề có đèn, chính xác là không hề bật đèn. Giờ này cũng không phải là muộn nhưng sao mà tôi cảm thấy cứ như là đang nửa đêm vậy.

-Anh ơi ! Anh đâu rồi ? Sao không trả lời tôi ??? – tôi bắt đầu hốt hoảng.

Mọi thứ vẫn im lặng. Đây là lần đầu tiên mà tôi phải đứng giữa một không gian vừa tối vừa ghê sợ như thế này. Muốn khóc quá...Muốn khóc quá !!! Chẳng lẽ hắn ta bỏ tôi ở đây rồi vào lại trong nhà sao ??? Người khác thì không chứ tên tóc vàng thì hoàn toàn có thể !

10. Chương 10

Sau vài giây tự trấn an, tôi lấy lại chút ít tinh thần và bắt đầu trèo. Con người đến lúc cùng đường thì tự khắc sẽ làm được những việc mà thường ngày tưởng chừng là không thể.

10 phút với mấy chục lần trèo lên rồi lại tụt xuống, cuối cùng tôi cũng đưa được thân hình mình qua phía kia của cổng. Hạnh phúc ! Phải nói là như thế ! Hạnh phúc quá !!!

Vừa mới đặt chân xuống đất, tôi giật bản mình khi thấy một bàn tay khác nắm lấy tay tôi.

-Đi thôi ! Taxi đang đợi ở ngoài !

Là giọng của hắn. Vậy là sao ??? Tên tóc vàng không bỏ tôi lại một mình mà trèo qua cổng trước để đợi tôi ư ??? Tên này thật là...

Sau khi ngồi yên vị trên xe taxi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, công cuộc trốn thoát của tôi hình như đã được tên tóc vàng bố trí và sắp xếp sẵn. Hắn có vẻ không xấu xa như tôi nghĩ.

-Cảm ơn anh nha !

Tôi cười tươi quay sang phía cửa xe taxi nhưng tên tóc vàng đã biến mất. Kỳ lạ thật ! Cách đây vài giây hắn còn đóng cửa xe cho tôi mà ! Hix...Đáng sợ với hai anh em nhà này quá...

Còn một tháng nữa là tôi nhập học. Hix...Sao mà lâu thế cơ chứ ??? Tôi không thích nghỉ hè chút nào cả. Mùa hè với tôi rất rất vô vị và chán nản. Đi học vui hơn nhiều và ít ra là tôi không phải bận rộn với đồng việc nhà chất như núi của mình. Với lại lên Đại học sẽ có thêm nhiều bạn mới. Gì chứ tôi rất khoái cái khoản được mở rộng mối quan hệ, nhiều bạn sẽ càng nhiều niềm vui.

-Này ! Chiều nay đi chơi với chú không ? – chú bầy đưa khuôn mặt lằng lằng tử rử rử tôi.

-Không ! – tôi trả lời cái rụp, mắt vẫn chăm chăm vào màn hình laptop.

-Sao thế ??? – chú bầy cau mày.

-Đi chơi với chú chán lắm ! Thà ở nhà còn hơn !

-Này ! Có biết là rất nhiều đứa con gái muốn đi chơi với chú lắm không hả ??? Mày chẳng vừa vừa thôi !

-Kệ họ ! Cháu không thèm !

-Ta không biết ! Chiều nay sống chết kiểu gì mày cũng phải đi cùng chú !

Chú bầy hăm dọa rồi bước ra khỏi phòng, trước khi đi còn lấy tay đẩy màn hình laptop của tôi xuống nữa chứ ! Tôi đang chơi game dở dang mà ! Đến tức vì chết mất thôi !!!

-Mặc kệ chú ! Chiều nay cháu nhất quyết không đi !!! – tôi bực bội hét lớn hết mức có thể.

.....

Chiều...

Tình hình là tôi đang bị ông chú trời đánh lôi xềnh xệch ra khỏi nhà sau khi bị lão ta phục kích ngay trước cửa phòng...tắm ! Chú quả thật thông minh khi chọn thời điểm đó vì ngay lúc ấy tôi không thể đề phòng và chống cự được !

-Chú làm cái quái gì thế ??? Đứng trước phòng tắm của con gái mà không thấy xấu hổ hả ??? – tôi hét dựng lên.

-Chỉ có cách này thì mày mới chịu đi với chú. Ai bảo mày cứng đầu làm gì ! – chú Bầy vẫn nắm tay tôi lôi đi không thương tiếc.

Thế là tôi lại thua cuộc. Không ai ác độc bằng chú tôi (không, còn thêm nhóc Nghi nữa !). Chú Bầy luôn bày ra những trò quái đản chỉ để bắt tôi làm theo ý mình. Trước mặt ba và mấy chú bác, lúc nào chú bầy cũng nói là thương tôi nhất nhưng có thương thật hay không thì chỉ mình tôi biết được. Hix...

Tôi bị lôi lên xe yên sau chiếc Airblade của chú sau cả một quá trình đấu tranh vật lộn trong vô vọng. Thực lòng không phải tôi ghét bỏ gì chú Bầy nhưng mỗi lần đi chơi với chú ấy là y như rằng tôi phải chịu đựng hàng tá rắc rối. Nào là gặp lại một cô người yêu cũ của chú, nào là bị lôi đi tham gia những buổi sinh nhật của những người bạn xa lơ xa lắc từ thuở cấp 1 vỡ lòng của chú, nào là bị kéo vào xem phim ma trong khi đó là thể loại phim tôi căm thù nhất. Với chú Bầy, hành hạ đứa cháu gái này hình như là thú vui của chú, tôi với chú lại bằng tuổi nên đi với nhau cứ hay bị nhầm là một đôi. Khổ không thể tả !!!

-Vào trung tâm mua sắm làm gì vậy ??? Tính mua quà cho cô người yêu mới hả ???

-Uh !

Tôi thử dài ngoáy. Muốn mua quà cho bạn gái thì đem nó theo mà mua, mắc mớ gì phải lôi tôi đi nhỉ ???

-Mà chú ! Làm gì mà chú cứ nắm tay cháu mãi thế ! Buông ra đi ! Mồ hôi ướt hết cả tay rồi ! – tôi cầu nhàu nhìn sang ông chú đào hoa của mình. Hix, với ngoại hình lung linh thế này thì mang tiếng sát gái là chuẩn rồi.

-Không ! Mà đi lạc thì mất công chú đi tìm nữa ! - ổng không thèm nhìn tôi mà cứ thế trả lời.

-Lạc hả ??? Chú có nhầm không đó ! Cháu sắp 19 rồi ! – tôi cãi lại.

-Kệ ! Tao thích thế !

Tôi thoáng giật mình. Cái câu này nghe quen quen. Ôi trời ! Nghe câu này lại khiến tôi nhớ lại cái gia đình kinh khủng với những con người quái dị nhất thế giới. Cái hôm thoát ra khỏi căn nhà đó đối với tôi bây giờ vẫn là ác mộng. Hix...Tôi đành lòng vất lại con ngựa sắt ở đó mà không tới lấy lại cũng đủ để chứng tỏ tôi hải hùng ngôi nhà đó đến mức nào... Giờ nghĩ lại vẫn thấy gai ốc nổi lên...

-A ! Cô giúp việc !

Không phải thế chứ ! Sao cái miệng mình bỗng dưng thiêng thế này ??? Mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện ngay. Ác mộng ! Đúng là ác mộng !!!

-Chú...chú tiền xu...Sao...sao...chú lại ở đây ??? – tôi ú ớ khi thấy lão Tú – người có khuôn mặt lạnh như tiền xu đứng lù lù trước mặt mình.

-Cô bé có thấy Nguyên không ??? – anh ta hốt hải hỏi tôi.

-Nguyên ư ??? Là ai thế ??? A...Tên tóc vàng hả ???

-Uh ! Hôm nay nó có buổi ký tặng fan ở đây nhưng thoáng một cái đã không thấy nó đâu rồi ! – tình hình có vẻ căng thẳng thì phải, vì tôi thấy gương mặt lão Tú trông rất lo lắng.

-Không ! Tôi không thấy ! – tôi đáp ngơ ngơ.

-Thế à ! Cám ơn ! Chào nhé !

Anh ta nói liền thoáng rồi vội vã chạy đi. Tên tóc vàng cũng lớn rồi mà, cần gì ông tiền xu phải lo lắng đến thế nhỉ ???

Một thứ gì đó hình như xoẹt qua người làm tôi thấy mình tê liệt đi, mọi thứ chao đảo, nhòa dần trong ý thức. Những con người xung quanh đột nhiên biến thành những vệt trắng mờ ảo, hai tai tôi ù đặc, đôi mắt cứ thế mở to và không thể nhấp nháy. Cảm giác giống như bị dòng điện chạy ngang người. Trong phút chốc, tôi nhìn thấy tên tóc vàng...Phải ! Là hắn ! Là tên tóc vàng ! Một cảnh tượng kì lạ hiện ra ... tôi thấy hắn đang đứng một mình trong nhà vệ sinh và đằng sau lưng là một vật gì đó giống như con dao mà hằng ngày tôi vẫn dùng để thái thịt . Tim tôi đập nhanh một cách bất thường. Tôi còn thấy khó thở nữa. Cảnh tượng đó vẫn đang diễn ra trong đầu tôi, rất thật, rất thật. Cái quái gì thế này ???

-Chú Bầy ! Nhà vệ sinh nam ở đâu ??? – tôi hoảng hốt.

-Mày bị thần kinh à ??? Tự nhiên hỏi nhà vệ sinh nam ??? – chú tôi phì cười.

-Cháu không đùa đâu ! Nói nhanh đi ! – tôi hét lớn, không hiểu sao tôi thấy bất an kinh khủng, ruột gan cứ lộn tung cả lên.

-Ồ...nhà vệ sinh ở góc trái tầng 1 gần thang máy !

Tôi phóng vù đi trước con mắt hình viên bi của chú Bầy. Có lẽ ông chú thân yêu đang nghĩ tôi bị điên, nhưng chính tôi cũng không biết bản thân mình đang làm cái gì nữa. Tôi chỉ biết rằng nếu như không tới đó thì sẽ có chuyện kinh khủng xảy ra.

Càng lúc tôi càng thấy khó thở hơn...

Tấm bảng nhà vệ sinh nam đập thẳng vào mắt, không chút chần chừ, tôi chạy ào vào trong.

Trước mắt tôi lúc này...

Là tên tóc vàng và những vết máu dài...

11. Chương 11

..Bệnh viện thành phố...

Đến giờ phút này tôi vẫn không sao hiểu được cái gì đang diễn ra. Khi nhìn thấy tên tóc vàng nằm dưới nền nhà vệ sinh cùng chiếc áo trắng dính đầy máu thì mọi thứ trong tôi đã hoàn toàn bị đảo lộn. Nhưng dù không hiểu vì sao mọi chuyện lại xảy ra như thế thì tôi vẫn thấy vô cùng có lỗi khi bản thân đã đến quá trễ. Rõ ràng tôi nhìn thấy được con dao đó, rõ ràng tôi biết tên tóc vàng đang ở đâu nhưng tôi vẫn chậm chân và để mọi thứ trở nên tồi tệ. Tôi không dám nói với bất kì ai việc tôi nhìn thấy trước được điều gì sẽ xảy ra với tên tóc vàng vì có nói thì chưa chắc họ đã hiểu và tin tôi. Chính tôi còn không tin vào chính mình nữa là... Tâm trạng tôi lúc này rối bời và bấn loạn kinh khủng. Bác sĩ bảo rằng tên tóc vàng chỉ bị thương nhẹ vì mũi dao không đi vào chỗ hiểm mới khiến tôi an tâm bớt phần nào. Hắn mà có chuyện gì thì tôi cũng bất mà sống yên ổn với sự dằn vặt của lương tâm.

-Này ! Mặt của mày tái ngắt rồi kìa ! Anh ta không sao rồi mà ! Mày vẫn còn sợ hãi ??? – chú Bảy quệt mồ hôi trên trán tôi tỏ ý lo lắng.

-Hơ...cháu...cháu vào nhà vệ sinh một chút !

Tôi đứng dậy và đi về phía nhà vệ sinh. Người tôi lúc này vẫn chưa thể gọi là bình thường được. Mọi thứ cứ chao đảo, nghiêng nghiêng như bị say sóng. Có lẽ là tôi bị shock khi nhìn thấy cảnh tượng đó, và shock hơn khi biết bản thân nhìn thấy trước được điều gì sẽ xảy ra...

Đối diện với chính mình trong gương, tôi hồi tưởng lại mọi thứ. Cái cảm giác lúc đó thật kì lạ, dường như hồn tôi đã thoát ra khỏi thể xác vậy. Nó thậm chí còn đáng sợ hơn bị giết điện nữa. Hình ảnh tên tóc vàng và cây dao lại hiện lên trước mặt tôi. Tôi lắc mạnh đầu tóc đã ướt nhẹp đi vì nước. Đến chết vì sợ mất thôi !!! A a a a

.....

-Cám ơn cô bé đã phát hiện kịp thời ! Cũng may Phước Nguyên không sao cả ! Thủ phạm cũng đã bị bắt rồi ! – ông anh tiền xu vỗ vai tôi mỉm cười.

-Tên nào thế ông anh ??? Mà làm ơn cất tay ra khỏi người cháu tôi ngay ! – chú tôi hất hàm.

-Là một fan cuồng nữ ! Haizzz, nó khai là vì quá yêu thần tượng nên muốn chiếm đoạt lấy thần tượng cho riêng mình bằng cách cùng nhau chết. Nhưng khi đâm Phước Nguyên xong thì sợ hãi quá nên bỏ chạy.

-Có fan kiểu đó cũng một nhĩ ??? – chú Bảy buông một câu nhận xét gà mờ.

-Tôi có thể vào trong được không ??? – tự nhiên tôi muốn nhìn thấy tên tóc vàng.

-Uh !

Bước từng bước nặng nề vào trong phòng bệnh, người tôi cứ dờ dẫm ra. Tên tóc vàng đang nằm đó, khuôn mặt không chút cảm xúc. Tên Phước Nguyên này chắc không biết rằng hắn đã khiến tôi hoảng sợ đến mức nào. Lúc nhìn thấy hắn và hình ảnh con dao sau lưng, cả người tôi dường như chết đứng vì lo lắng và sợ hãi. Nhưng giờ đã không sao rồi. Hắn vẫn ổn. Tôi cũng ổn...

Tôi đưa nhẹ bàn tay mình chạm vào khuôn mặt giống hệt con gái của hắn. Không hiểu sao tôi lại làm vậy. Có lẽ tôi đang đồng cảm với nỗi sợ hãi mà hắn ta vừa đối diện. Tại sao con trai mà lại mang gương mặt thanh tú như con gái thế này nhĩ ??? Mắt, mũi, miệng, tất cả mọi thứ đều khiến cho nữ nhi chúng tôi

phải ghen tị. Nhưng dù gì hấn vẫn rất con trai. Chắc là vì hấn sinh ra là để làm con trai mặc dù được mang gương mặt của một mỹ nữ.

Giật mình !

Tôi thấy trong người lại xuất hiện cái cảm giác đó. Tê liệt và chao đảo. Trước mắt tôi lúc này là cảnh tượng hỗn độn của khói và tiếng la hét. Tôi thấy những chiếc ô tô bốc cháy, tôi thấy những gương mặt đầy máu đang thở từng hơi nặng nề trong màn lửa mịt mờ...

Quá sợ hãi, tôi rút tay mình lại. Mọi thứ tắt phụt đi. Tôi bị cái gì thế này ???

-Chú ! Mình về thôi ! – tôi hốt hoảng chạy ào ra ngoài và lôi xềnh xệch ông chú quý hóa của mình đi.

-Này này ! Từ từ chứ ! Ngã bây giờ !!!

Hình như tôi đang bị một cái căn bệnh gì đó. Hình như mọi thứ đang bị thay đổi. Hình như...hình như tôi sắp phải đối diện với một điều kinh khủng sẽ xảy ra...Không ! Không ! Tôi không biết ! Tôi không biết !!!

Cũng phải một tuần trôi qua thì tâm trạng tôi mới tạm gọi là bình thường trở lại. Tuy nhiên nhiều đêm tôi vẫn mơ thấy ác mộng, cái đáng lo sợ là cảnh tượng những chiếc ô tô bốc khói vẫn ám ảnh tôi. Rốt cuộc thì sự việc là như thế nào nhỉ ???

-Nhóc ! Từ hôm ở bệnh viện đến giờ chú thấy mày không ổn chút nào ! Có muốn chú dẫn tới bác sĩ tâm lý không ??? – chú Bảy đứng trước cửa phòng cười nham nhở.

-Cháu ghét chú ! Chú biến đi !

-Đùa có chút xiu mà mày phản ứng ghê quá ! Thôi xuống ăn cơm đi ! Mọi người đang chờ đó !

Gia đình tôi có cái hay là hai bữa chính đều có đầy đủ thành viên ngồi ăn cùng nhau. Cho dù công việc có bận đến mức nào thì mọi người cũng thu xếp để có thể về nhà đúng giờ ăn cơm. Tính ra thì gia đình tôi cũng tuyệt vời đấy chứ ! Bữa cơm nhà vì thế mà lúc nào cũng tràn đầy không khí ấm cúng mặc dù chỉ có mình tôi là nữ.

-Nguyên này ! Cháu có bồ chưa thế ??? – câu hỏi đột ngột của bác hai làm tôi sặc cơm ra ngoài.

-Ừc ! Bác hỏi gì kì thế ạ ???

-Thì bác thấy cháu cũng lớn rồi nên hỏi thôi !

-Anh hỏi thừa rồi ! Con nhỏ này không thằng nào thèm thích đâu ! – chú Bảy chen miệng vào xóc xĩa.

-Đâu có ! Nhỏ Nguyên nhà mình xinh mà ! – bác Ba cười hiền an ủi. Sao mà tôi yêu bác Ba thế không biết ! Bác chỉ được cái nói đúng thôi hà !

-Ta thấy thằng nhóc Hoàng ở nhà bên có vẻ bồ kết nhỏ Nguyên lắm ! Thằng đó cũng được đấy cháu ạ ! – bác Năm cũng vào cuộc.

-Hử ??? Thằng Hoàng hỏi hả bác ??? – tôi há hốc mồm. Sao bác Năm lại có thể gán ghép cho tôi cái thằng đó được cơ chứ ???

-Nó có phải bị hỏi đâu ! Chỉ là ít tóc thôi con ạ ! – ba tôi cũng « góp vui » bằng lời nhận xét « chân thật ».

-Hix ! Nó hỏi thật mà ba. Cả trường cấp 3 của con ai cũng gọi nó là « Hoàng Hói » thôi à ! Nếu nó không bị hói thì chắc cũng được. – tôi thở dài.

-Uh ! Mà thời buổi hiện đại rồi. Chỉ cần bôi thuốc là tóc mọc nhiều thôi ! Thằng đó bác cũng thấy hợp với cháu đấy ! – cuối cùng thì bác Tư , người ít nói nhất nhà cũng vào cuộc.

-Ổn gì mà ổn chứ ! Con nhỏ bạo lực này không có thằng nào thích được đâu ! – chú Bảy tự nhiên bực mình quát lên một tràng rồi đứng dậy bỏ đi.

-Nó bị cái gì thế nhỉ ??? – mọi người đồng thanh hỏi tôi với vẻ ngạc nhiên.

-Cháu cũng bó tay ạ !

.....

Sự thật là chú Bảy giận tôi. Nguyên nhân vì sao giận thì tôi chịu. Ông chú này hay có cái màn giận đối vô cớ lắm. Nhiều lúc chỉ vì nhìn thấy tôi chụp hình chung với thằng bạn cùng lớp thì đã nổi khùng lên rồi. Đáng lẽ ra làm chú thì phải mừng cho cháu nếu cháu có bạn trai chứ ??? Thật không thể hiểu nổi.

-Nè ! Cháu làm gì chú mà mấy ngày nay không thèm nói chuyện với cháu thế ??? – tôi vỗ vai chú Bảy khi thấy ông đang ngồi ngơ ngẩn trước ban công.

-Im đi ! Để tao yên !

-Ồ ! Chú quá đáng rồi đó ! Con trai gì đâu mà ích kỷ, hẹp hòi, xấu tính ! Không thèm chơi với chú nữa !

Tôi nổi điên thật sự. Tôi làm gì sai mà ông lại nổi đóa với tôi chứ ??? Muốn ngồi tự kỷ thì cứ tự kỷ đi, tôi đi chơi với nhỏ Mít còn sướng hơn. Nói đoạn tôi đứng phắt dậy bước ra khỏi phòng chú Bảy. Chắc là ông đang nhớ cô người yêu bé nhỏ vừa mới sang Mỹ du lịch nên mới đâm ra khùng khùng như vậy. Thật là chán với ông chú này quá đi !

Nhưng tôi mới bước được vài bước thì chú Bảy đột ngột cầm tay tôi kéo mạnh khiến tôi ngã nhào xuống giường. Đến nước này thì không thể nhịn được nữa !!!

-Chú làm cái gì thế hả ??? Muốn cháu gãy tay à ??? – tôi hét toáng lên.

-Mày không được có người yêu ! Chú không muốn mày có người yêu !!! Mày hiểu không ??? – chú Bảy nắm chặt hai tay tôi ấn xuống giường, khuôn mặt thể hiện vẻ giận dữ tột độ. Điều này khiến tôi thấy sợ ! Chưa bao giờ chú ấy lại nổi giận theo kiểu này.

-Chú ! Chú làm gì thế ??? – tôi hốt hoảng.

12. Chương 12

Sau vài giây im lặng, chú Bảy từ từ thả tay tôi ra và bỏ đi. Tôi nhìn theo mà người vẫn run lên vì hoảng sợ. Việc tôi có người yêu khiến chú ấy bất bình thường đến như thế cơ à ??? Mà tôi đã có đâu ??? Sao chú Bảy lại hành động như vậy nhỉ ??? Rắc rối quá ! Đúng là không thể hiểu được lũ con trai muốn gì và nghĩ gì nữa !!!

Ở nhà một mình, tôi chạy tới tủ lạnh kiểm mấy thứ đồ ăn linh tinh rồi nhảy ùm lên ghế sofa làm bạn với cái tivi. Mùa hè chán nản này chỉ có anh bạn hình vuông là khiến tôi giải tỏa được phần nào nỗi bức bối.

Xem nào...Kênh VTV3 đang chiếu phim Cảnh sát hình sự, phim này tôi coi rồi. Kênh VTV1 là thế giới động vật, cái lưới dài ngoằng của con rắn hiện lên trên màn hình khiến tôi giật bắn mình, vội vã chuyển kênh. Còn đây là kênh nào nhỉ ??? À ! Kênh dành cho V-Pop. Thật lòng mà nói đã từ lâu lắm rồi tôi không để ý tới nhạc trẻ trong nước, những cái mang tên là « thẩm họa V-Pop » khiến tôi không còn đủ kiên nhẫn để nghe nhạc Việt nữa. Và trái tim yêu nghệ thuật của tôi đã hướng sang xứ sở Kim chi với cả một thời đại K-Pop đang phát triển cực kì mạnh mẽ. Mà không chỉ có mình tôi, nguyên cả lớp cấp 3 của tôi ngày nào cũng SuJu, DBSK, Beast, SNSD, 2NE1, ... Chúng tôi thuộc lòng profile của tất cả thành viên trong nhóm những nhóm nhạc đó và tất nhiên là bài hát nào của họ chúng tôi hoàn toàn có thể hát ngon lành (Mặc dù không hiểu tiếng Hàn cho lắm @@). Nghệ thuật mà ! Không có biên giới và khoảng cách ! Cái gì đẹp và độc đáo thì yêu thôi !

Đang tính chuyển kênh thì gương mặt ca sĩ xuất hiện trên màn hình đã khiến tôi phải ngẩn người một vài phút. Không phải vì ca sĩ này đẹp, cũng không phải vì giọng hát hay bài hát hay mà là vì ca sĩ đó không ai khác chính là tên tóc vàng ! Mấy tuần trước mới nhập viện đó mà bây giờ đã uốn éo trên sân khấu rồi à ??? Phục hồi cũng nhanh thật !

Phải nói sao nhỉ ??? Cái hôm đầu tiên tới giúp việc nhà Phước Nguyên tôi cũng có nghe ông anh tiền xu nói tới việc chụp ảnh và hộp báo gì đó. Hôm ở trung tâm mua sắm lão Tú cũng có nói tên tóc vàng ở đây để chuẩn bị cho buổi kí tặng fan. Tôi vốn ác cảm với cái gia đình quái dị đó nên không mấy quan tâm đến những chi tiết này. Bây giờ mới biết tên tóc vàng cũng là người nổi tiếng. Cái mặt tên này cứ như em bé nên nổi tiếng là đúng thôi, đang có xu hướng thích boy cute baby mà. Tôi thì thấy mặt hắn y hệt con gái, buồn là đẹp hơn cả con gái chứ chẳng có chút nam nhi đàn ông gì hết. Nhìn là đã thấy èo uột và yếu đuối rồi. Xem kìa ! Mấy trăm cô gái đang hú hét dưới sân khấu trông náo nhiệt và mãnh liệt vô cùng. Được hâm mộ đến thế cơ à ??? Ai làm fan tên biến thái này chắc cũng biến thái. Nản !

Bỗng cái cảm giác quái lạ ấy lại xuất hiện khiến tôi đánh rơi cả gói Poca xuống đất. Cứ mỗi lần bị như vậy là người tôi mệt mỏi vô cùng, cứ như không còn sức sống nữa. Cái gì đang hiện ra trước mắt tôi nữa thế này ??? Tên tóc vàng ! Lại là tên tóc vàng ! Hắn ta đang cầm micro hát, không khí xung quanh ồn ào náo nhiệt...và...đột nhiên dần dần ở ở trên đầu nơi Phước Nguyên đứng rơi ầm xuống... Á á á....

« Không ! Không ! Phước Nguyên ! Phước Nguyên ! Coi chừng dần dần phía trên ! Tránh ra ! Tránh ra !!! »

Tôi hét ầm lên, nhưng kì lạ là tôi không phát ra được thành tiếng. Cứ như khi bị bóng đè, dù muốn la thật to nhưng không thể nào la được. Mồ hôi đầm đìa, hai tay tê cứng lại, tôi như đang trải qua một cuộc chiến thập tử nhất sinh với một thế lực nào đó rất đáng sợ.

Đột ngột mọi cảm giác biến mất, người tôi trở lại với tình trạng bình thường. Nhìn lên tivi, màn hình máy quay rung rung và tôi thấy đúng là dần dần của sân khấu đã rút xuống, mọi thứ hỗn loạn, khán giả chạy náo loạn. Vì đây là chương trình trực tiếp nên máy quay không kịp cắt sóng. Tên tóc vàng ! Tên tóc vàng đâu rồi ??? Nhịp tim của tôi lại tăng nhanh. Và cảm giác khó thở lại xuất hiện. Chẳng lẽ hắn đã... ??? Không ! Không thể nào !!!

Nước mắt chực rơi vì hoảng sợ, tôi vui mừng tột độ khi nhìn thấy Phước Nguyên lấp ló phía bên trái của sân khấu. Hắn ta vẫn bình thường ! Hura ! Hắn ta vẫn bình thường !!! Phải chăng hắn nghe được tiếng hét của tôi ??? Nhưng điều đó xem ra là quá phi lý ! Kệ ! Dù sao tên tóc vàng cũng đã an toàn...Thế là đủ rồi !!!

Tắt xong tivi mà người tôi vẫn chưa hết run. Mọi thứ diễn ra quá nhanh và đáng sợ. Tại sao tôi luôn là người thấy trước được những nguy hiểm sẽ xảy ra với tên tóc vàng nhỉ ??? Hay là tôi có giác quan thứ 6 ??? Có thể lắm chứ !!! Mà không suy nghĩ nữa... Cứ nghĩ tiếp thì tôi sẽ bị điên mất !!!

.....

Chiều...

Dọn dẹp xong nhà cửa, tự nhiên tôi muốn đi ra ngoài. Không biết vì sao lại thế !

-Bác Năm ơi ! Cho cháu mượn xe đi chơi một chút nha !

-Uh ! Mà cháu đi xe máy đã thạo đâu ! Cẩn thận ! Nên nhớ cháu là người phụ nữ quan trọng nhất của bảy người đàn ông lẫn đó !

-Hix ! Bác cứ trêu cháu hoài !!!

Tôi đỏ mặt dắt con Exciter ra sân. Khả năng chọc phá người khác bằng lời nói của bác Năm càng lúc càng lên level.

Nói ra chắc các bạn không tin. Nhưng thực sự là tôi lái xe mà không biết mình đang lái đi đâu. Cứ như có người nào đó đang lái xe thay tôi vậy (nói như người bị tâm thần ấy ! +_+)

Tôi dừng xe tại cầu Phong Vũ – cây cầu đẹp nhất của thành phố. Dừng xe một bên lề, tôi tiến lại lan can và dựa lưng vào đó. Gió thổi nhẹ nhàng nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy lạnh.

Tiếng bước chân vang lên bên tai tôi. Vì sao nhỉ ??? Người đi trên cầu rất đông, tại sao một âm thanh nhỏ như tiếng bước chân mà tôi lại nghe thấy được nhỉ ???

Theo phản xạ, tôi quay người lại nhìn.

Là tên tóc vàng !!!

Phải ! Phước Nguyên đang đứng trước mặt, cách tôi khoảng 5 bước chân, trông một bộ trang phục đúng chất người nổi tiếng. Hôm nay hắn còn đeo kính nữa chứ. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy tên tóc vàng một cách rõ ràng và chính diện như thế này. Không biết diễn tả làm sao nữa...

Chúng tôi cứ đứng nhìn nhau trong im lặng. Tôi không muốn nói gì cả. Đúng hơn là không biết nói gì...Có gì đó rất lạ khiến tôi rùng mình liên tục.

« Cô...cô nghe được suy nghĩ của tôi không ? »

Tôi giật mình. Cái gì thế này ??? Sao đầu tôi lại vang lên giọng nói của hắn ??? Nguy rồi ! Tôi điên thật rồi !!!

« Cô nghe được phải không ? »

Tôi trợn tròn mắt. Rõ ràng là giọng của hắn. Nhưng từ nãy đến giờ Phước Nguyên không hề mở miệng. Vậy tiếng nói trong đầu tôi là ở đâu mà có ??? Hay là...

« Anh đang nói với tôi hả ??? »

« Uh »

Và chúng tôi đồng thanh hét lên. Mọi thứ bây giờ nằm ngoài khả năng nhận biết và mức chịu đựng của tôi, và có lẽ Phước Nguyên cũng cảm thấy như vậy. Khuôn mặt tên tóc vàng lộ rõ sự ngỡ ngàng và sợ hãi. Tôi cũng không khá khẩm hơn. Thế này là thế nào ??? Chúng tôi nói chuyện được với nhau bằng suy nghĩ ư ??? Không !!! Không !!!.....

13. Chương 13

Chúng tôi nhìn nhau cũng phải được hơn nửa tiếng. Trong đầu tôi hiện ra vô vàn giọng nói của hắn. Toàn là những lời kinh ngạc và thắc mắc. Tôi đoán là những suy nghĩ hiện tại trong đầu tôi cũng bị hắn đọc hết rồi.

« Dừng lại đi ! Anh nói quá nhiều làm tôi nổ não rồi này ! »

« Cô cũng thế ! Nói nhiều mà lại quá nhanh nữa ! »

« Anh im đi ! Nền nhớ nếu không nhờ tiếng hét hồi nãy của tôi thì anh về châu trời từ lâu rồi ! »

« Hồi nãy là tiếng của cô à ??? »

« Chứ còn ai nữa ! »

« Hèn gì lúc đang hát thì tôi nghe thấy tiếng một người phụ nữ hét dựng lên trong đầu và bắt tôi tránh ra. Cũng may là tránh kịp ! »

« Đó ! Thấy chưa ! Mạng anh là do tôi cứu đó ! »

Tin được không nhỉ ??? Chúng tôi đang nói chuyện với nhau bằng suy nghĩ đó !!! Cứ đà này thì tôi phải nhập viện vì bị chấn động tâm lý mất thôi. Nhưng mà...nếu thực sự tôi và hắn có khả năng như thế thật thì vụ tên tóc vàng bị fan cuồng đâm dao hôm bữa, nếu tôi hét lên như hôm nay thì có lẽ hắn đã tránh được. Hơ hơ !!! Sao tôi lại có cảm giác có lỗi như vậy chứ ??? Tôi không biết mà...

Chúng tôi tiếp tục đứng nhìn nhau như thế cho đến khi...

-Anh Ryo, anh Ryo ! Chúng em yêu anh ! Chúng em yêu anh !!!

Không biết từ đâu hàng trăm người đổ xô tới phía chúng tôi, đúng hơn là phía tên tóc vàng đang đứng bằng tất cả sự ngưỡng mộ đến cuồng nhiệt.

Chắc ! Tôi quên mất hẳn là một ca sĩ nổi tiếng...Và hình như chín hẳn cũng quên điều đó...

Phước Nguyên có vẻ cực kì bối rối trước sự có mặt của các fan. Khuôn mặt hẳn ta nhăn nhó và cử chỉ thì lúng túng như gà mắc tóc. Mọi thứ trở nên hỗn loạn. Những người đi đường cũng xúm lại xem tình hình.

Nhìn ngẩn một hồi, tôi tính bỏ mặc hẳn ta với đồng fan cuồng nhiệt kia nhưng như thế có vẻ hơi...ác thì phải !!!

« Này anh ! »

Không có tín hiệu.

« Này anh !!! »

Quái lạ ! Sao tôi gọi mà không thấy tên Phước Nguyên trả lời nhỉ ??? Hay là tôi mất khả năng nói chuyện bằng suy nghĩ rồi ??? Hay là vốn dĩ khả năng đó chỉ là tưởng tượng ??? Nhức đầu thật !!!

« Cô không thấy tôi đang gặp rắc rối à ??? Nghĩ cách gì đi chứ !!! »

« Hử ??? »

Tôi lại ngơ ngẩn. Mình vừa nghe tiếng hẳn ta nói thì phải ? Không nghĩ nữa, tìm cách đã !

Tôi được cái rất bình tĩnh trong những tình huống cấp bách. Diễn hình là bây giờ, trong khi tên tóc vàng đang sống dở chết dở với sự bu bám của fan thì tôi đã sẵn sàng ột chiến dịch giải cứu hiệu quả.

Nhảy ào lên yên xe, tôi tra chìa vào ổ và bắt đầu rú ga, không quên đội nhanh chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ chói. Mọi thứ đã xong...

« Này anh ! Chuẩn bị tinh thần chưa ? »

« Gì thế ? »

« Khi tôi phóng xe qua chỗ anh thì phải nhanh chóng mà bay lên yên nhé ! »

Br ừm...Br ừm...

Dù không phải là một tay lái lụa nhưng tôi nghĩ mình dư sức để chạy xe với tốc độ 80km/h. Chiếc Exciter lăn bánh và nhanh chóng tiến tới phía đám đông trước mặt. Tên tóc vàng xem ra cũng khá nhanh nhẩu khi vừa thấy tôi tới đã tả đột hữu xung để thoát ra và nhảy ùm lên yên. Chỉ có điều là hẳn ta dùng lực khá mạnh nên khiến tôi chao tay lái, suýt nữa ngã lăn ra đường.

« May cho anh là tôi thuộc loại tay lái vững đấy ! Nếu không thì cả hai chúng ta bỏ nhào rồi ! »

« Đừng nói nhiều nữa ! Phóng xe đi ! Nhưng đừng làm bị thương fan của tôi ! »

« Ôi trời ! Tốt bụng quá cơ ! »

Tôi bấm môi rú ga, chiếc xe phóng ào ra đường lớn bỏ mặc đằng sau những tiếng la hét ầm ĩ cùng biết bao...đôi dép do mấy cô nàng quá khích « ném tặng ».

Nhưng có vẻ lời nói của bác Năm tôi không sai khi mà giờ đây, cả tôi và tên tóc vàng đang cùng nhau hét toáng cả một góc đường, phỏ mặc số phận cho vận may định đoạt vì tôi đã mất khả năng kiểm soát tay lái.

-Này ! Cô có biết đi xe không hả ???

-Anh im miệng đi ! Không biết thì sao mà đi được hả ?

-Biết mà không điều chỉnh được tay ga sao ???

-Anh đừng có nói nữa ! Tôi...tôi không giữ được tay lái nữa đâu !!!

Người đi đường hầu như đều đã dừng lại để nhường đường cho chúng tôi vì không ai muốn kết thúc cuộc đời mình ngay lúc này cả. Và tôi cũng không muốn !!!!!!!

-Sao càng lúc càng nhanh và lạng tay lái vậy hả ???

-Tôi không biết ! Tôi không biết !!!

-Phanh lại đi chứ !!! Tay phanh ở bên phải kìa !!!

-Tôi phanh rồi, phanh này giờ rồi nhưng không được !!!

-Cái gì ???

-Hình như phanh bị đứt rồi !!!

Và thế là chúng tôi vừa cãi vừa hét suốt chặng đường đi, cũng may là giờ đó ít người qua lại nên mức độ tệ hại không nặng nề lắm. Nhưng vấn đề cấp bách bây giờ là làm sao cho chiếc xe dừng lại. Tôi sắp nôn vì bị chóng mặt lắm rồi !!!

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà chiếc xe tự mình đi vào con hẻm nhỏ ở cuối đường. Tôi dùng hết khả năng để nó không đâm sầm vào bất cứ một vật nào chắn trước mặt nhưng điều đó chắc cũng không bảo đảm một sự an toàn nào cả...

-Có tảng đá trước mặt kìa !

-Biết rồi ! – tôi khổ sở nghiêng tay lái sang một bên.

-Xác chuột chết nữa kìa !!! – hấn ta lại hét dựng lên.

-Nó chết rồi mà ! – tôi cũng bực mình hét lại.

Và cái gì tới cũng phải tới, chiếc xe lao thẳng vào đồng rác bên góc đường và chính thức đình công !

Tôi không đủ sức để nhận biết điều gì đang diễn ra. Cho đến khi ngửi thấy mùi hôi thối của một hộp cơm thiêu nằm ngay trên đầu mình thì tôi mới biết rằng : « À ! Mình đã đáp đất ở sân bay rác ! ». Ngơ ngác nhìn sang, tôi phát hiện tên tóc vàng còn thê thảm hơn mình khi hấn « vinh dự » được nằm trọn trong thùng rác. Chiếc xe không nghe lời thì « sùng sững » cắm đầu vào tường của ngôi nhà bên cạnh. Thế là chúng tôi đã được an toàn. Mặc dù sự an toàn này phải đánh đổi bằng vô vàn những thứ không an toàn khác !

-Nè ! Anh không sao chứ ??? – tôi tiến tới phía thùng rác, cúi người xuống hỏi.

Anh ta không trả lời mà chỉ cố vùng vẫy để thoát khỏi cái thùng chật chội và đầy những rác là rác.

-Có cần tôi giúp một tay không ???

Tôi hỏi cho có thể thôi chứ chẳng đợi hấn trả lời thì tôi cũng cầm lấy chân hấn và dùng hết sức để kéo cái thân hình to tổ bố ấy ra ngoài. Cam đoan sau ngày hôm nay thì cả tôi và hấn sẽ chú ý hơn đến việc giữ gìn vệ sinh môi trường và không đổ rác tại những nơi có chữ « Cấm đổ rác » để không tạo ra những bãi rác như thế này nữa...

-Này cô bé giả trai ! – tên tóc vàng cất tiếng gọi tôi khi cả hai đã ngồi bệt xuống đất vì quá mệt.

-Tôi theo phong cách tomboy chứ không phải là giả trai !

-Uh ! Sao cũng được ! Tôi chỉ muốn cảm ơn cô thôi ! – anh ta nói nghe rất thản nhiên.

-Ồ ! Anh mà cũng biết nói cảm ơn nữa sao ??? – tôi hơi bất ngờ.

-Ừa ??? Vì sao phải tiết kiệm lời cảm ơn nhỉ ? – câu hỏi ngược của anh ta khiến tôi giật mình.

-Không ! Tại tôi tưởng anh thuộc dạng người « chảnh »...- tôi ậm ự.

-Đó là cô nghĩ thế ! Tôi có thể tiết kiệm lời nói nhưng không đồng nghĩa với việc tiết kiệm lời cảm ơn ! Thôi tôi về trước đây ! Cô bé bắt taxi để về đi ! Chiếc xe cứ để đó, tôi đã gọi người rồi, họ sắp tới lấy nó đi, sửa xong tôi sẽ đem trả lại. Bye !!!

Thật lòng không phải vì luyến tiếc gì tên dở người này nhưng tôi vẫn phải gọi tên tóc vàng dừng lại khi mà cái quần của hấn ta rất rất có vấn đề !!!

14. Chương 14

-Anh ơi ! – tôi nhăn nhó kêu hấn lại.

-Gi thế ?

-Cái quần của anh...Hix...Mà anh tự coi đi !

Tôi ôm mặt chạy đi bỏ lại tên tóc vàng đứng ngơ ngác vì không hiểu tôi đang muốn nói gì. Hấn ta cũng thật là...Sao lại bắt tôi phải nói ra cái điều đáng xấu hổ ấy được nhỉ ??? Chẳng lẽ đợi tôi nói « Anh ơi ! Quần anh bị rách rồi kìa ! » thì hấn mới hiểu mình đang trong tình trạng nào sao ??? Càng nghĩ càng xấu hổ. Huhu...(Ô mà nếu tung tin này trên mạng thì chắc sẽ có nhiều chuyện vui lắm. Chắc ! Mình cũng ác thật !)

.....

Sáng hôm sau.

Tôi chính thức bị cấm đi xe máy sau sự việc về nhà mà không đem theo con Exciter của chú Năm, thay vào đó là bộ dạng vừa hôi vừa bẩn. Cho dù có nói lý do là vì cứu một ca sĩ bị fan bủa vây nhưng hầu như không ai tin tôi cả. Ngoại trừ chú Tám. Thật ra không phải là chú ấy tin tưởng gì tôi cho cam mà vì tính chú Tám xưa nay vốn vô tâm nên việc tôi có nói dối hay không thì đối với chú ấy cũng không có gì là quan trọng.

-Mày bữa nay ghê quá đấy ! Dám tự tiện lấy xe máy đi mà lại làm mất nữa chứ ! – chú Bảy lại trở tài moi móc.

-Chú không tin thì đừng có nhiều chuyện ! Người gì đâu mà chỉ biết cười trên nỗi đau của người khác ! – càng lúc tôi càng ghét ông chú « quý hóa » này, hôm qua mới nổi giận đùng đùng mà hôm nay đã trở về với bản chất xấu tính của mình.

- Nhưng xe của bác Năm đâu rồi con ??? – ba tôi buồn rầu hỏi (ba tôi vốn rất nhạy cảm ++)

-Con đã nói rồi mà ! Người ta sẽ đem trả sau khi sửa xong ! – tôi hét ầm lên và bỏ về phòng.

Thật sự thất vọng về gia đình tôi quá ! Họ cứ luôn miệng bảo tôi là người được yêu thương nhất, quan tâm nhất trong nhà. Đối với họ, tôi là người phụ nữ số 1. Vậy mà giờ đây, chỉ vì tôi lỡ làm hư chiếc xe mà tất cả mọi người quay sang trách móc tôi. Tôi cũng bị thương chứ bộ ! Thế mà chẳng ai quan tâm, chỉ lo hỏi han về số phận con Exciter. Buồn quá ! Đúng là buồn quá đi thôi !

Nhưng nói gì thì nói, lỗi lớn nhất trong chuyện này vẫn là tôi. Đã không đi xe vững mà lại muốn làm nữ anh hùng cứu...mỹ nam. Nghĩ lại lúc đó thấy sợ thật ! Nếu xui xẻo thêm tí nữa thì có khi tôi không còn nhìn thấy được mặt ba ! Hix...

Bữa trưa.

Tôi xuống nhà ăn cơm cùng gia đình bằng gương mặt đưa đám. Tôi giận ba, giận mấy bác mấy chú. Chẳng ai là hiểu cho tôi cả. Bởi vậy mới nói, sống với toàn những người đàn ông vô tâm là một bất hạnh rất lớn với Thục Nguyên này. Ước gì mà tôi có thêm một người dì hay người chị gì nữa nhỉ ?

-Cháu mời bác Hai, bác Ba, bác Tư, bác Năm, ba, chú Bảy chú Tám ăn cơm ạ.

Đó là câu mà bữa cơm nào tôi cũng phải nói. Riết rồi thành thói quen, nhiều khi ăn cơm ở nhà nhỏ bạn, trước khi cầm đĩa tôi vẫn thốt ra câu đó khiến không ít phen xấu hổ với mọi người.

-Sao thế nhóc ? Mày làm mặt giận với mấy chú bác đấy à ? – lại lão Huy (tên của chú Bảy) lẩm chuyện.

-Mấy chú mấy bác la rầy cháu cũng chỉ là vì lo cho cháu mà thôi ! – bác Hai, người có vị trí cao nhất trong nhà đồng dạng lên tiếng.

-Phải đó ! Cháu là con gái mới lớn ! Ngoài đường thiếu gì nguy hiểm đang rình rập ! Mấy bác cũng chỉ muốn cháu nhận ra lỗi sai để lần sau mà tránh ! – bác Tư thuyết giảng nghe có vẻ êm tai hơn.

-Ồ mà nhắc đến vụ hôm qua mới nói, sáng nay tôi đọc báo thấy có hình chiếc xe của chú Năm thì phải ! – bác Ba đột ngột dừng đĩa.

-Hả ??? Ở báo nào vậy bác ? – tôi sững sốt.

-Bác cũng không nhớ ! Hình như là báo Ngôi sao thì phải ! Mà tôi có đem về đây nè ! (Bác tôi dù đã U47 nhưng vẫn rất chăm đọc báo dành cho lứa tuổi teen !)

Thế là cả gia đình chúng tôi quây quần lại xung quanh tờ báo trên tay bác Ba. Trang nhất của tờ báo này đưa một dòng tít khá hấp dẫn : « Hotboy Ryo bị phát hiện lén lút đi gặp người tình đồng giới » (Đúng là báo lá cải, toàn đưa vấn đề theo hướng lệch lạc để thu hút người đọc, chắc nhìn tôi giống con trai quá nên họ mới đưa tin như thế cho shock !). Kèm theo đó là một tấm ảnh lớn chụp lại cảnh hỗn độn chiều tối hôm qua, trong ảnh là hàng trăm fan hâm mộ đang đuổi theo một chiếc xe chở thần tượng của mình trốn thoát. Không biết ai « thông minh » đã chụp bức hình này khi mà ống kính máy ảnh chiếu thẳng vào biển số xe 9394 – cũng là biển số của chiếc Exciter tôi đã mượn của bác Năm hôm qua.

-Đó ! Ba và mấy bác mấy chú thấy chưa ! Con không có nói dối ! Người chở tên tóc vàng trong ảnh chính là con đó ! – tôi tự hào khẳng định lại sự thật.

Không ai nói gì trong vòng vài giây. Và tôi cũng chỉ được tự hào trong chùng ấy thời gian khi mà ngay sau đó toàn bộ 14 con mắt trừng thẳng về phía tôi với một sự giận dữ ghê gớm.

-Ai cho cháu dám lái xe cái kiểu đó hả ??? Con gái con lười mà hành động như vậy sao ???

Tôi không dám nói lại, chày ù lên phòng và đóng chặt cửa. Kiểu này thì khó sống rồi đây ! Không biết thì chẳng làm sao, chứ giờ mà mọi người biết việc tôi phóng xe chở Phước Nguyên chạy trốn với tốc độ kinh khủng như thế thì tình hình sẽ tệ hại hơn gấp trăm lần. Phải làm sao đây nhỉ ??? Phước Nguyên ơi là Phước Nguyên !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

Đang thiu thiu giấc ngủ trưa, tôi giật mình khi chiếc điện thoại rù rù bên tai. Có tin nhắn từ số lạ.

« Tôi đã đem xe tới trước cửa nhà cô, ra lấy đi. Phước Nguyên ! »

Ô ! Sao hán biết số di động của tôi nhỉ ??? Từ hôm qua đến giờ tôi cũng trần trở về vấn đề này, tôi tự hỏi không biết tên tóc vàng sẽ trả xe cho tôi bằng cách nào khi mà hán không hề có số của tôi và không biết tôi ở đâu. Bây giờ thì yên tâm rồi. Người giàu có như hán chắc cũng không khó khăn gì trong việc tìm ra địa chỉ và số điện thoại của tôi đâu.

Nghĩ một hồi, tôi khoác vội chiếc áo và chạy ù ra sân. Tính là thay chiếc váy đang mặc nhưng lại thôi, ra ngoài sân có chút xiu thì chắc cũng không có vấn đề gì.

Giờ chỉ mới là đầu giờ chiều nên không gian vắng vẻ, mọi người hình như vẫn đang nghỉ trưa. Ló mặt ra sân, tôi nghiêng đầu sang hai bên để tìm kiếm tên tóc vàng. Nhưng người xuất hiện trước mặt tôi lúc này không phải là Phước Nguyên mà là...Phước Nghi !

Cứ mỗi khi nhìn mặt con nhóc này là da gà tôi nổi lên rần rần. Một người lớn sắp 20 tuổi như tôi mà lại đi sợ một con nhóc 12 tuổi. Nhưng vấn đề là vì nó đáng sợ gấp trăm lần cái tuổi của mình. Hix...

-Chị iu ! Em nhớ chị lắm lắm !

Con nhỏ lại nhăn răng cười ngây thơ và chạy tới ôm chầm lấy tôi như lần trước. Nhưng lần này tôi có phòng bị nên nhanh chóng...né sang một bên. Phước Nghi vì thế trật chân nên ngã chầm xuống đất. Thực sự đó chỉ là sự phòng vệ chứ không phải tôi cố ý làm con bé ngã. Hix...

-Nè ! Không sao chứ ? – tôi vội vã chạy lại đỡ nó lên.

-Chảy máu rồi nè ! – con nhỏ nhăn nhó.

-Đâu ??? Đâu ???

-Đây nè !

Đúng lúc con nhỏ chìa chân cho tôi coi thì đôi mắt tôi nhắm nghiền lại, mọi thứ tối om và chìm vào vô thức. Chính xác là tôi lại bị đánh ngất đi !

.....

Lúc tôi tỉnh lại cũng là khi mặt trời đi ngủ. Mọi thứ xung quanh bị bóng tối che phủ. Lần này tôi không bị shock và hoảng sợ như lần trước vì ít ra tôi biết mình đang ở đâu. Nhưng hình như không phải là phòng tên tóc vàng...

-A ! Chị ngủ dậy rồi !

Lại là con nhỏ ác quỷ ! Nó mở cửa và hét ầm lên khiến tôi giật bắn mình. Nhiều khi tôi phân vân không biết con nhỏ có thật là 12 tuổi không nữa. Nhìn nó cứ ghê ghê sao ấy ! Con nít gì mà toàn làm chuyện đáng sợ không à...Hix

-Sao em bảo thương chị mà cứ đánh chị ngắt hoài vậy hả ??? – tôi làm mặt giận nhìn nó.

-Vì chị không chịu chơi với em ! – con nhỏ chu miệng cãi lại.

-Thì tại em toàn làm chị sợ, sao chị dám chơi với em được !

-Chị nói dối, em làm gì mà chị sợ, chỉ có chị là khiến cho Pi buồn thôi ! – mặt nó yếu xiu như bánh bao chiều.

-Nhưng sao hồi nãy em đem được chị về đây ??? Chị nặng lắm mà ! – tôi thắc mắc.

-Không phải em bế chị ! Là mấy anh vệ sĩ của em bế chị ! Mấy anh ấy cũng bảo là chị nặng ! – con nhỏ đáp với vẻ ngây thơ.

-Hả ???

Tôi tức ói máu. Cái gì chứ ??? Tôi như vậy mà nặng à ??? Bản thân thì toàn làm chuyện đáng sợ mà lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ, con bé này đúng là không vừa. Anh nào thì em nấy ! Giống y chang nhau cái tính quái dị ! Không đòi co với nó nữa, tôi phải gọi tên tóc vàng về xử lý thôi. Những lúc như thế này thì khả năng nói chuyện bằng suy nghĩ mà tôi vừa phát hiện là hữu dụng nhất !

« Này ! Anh tóc vàng ! Em gái anh lại đánh tôi ngắt và đem tôi về nhà anh rồi nè ! Tới đưa tôi về mau ! »

Không có tín hiệu đáp lại. Hay là hán đang bận suy nghĩ điều gì đó nên không trả lời nhỉ ? Thử lại một lần nữa coi...

« Này ! Anh tóc vàng ! Anh tóc vàng ! Có nghe tôi nói gì không ??? »

Vẫn chẳng có giọng nói nào vang lên trong đầu tôi cả. Sao thế này ??? Hay là tôi mất khả năng đó rồi ??? Biết làm sao bây giờ !!!

-Chị làm gì mà thần thờ thế ? Chơi với em nào ! – con nhỏ sau một hồi ngắm nhìn tôi thì đột ngột hét lên làm tôi chói với.

-Chơi...chơi...ư ??? – cứ nghe đến từ « chơi » của nó là tôi lại run cầm cập. Phước Nguyên ơi ! Anh đâu rồi ??? Mau về cứu tôi !!!

15. Chương 15

Con nhỏ bắt đầu công cuộc hành hạ tôi bằng trò « Ngựa đi cầu thang ». Sở dĩ tôi đặt cái tên đó cho trò chơi này là vì Phước Nghi bắt tôi làm ngựa cho nó cỡi, sau đó thì tôi phải « đèo » nó xuống cầu thang. Mà các bạn cũng biết rồi, cầu thang của nhà này cứ xoắn xoắn như hình tròn ốc thì làm sao mà tôi leo xuống đó bằng cách ...bò được chứ !

-Có trò khác không nhóc ??? – tôi ái ngại nhìn con nhỏ.

-Trò này em chưa chơi lần nào nên phải chơi ! – nó cong cớn.

-Cái gì ??? Em đem chị ra làm thí nghiệm hả ??? Em bảo em thương chị mà !!! – tôi hốt hoảng.

-Thì vì thương chị em mới rủ chị chơi chung !

Chúng tôi đứng cãi tay đôi như thế cũng phải đến 10 phút. Theo những gì tôi biết về con nhỏ này thì nếu như tôi không làm theo ý nó thì nó sẽ còn bắt tôi làm những việc đáng sợ hơn nữa. Chỉ riêng việc hai lần đánh tôi ngất và đem về đây cũng đủ chứng minh mức độ « ác » của cô nhóc này ngang đâu. Bây giờ chỉ còn phương thức đàm phán thì mới mong cải thiện được tình hình.

Đang gân cổ cãi nhau với Phước Nghi, tôi giật bắn mình khi cánh cửa của căn phòng đằng sau lưng con nhỏ đột ngột hé mở. Sống lưng tôi lạnh lạnh. Có ai đó đang nhìn tôi !

Không suy nghĩ gì nhiều, tôi chạy ù tới và mở toang cửa.

Nhưng không có ai cả. Căn phòng hoàn toàn trống trơn...

-Chị làm gì thế ? Đó là phòng dư, chỉ dành cho bà con họ hàng mỗi khi tới thăm ở thôi. – Phước Nghi ngạc nhiên trước hành động vừa rồi của tôi.

-Rõ ràng chị thấy có ai đó đang đứng ở đây và nhìn chúng ta mà ! – mồ hôi tôi bắt đầu toát ra.

-Chị nói dối để lãng đi việc chơi với em phải không ? Chị xấu quá ! Không nói nhiều nữa ! Mình chơi thôi !

Con nhỏ nổi giận và kéo tay tôi xềnh xệch. Nó cho rằng tôi nói dối. Nhưng đúng là tôi đã nhìn thấy thật mà !!! Ôi căn nhà này càng lúc càng đáng sợ !!! Theo lời Phước Nghi thì trong nhà lúc này chỉ có tôi và nó, mấy ông vệ sĩ thì đứng canh ở ngoài không được vào nhà, bà giúp việc thì đi siêu thị mua đồ ăn. Vậy thì lúc này là ai mới được ??? Hay chẳng là...ma !!!

Da gà tôi được dịp nổi lên. Khắp người tôi mồ hôi túa ra, tay chân lạnh ngắt. Nếu là người thì tại sao khi tôi chạy tới và mở cửa thì lại chẳng thấy ai ? Căn phòng đó cũng thưa thớt và ít đồ đạc nên không trốn đi đâu được. Cửa sổ thì khóa rồi. Kinh khủng quá ! Kinh khủng quá đi !!!

-Nghi ! Em nghe chị nói đây ! Chúng ta đang bị theo dõi ! Nhà em...nhà em có ma đó !!! Đừng chơi gì nữa ! Hãy gọi cho anh em và ba mẹ em về đi ! – tôi run rẩy cầm tay con nhóc van lơn.

-Chị nói dối ! Đừng tưởng con nít nào cũng sợ ma để rồi đem ma ra mà dọa. Em không sợ ma ! Chị càng lúc càng khiến em ghét rồi ! Nào ! Ta chơi thôi ! – con nhỏ nhăn mặt và một mực đòi kéo tôi ra phía trước cầu thang.

Bây giờ thì tôi không còn tâm trí nào mà chơi với nó, cũng không còn khả năng nào để chống cự với nó vì quá sợ và bấn loạn (nhưng thật ra con nhỏ rất mạnh ! +_+). Tên tóc vàng mất dịch đi đâu rồi chứ ??? Tại sao khi tôi nguy hiểm thì hắn không biết trước mà tới cứu nhỉ ??? Chẳng lẽ chỉ mình tôi mới có khả năng đó thôi sao ??? Mà nếu hắn không có thật thì ít ra việc nói chuyện bằng suy nghĩ cũng phải được chứ ! Đằng này tất cả đều đột ngột mất đi. Cứ như là những khả năng kì lạ đó chỉ là một giấc mơ vậy.

Tôi nhìn xuống cầu thang mà lòng đau như cắt. Cái cầu thang này đi đã khó rồi huống gì là phải bò chứ !!! Tôi cam đoan không chống thì chày tôi cũng gãy tay là nhẹ và nặng thì...Ôi thôi ! Không được ! Nhất quyết tôi không thể tham gia chơi cái trò kinh dị này với con nhỏ được.

Và trong 36 kế thì chạy luôn là thượng sách !

Tôi giật mạnh tay con nhỏ ra và phóng vèo xuống cầu thang bằng tất cả khả năng. Phước Nghi sau vài giây kinh ngạc thì đột ngột hét lớn lên, mấy lão vệ sĩ ở ngoài mở cửa chạy vào rầm rầm. Đây là đâu mà toàn những kẻ kì cục và đáng sợ thế này ??? Từ chủ đến tớ, tên nào cũng quái dị và toàn làm những chuyện phi đến kinh khủng !!! Ai cứu tôi với !!! Ai cứu tôi với !!!

Tình hình là tôi đang chạy bán sống bán chết trong ngôi nhà rộng mênh mông này. May mắn là thiết kế nội thất cũng khá tỉ mỉ và rắc rối nên vẫn đề tìm kiếm một chỗ kín đáo để trốn con nhỏ cùng lũ vệ sĩ xem ra khá khả quan. Nhưng cho đến giờ phút này thì tôi vẫn chưa tìm được nơi ẩn náu « ưng ý ». Tiếng chân rầm rập của mấy ông vệ sĩ cứ văng vẳng sau lưng tôi càng khiến tôi hoang mang hơn, cứ thế đâm đầu mà chạy. Đột nhiên bức ảnh lớn treo trên tường phía trước mặt làm tôi dừng lại. Hừ ! Tên tóc vàng trong ảnh

nhìn lạnh lùng quá ! Nhìn thấy tên này là máu trong người tôi lại sôi lên sùng sục. Chỉ vì hắn ta mà tôi phải khổ sở chạy như một con khủng như thế này đây !

« Đây ! Đừng có c.h.ử.i tôi nữa ! Lo chạy đi ! »

Á ! Cái gì nữa vậy ??? Sao tiếng của tên tóc vàng lại hiện lên trong đầu tôi thế này ???

« Anh hả ??? Là anh hả Phước Nguyên ??? » - Tôi vui mừng kinh khủng luôn. Nếu thế thì tại sao hồi nãy tôi lại không « liên lạc » được với hắn nhỉ ???

« Uh ! Tôi đây ! Tôi... »

Bỗng dưng tôi không nghe được những lời nói trong suy nghĩ của tên tóc vàng nữa...Vì...tôi đã thấy một thứ không nên thấy...

Đó là...một bóng ma !

16. Chương 16

Tôi không biết mình đang trong tình trạng như thế nào nữa. Mọi thứ cứ như là một vòng xoay quay vùn trong đầu tôi vậy. Hoảng sợ...kinh ngạc...tất cả đảo lộn cả lên. Khi nào bạn chính mắt nhìn thấy bóng ma thì bạn sẽ hiểu cảm giác lúc này của tôi. Còn bây giờ thì tôi không thể diễn tả được cảm xúc của mình. Một bóng ma ! Chính xác là một bóng ma đang hiện ra trước mặt tôi. Các bạn có biết vì sao tôi khẳng định đó là một bóng ma mà không phải là một con người không ???

Bởi vì...

Nó đang bay...

Một cô gái trong bộ váy hồng, khuôn mặt rất đẹp, rất thanh tú, đặc biệt là đôi môi được tô điểm bằng màu cam ẩn tượng đang lơ lửng trên không trung và nhìn tôi. Không hiểu có phải vì tâm trạng tôi đang bấn loạn nên mới suy diễn quá nhiều hay không khi mà tôi cảm thấy ánh mắt cô gái ấy dành cho tôi là ánh mắt thách thức trên người. Hình bóng người con gái ấy trong suốt, mờ ảo cứ như một viên pha lê tuyệt đẹp cỡ lớn vẫn thường được trưng bày trong tủ kính. Tôi nhìn mà không chớp nổi mắt. Hix...Tôi đang chiêm ngưỡng dung nhan của một con ma !!! Không thể tin được !!! Chân tôi cứ thế bước từng bước chậm chậm tiến về phía trước như bị thôi miên...

Đang mơ màng xen lẫn hoảng sợ, tôi không để ý đến bất cứ điều gì. Cho đến khi...

RẦM !!!

Âm thanh của sự sụp đổ vang lên cũng là lúc tôi bị ném sang một bên bằng một lực đẩy khá mạnh. Khi ngẩng đầu nhìn lên, tôi tá hỏa khi nhìn thấy tên tóc vàng đang nằm dưới sàn, phía trên người anh ta chính là bức ảnh gia đình cỡ lớn mà lúc nãy tôi đã thấy. Tấm gương trong khung ảnh đã bị vỡ thành trăm mảnh. Và tôi thấy có máu chảy ra từ phía Phước Nguyên...

.....

Bệnh viện thành phố...

Đây là lần thứ hai tôi bước chân vào nơi này. Và đây cũng là lần thứ hai tên tóc vàng phải nhập viện. Tôi không thể ngờ là hắn đã đỡ đòn tôi trong tai nạn vừa rồi. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, quá bất ngờ làm tôi hoang mang tột độ. May mắn thay là lần này Phước Nguyên chỉ bị thương nhẹ và xây xước một vài chỗ. Nhìn sang Phước Nghi thì con nhóc vẫn khóc tức tưởi từ hồi nãy đến giờ không chịu nín. Nó có vẻ rất thương anh trai mình. Cũng đúng thôi ! Hai anh em họ hợp nhau như thế cơ mà.

-Bây giờ người nhà có thể vào thăm bệnh nhân, nhưng cố gắng đừng làm bệnh nhân mệt. Hai ngày nữa thì cậu ấy có thể xuất viện ! – vị bác sĩ tiến lại gần phía chúng tôi dặn dò.

-Vâng ạ ! Cám ơn bác sĩ ! – ông anh tiền xu rồi rút cả lên.

Thái độ của anh Tú từ nãy đến giờ khiến tôi thấy lạ. Mặc dù là người quản lý của Phước Nguyên nhưng sự lo lắng quá đáng của anh ta thật sự không bình thường chút nào. Lúc tên tóc vàng bị tai nạn thì anh Tú không ở bên cạnh, ít lâu sau mới thấy ổng tức tốc chạy đến. Vừa bước tới thì đã túm lấy tôi hỏi dồn dập, vẻ khẩn trương vô cùng. Dù đã cố gắng che giấu nhưng ánh mắt đỏ hoe của anh ta đã khẳng định là vừa mới khóc xong. Đành ông mà mau nước mắt như vậy sao ?

Mà có khi cũng là do tôi đã suy nghĩ quá nhiều thôi. Giờ đây tôi lo cho tên tóc vàng vô cùng. Vừa lo vừa thấy có lỗi, vừa thấy...thương nữa. Hix...

Hắn đã ngủ. Gương mặt lúc ngủ của Phước Nguyên thật thanh thản. Tôi cứ đứng ngơ ra mà nhìn. Trong khi đó nhóc Nghi thì đã chạy ào tới ôm chặt lấy anh trai thút thít, cũng may là lão Tú kịp thời can ngăn, nếu không thì tên tóc vàng đã thức giấc. Mà sao hắn ta lại tới kịp lúc như vậy nhỉ ??? Tôi đứng lúc tôi sắp bị bức ảnh trên tường rơi trúng đầu. Có khi nào Phước Nguyên cũng có khả năng nhìn trước nguy hiểm sẽ xảy ra với tôi không ?

Nhưng vấn đề quan trọng hơn cần được giải đáp là : Vì sao tôi và hắn lại có thể nói chuyện được với nhau bằng suy nghĩ và nhìn thấy trước được nguy hiểm sẽ xảy ra với đối phương ??? Chúng tôi có thần giao cách cảm ư ??? Hay là vì một lý do khác ??? Và còn bóng ma cô gái xinh đẹp mà tôi đã thấy nữa...Rất cuộc mọi sự là như thế nào đây ???

.....

Tôi quyết định ở lại đây với Phước Nguyên suốt đêm nay. Tự dưng tôi cảm giác hắn cần tôi trong lúc này. Nhiều khi tôi tự thấy bản thân mình khá điên khi cứ luôn nghe theo linh tính mách bảo. Nhưng tôi thích...điên như thế ! Vì những gì ta linh tính là những điều bản thân ta thực sự muốn làm và cảm thấy nó cần thiết. Lúc nãy tôi cũng đã gọi điện cho ba và mấy bác mấy chú rồi. Ai cũng đồng ý cho tôi ở lại bệnh viện ngoại trừ chú Bảy. Mặc kệ ổng ! Lúc nào mà ổng chẳng muốn cấm đoán tôi. Trong nhà, chú Bảy chính là kẻ độc tài nhất!

Tối nay tôi sẽ ở đây cùng với ông anh tiền xu. Anh ta vừa mới ra ngoài mua ít thức ăn cho Phước Nguyên và nhờ tôi trông nom hắn. Mà sao tên này ngủ lâu thế nhỉ ? Nghiệp ca sĩ cũng lắm áp lực, có lẽ hắn đã mất sức khá nhiều nên bây giờ mới có cơ hội để nghỉ ngơi. Người ta thường bảo sau ánh hào quang chỉ còn sót lại nỗi cô đơn và sự mệt mỏi. Điều này tôi thấy đúng thật. Haizzz...

« Cô bé không bị sao cả chứ ? »

Tôi giật mình. Phước Nguyên đã tỉnh dậy và đang nhìn tôi.

« Tôi không sao cả. Cám...cám...ơn anh ! »

« Thái độ kì vậy ? Đang cảm thấy có lỗi với tôi sao ? »

« Uh...Mà vì sao anh lại biết tôi gặp nguy hiểm để tới cứu vậy ? »

« Tôi nhìn thấy trước...Nhưng mọi việc xảy ra nhanh quá ! Khoảng thời gian từ khi tôi nhìn thấy được nguy hiểm sẽ xảy ra với cô bé cho đến lúc nguy hiểm đó thực sự xảy ra chỉ có vài phút mà thôi ! »

« Tôi cũng vậy ! Hai lần trước anh gặp tai nạn thì tôi cũng nhìn thấy trước mọi sự trong tích tắc thôi. Nhanh lắm ! »

« Nhưng vì sao chúng ta lại có khả năng này ? Và vì sao tôi và cô chỉ có thể nhìn thấy trước được nguy hiểm của nhau chứ không phải là của những người khác ? »

« Tôi không biết ! Tôi cũng đang thắc mắc ! »

Hóa ra tên tóc vàng cũng có những suy nghĩ giống tôi. Bây giờ thì có thể tạm khẳng định tôi và anh ta có thần giao cách cảm. Nhưng chỉ là tạm khẳng định chứ không phải là khẳng định vì mọi thứ đều có nhiều khả năng xảy ra.

-Cậu tỉnh rồi à ??? Thấy trong người thế nào ???

Cuộc trò chuyện bằng suy nghĩ của chúng tôi bị tạm ngừng vì sự xuất hiện của ông anh tiền xu. Vừa mở cửa là anh ta chạy ngay tới chỗ tên tóc vàng và ân cần hỏi han.

-Tôi không sao ! – Phước Nguyên trả lời với vẻ mặt thờ ơ.

-Tôi mua cháo cho cậu rồi đây ! Ăn đi cho có sức !

Nhìn họ trông giống là một đôi hơn là anh em thì phải ! Nhưng cũng không đúng ! Chỉ có thái độ của lão Tú là có vấn đề, tên tóc vàng thì hoàn toàn bình thường. Hix. Gia đình này toàn là người kì cục.

Xoảng !

Phước Nguyên lơ tay làm rơi chén cháo xuống đất. Theo phản xạ, tôi chạy tới xem tình hình. Vô ý vô tứ thế nào tôi lại trật chân ngã dúi vào người tên tóc vàng. Hắn ta cũng bất ngờ và vội vã cầm tay tôi kéo lại tránh tình huống cả hai cùng bị lấn xuống đất.

Và cảm giác ấy một lần nữa lại xuất hiện. Điện giật và khó thở ! Hình ảnh những chiếc xe ô tô bốc cháy lại hiện lên trong đầu tôi. Vì sao cứ mỗi khi tôi chạm vào người hắn thì lại xảy ra tình trạng này nhỉ ??? Nhức đầu quá !!!

Tôi vội vã thu tay mình lại nhưng Phước Nguyên vẫn ghì chặt lấy tay tôi. Ánh mắt anh ta nhìn tôi lạ vô cùng. Cứ nhìn chăm chăm và không chớp mắt. Tôi còn cảm thấy sự run rẩy trong cái nắm tay ấy. Và thoáng chốc, một cảm giác rất gần gũi thân quen xuất hiện trong người tôi. Thân quen đến mức dường như tôi và hắn đã từng là một...Vì sao lại thế này nhỉ ??? Sao càng lúc mọi việc càng rắc rối và nảy sinh thêm nhiều vướng mắc vậy chứ ???

-Hai người làm sao thế ? Cô giúp việc, đứng dậy đi ! Đừng đề lên người Phước Nguyên như vậy ! Cậu ấy đang mệt mà ! – Ông Tú tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

-Vâng...vâng...

Tôi bối rối đứng phắt dậy nhưng tên tóc vàng vẫn một mực không chịu thả tay tôi ra. Hắn đang giở trò gì đây chứ ???

Toan quay lại mắng cho tên đỡ người này một trận thì đột ngột hắn ta ôm chặt lấy tôi, nước mắt lăn dài trên má, cái ôm chặt đến độ tôi không tài nào thở được.

-Này ! Làm gì vậy hả ??? Thả tôi ra cho tôi thở với !!! – tôi đập lưng tên tóc vàng thùm thụp vì không thể thở được.

-Em đây rồi !!! Cuối cùng anh cũng tìm được em !!! Cuối cùng anh cũng nhận ra được em !!! – Phước Nguyên càng ôm ghì tôi hơn và nói trong nước mắt những câu mà tôi không tài nào hiểu nổi.

17. Chương 17

Hơn 15 phút trôi qua mà tôi vẫn nằm trong tình trạng bị tên tóc vàng ôm ghì lấy. Cho dù ông anh tiền xu có cố gắng kéo người tôi ra khỏi Phước Nguyên nhưng vẫn không thay đổi được tình hình. Thái độ của hắn như thế này bỗng dưng làm cho tôi...muốn khóc ! Không biết vì sao lại thế ! Một cảm giác xúc động đến kì lạ. Xúc động như đã lâu lắm rồi tôi mới được hắn ôm chặt như lúc này (càng nói tôi càng thấy mình điên ! Không thể nào lý giải được !)

-Phước Nguyên ! Tôi nói cái này nhé ! Hiện tại thì tôi đang rất ngọt thở ! Anh làm ơn nới tay lỏng lỏng ra được không ??? – tôi năn nỉ vì sự thật là hắn ta ôm chặt quá.

-Lâu lắm rồi mới lại được gần em như bây giờ ! Anh đã nhớ em quay cuồng trong suốt những năm qua. Anh sống chỉ vì muốn tìm lại em mà thôi ! Anh đã sống trong hy vọng và tìm kiếm. Cứ tưởng tất cả chỉ là một trò đùa nhưng hóa ra là thật ! Đến tận bây giờ anh vẫn còn ngỡ ngàng...Em hiểu được cảm giác của anh không ??? Em hiểu không ??? – hắn ta càng siết chặt hơn (chết mất thôi ! @@)

Hiểu ư ??? Tôi mà hiểu được thì tôi đã không phải là Ngô Nữ Thực Nguyên ! Tên tóc vàng đang nói cái gì thế cơ chứ ??? Hắn làm như tôi vốn dĩ đã là của hắn và chúng tôi vốn dĩ đã là một đôi rồi ấy. Vô lý

thật ! 19 năm nay trong ký ức tôi không hề tồn tại một bóng hình người con trai nào cả. Không ! Nói vậy cũng không đúng. Trong ký ức tôi có hình bóng của 7 người đàn ông. Họ là ai thì các bạn cũng biết rồi đấy. Nhưng là người đàn ông của cả cuộc đời thì chưa hề có.

-Anh Tú ! Anh đi tìm bác sĩ đi ! Có lẽ anh ta bị chấn động vùng đầu sau khi bị ngã nên bây giờ mới hành động điên rồ như vậy ! Phải làm cách nào để tôi thoát khỏi cái ôm chặt cứng này chứ ??? – tôi nhón nhón nhìn lên ông anh tiền xu tìm cứu viện. Nhưng khuôn mặt anh ta càng khiến tôi hoảng hơn nữa. Nước mắt ! Rõ ràng đó chính là nước mắt ! Nhưng nó đang được giữ lại trong khóe mắt bằng một sự cố gắng tuyệt đối. Ánh mắt này hình như tôi đã thấy ở đâu đó rồi...Rất quen...

-Cứ để Phước Nguyên như thế đi ! Không sao đâu ! Rồi sẽ ổn thôi ! – anh Tú giọng nghẹn nghẹn, nói xong thì bỏ ra ngoài. Hix ! Cái gì đang xảy ra thế này chứ ?

Và các bạn tin không ? Đúng 1 tiếng đồng hồ sau tên tóc vàng mới chịu thả tôi ra. Người tôi và người hấn ướt nhẹp đi vì mồ hôi. Điều này cũng dễ hiểu ! Đang là mùa hè mà.

-Này ! Anh...anh có thấy đầu mình có gì đó bất bình thường không ? – tôi e dè nhìn Phước Nguyên.

-Anh hả ? Không hề ! Anh đang cảm thấy mình khỏe hơn bao giờ hết ! – tên tóc vàng nhìn tôi đầy triu mến (hix ! Nổi hết cả da gà rồi !)

-Thôi anh ngủ đi ! Ngày mai tỉnh dậy chắc sẽ bình thường lại ! – tôi ngáp một hơi rõ dài, thực sự ngày hôm nay tôi rất mệt mỏi.

-Anh không buồn ngủ ! Nhưng mà em yêu của anh đang buồn ngủ thì phải ! Nào ! Nằm xuống chân anh đi ! Anh sẽ vuốt tóc ru em ngủ như ngày xưa...- Phước Nguyên cười hiền từ, đặt tay lên chân vỗ vỗ như để « dụ khị » tôi.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực. Tim tôi đập nhanh một cách bất thường và mồ hôi lại bắt đầu toát ra. Cảm giác đầu tiên là cực kỳ bất ngờ ! Vì sao lại bất ngờ ư ? Bởi vì tên tóc vàng biết được thói quen lúc ngủ của tôi. Từ lúc nhỏ cho đến bây giờ, trước khi đi ngủ, tôi luôn được ba vuốt tóc nhẹ nhẹ để đưa vào giấc ngủ. Đó là thói quen không thể từ bỏ, nếu không làm thế thì cho dù có buồn ngủ thế nào tôi cũng không thể ngủ ngon được. Nhưng tại sao hấn ta lại biết điều này cơ chứ ??? Thái độ tự nhiên của hấn còn thể hiện rằng dường như đây là một hành động mà hấn thường xuyên làm...với tôi ?? Điều này là quá sức vô lý ! Quá sức vô lý !!! Lại còn cả « như ngày xưa » nữa chứ ! Càng lúc đầu óc tên này càng bệnh nặng rồi ! Nguy hiểm thật !

Cứ thế tôi vừa nghĩ ngợi vừa giương mắt ếch nhìn Phước Nguyên. Trong khi đó thì hấn ta vẫn cười cười trông rất thần nhiên.

-Hình như là em không nhớ thật rồi ! Anh quên mất điều đó ! Nhưng không sao ! Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu !!!

-Anh đang làm tôi sợ đấy ! Thôi tôi về đây ! Bye anh !!!

Theo tình hình như bây giờ thì tôi cần phải chuẩn gấp. Tên tóc vàng ngã xuống đất với một lúc không quá mạnh, bác sĩ cũng bảo là não bộ anh ta không bị ảnh hưởng gì nhưng thực tế đang chứng minh điều ngược lại. Không nên chấp nhứt với người bệnh. Tốt nhất là để Phước Nguyên ở một mình và ngủ một giấc cho tỉnh táo. Thái độ của anh ta như thế này còn khiến tôi thấy kinh khủng hơn lúc trước. Thà anh ta cứ lạnh lùng, kiêu lờ và kiêu ngạo như xưa thì mọi chuyện có khi lại hay hơn. Hix...

-Em bỏ anh lại một mình sao tình yêu ? Em không biết là anh rất sợ một mình trong bệnh viện à ? – thái độ gì thế này chứ ??? Nùng nịu à ??? Tôi sắp không chịu đựng nổi nữa rồi ! Akkkkkkkkkkkkk

-Tôi xin anh đấy ! Làm ơn bình thường lại đi ! Vì nãy mà nãy giờ da gà tôi nổi rần rần cả lên rồi này ! – tôi khổ sở nhìn Phước Nguyên.

-Có thể là do em chưa quen nên vậy ! Nhưng không sao ! Anh bỏ qua tất cả ! Nhưng nếu bây giờ em dám để người yêu lại một mình thì anh sẽ nhảy xuống đó đó ! – anh ta làm mặt ngơ nhìn tôi.

« Xuống đó »??? Đó là đâu ??? Tôi vội nhìn theo tay của tên tóc vàng. Ngón trỏ của hấn chỉ ra phía cửa sổ. Không phải chứ ??? Anh ta mấy tuổi rồi mà còn đem cái trò này ra dọa tôi hả trời ???

-Cho tôi xin hai chữ bình yên đi ! Dù biết là anh bị chấn động tâm lý nhưng tôi không ngờ anh bị nặng như vậy ! Thôi nhé ! Mọi chuyện dừng lại ở đây nhé ! Tôi về đây ! Mệt lắm rồi !

Tôi bực mình thực sự. Nãy giờ vì nghĩ hấn ta là bệnh nhân nên tôi cố gắng nhường nhịn. Nhưng mọi thứ đều có giới hạn. Mặc kệ hấn ta muốn làm gì thì làm. Tôi phải về !

Và thế là tôi chạy nhanh ra cửa phòng, miệng không ngừng lầm lẩm thái độ kì quặc của tên tóc vàng. Nhưng chết tiệt là cái cảm giác ấy lại xuất hiện. Và tôi nhìn thấy tên tóc vàng đang rơi tự do giữa không trung. Cái quái gì vậy ???

Theo phản xạ, tôi quay lưng lại nhìn. Và đúng là Phước Nguyên đang đứng sát bậc cửa sổ và chuẩn bị...nhảy !

-Không !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

Có lẽ kiếp trước tôi nợ nần gì với tên tóc vàng nên kiếp này tôi phải chịu sự hành hạ của hấn. Như bây giờ đây, tôi đang phải nằm trên chân của hấn để cho cái bàn tay mảnh khảnh như con gái ấy vuốt vuốt trên đầu tóc mình. Hừ ! Tại sao hấn lại thành ra thế này chứ ??? Đáng lẽ đưa hấn vào viện xong thì tôi về nhà quách cho rồi. Nếu thế thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Bực mình thật !

-Này anh ! Tôi tự ngủ được ! Không cần vuốt tóc đâu ! – tôi nghiêng răng kèn két. Tóc tôi buồn là còn ngắn hơn tóc của hấn, vuốt để làm gì chứ ! Grừ...

-Đừng nói dối ! Không vuốt tóc thì chẳng bao giờ em chịu ngủ đâu ! – tên tóc vàng mỉm cười nhìn tôi. Cái ánh mắt tràn trề tình cảm của hấn làm cho tim tôi luôn trong tình trạng làm việc quá sức. Hức !

Được ! Muốn vuốt tóc thì vuốt đi ! Tôi mệt rồi. Không đôi co với anh. Ngày mai lúc tỉnh táo lại thì anh sẽ biết tay với tôi !

Nhưng một sự thật là...Không hiểu sao khi ở bên cạnh tên tóc vàng tôi luôn có cảm giác tin tưởng và bình yên đến lạ. Tôi ngủ một cách thanh thản mà không hề suy nghĩ hấn ta có làm gì mình không. Thật khó hiểu và cũng khó giải thích. Biết đâu kiếp trước tôi với hấn ta là vợ chồng hay tình nhân gì đó nhỉ ??? Tôi suy nghĩ lung tung một hồi rồi chìm hấn vào giấc ngủ.

Mọi thứ đôi khi chỉ là một giấc mơ...

Tình yêu cũng vậy...

Nhưng nếu thực sự tình yêu là mơ thì...

Anh chấp nhận sẽ không bao giờ mở mắt...

.....

Mới mở mắt thì tôi đã thấy gương mặt tên tóc vàng đang chăm chú nhìn mình. Thật là...Cả đêm qua tôi toàn mơ thấy ác mộng. Mới sáng ra thì hấn lại làm tôi đứng tim vì cái ánh nhìn chăm chăm đầy ma lực ấy. Tôi bực mình lồm cồm ngồi dậy.

-Này ! Anh đã tỉnh táo chưa ???

-Chính tôi mới phải hỏi cô điều đó ! Sao cô lại nằm ngủ trên chân tôi hả ??? Tê hết cả rồi này ! – anh ta hét dựng lên làm tôi suýt lũng cả màng nhĩ.

Nhưng mà...Cách nói này...

Ồ hơ ! Đúng là tôi suy đoán không sai mà ! Hấn ta bình thường lại rồi !!! Hura !!!

18. Chương 18

Tôi nhả răng cười sung sướng nhảy tung tung trước mặt Phước Nguyên. Cho dù lúc này hân ta có c.h.ử.i tôi bị điên thì tôi cũng không ý kiến gì. So với việc tên tóc vàng tình cảm ướt át như tối hôm qua thì hân cau có tức giận như bây giờ đúng là...tốt hơn nhiều !

-Em thích nghe anh mắng đến thế à ? Nhưng anh đùa đó ! Ai mà nỡ mắng em chứ !

Tôi đang lơ lửng trên mây vì vui sướng thì câu nói của hân đá hân tôi xuống đất. Đau điếng ! Chẳng lẽ nào mọi thứ vẫn không thay đổi gì sao ???

Phước Nguyên tùm tùm cười rồi chậm chậm tiến lại phía tôi. Theo phản xạ tôi cũng giật lùi từng bước...

-Làm gì đó ? – tôi nuốt nước bọt ừng ực.

-Em nghĩ anh muốn làm gì ?

-Không...không...đùa...nha ! – cứ mỗi lần nhìn mặt tên này là tim tôi lại đập loạn nhịp.

Hân dẫn tôi đến chân tường mới chịu dừng lại. Cảnh này tôi vẫn thường thấy trong phim tình cảm. Tiếp theo sau đó sẽ là...Hix ! Mới nghĩ tới đã xấu hổ rồi ! Nhưng không hiểu tôi bị đứt sợi dây nào trong đầu mà lại đột ngột...nhắm mắt và chờ đợi ?!

Sau vài giây yên ắng, tôi nghe thấy tiếng cười sảng sặc. Đến lúc này mặt tôi mới chính thức đỏ ửng lên vì xấu hổ. Tôi đang làm cái quái gì thế này chứ ??? HuHu...

-Tình yêu ! Em nghĩ chúng ta đang sống trong cổ tích à ??? – Phước Nguyên kề sát mặt tôi, ánh nhìn mơ màng sau khi đã cười một cách điên dại trước thái độ dở hơi của tôi vừa rồi.

-Anh ăn nói lung tung gì thế ? – tôi nghiêng mặt sang một bên nói lí nhí.

-Tình yêu không phải lúc nào cũng là cổ tích đâu em ! Nếu là cổ tích thì chúng ta sẽ không phải gặp nhau theo cách như thế này, khi mà em không hề nhận ra anh và anh cũng không thể nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra. Giả mà có thể như cổ tích, chỉ cần anh hôn em thì hạnh phúc sẽ trở về... - tên tóc vàng đột ngột hạ giọng, một tiếng thở dài kết thúc trong xót xa. Làm sao lại thế chứ ? Làm sao lại khiến tôi muốn khóc như vậy chứ ???

-Anh..anh...khóc đấy à ? – tôi ái ngại hỏi.

-Không ! Tìm được em rồi thì khóc làm gì nữa !

-Này...dù không tin nhưng tôi cũng phải hỏi...Chúng ta...kiếp trước là một đôi à ??? – tôi cố gắng phát ra từng chữ.

-Anh theo đuổi em lần nữa nhé ? – câu nói không trúng chủ đề của hân ta khiến tôi giật mình ngẩng mặt lên nhìn.

Hức ! Không chịu đâu ! Tim tôi này giờ đã mệt mỏi lắm rồi. Sao tên này cứ muốn tôi phải hồi hộp và ...rung động như vậy chứ ??? Ánh mắt của hân vẫn cứ đắm đắm nhìn tôi không chịu rời khiến tôi phải luôn trong tình trạng tự trấn an để lấy lại tinh thần. Vì sao chỉ trong một đêm mà tình cảm của hân đối với tôi lại dạt dào kinh khủng như vậy chứ ??? Cho dù là tình yêu sét đánh thì tình cảm cũng không thể tiến triển nhanh đến mức này được.

-Hai người đang làm cái gì thế ?

Tiếng nói lạnh lạnh cất lên khiến cả hai chúng tôi vội vã quay đầu nhìn. Là Phước Nghi và anh Tú. Họ đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hình viên bi !

Con nhỏ nhanh nhẩu tiến lại phía anh nó, hai tay chống hông, giọng nói đầy...lừa :

-Anh ! Anh thích chị hả ?

-Uh ! – Phước Nguyên bật cười xoa đầu con nhỏ.

-Thế thì anh làm đám cưới với chị đi. Làm nhanh lên để em có người chơi cùng !

Tôi suýt nữa ngã lặn ra đất trước câu nói của Phước Nghi. Cái gì chứ ??? Đám cưới à ??? Lũ nhóc bây giờ hư hết cả rồi ! Mới tí tuổi đầu mà cái gì cũng biết hết. Hix...

.....

Bây giờ tôi mới được về nhà. Phù ! Chắc hẳn các bạn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra và mong chờ một lời giải thích từ phía tôi. Nhưng làm sao đây ? Chính tôi lại là người mù tịt nhất trong chuyện này. Tôi không hiểu gì cả. Hoàn toàn không hiểu luôn. Mà càng không hiểu thì mọi thứ lại diễn ra theo chiều hướng quái lạ hơn nữa. Hờ hờ...

Bước lơ ngơ trên đường, tôi lại miên man với những dòng suy nghĩ về tên tóc vàng kì lạ đó. Với hành động của hắn như vậy thì nói điên cũng không đúng mà nói bình thường thì không thể được ! Nhưng thú thật là trước thái độ tha thiết và đầy tình cảm như thế tôi không khỏi rung động. Lại có chút gì đó đau khổ mà bản thân tôi không tài nào lý giải được. Lúc tôi hỏi thì hắn lại không chịu nói, hẳn bảo sau này tự khắc tôi sẽ biết. Biết cái gì chứ ??? Tôi với hắn chạm mặt nhau chưa tới 10 lần thì lấy đâu ra kỷ niệm hay hồi ức mà nhớ với không nhớ ??? Cho dù cả thế giới này đàn ông ai cũng có vợ hết thì tôi nhất quyết cũng không lấy tên tóc vàng dở hơi đó. Không bao giờ !

« Em yêu ! Coi chừng hòn đá trước mặt ! »

Tôi giật bản mình, vội vã nhìn xuống chân. Hix...Đúng là có một hòn đá tảng chắn trước mặt tôi thật. Xém tí nữa thì u đầu rồi ! Hòn đá mất dịch. Số may tặn rồi đấy !

Thế là tôi khệ nệ bưng tảng đá lên rồi thả trong góc để tránh người khác đi bị vấp. Tính tôi đôi khi có hơi dở hơi, đặc biệt là trong lúc này, khi mà tôi vừa đi vừa nguyên rửa tảng đá chết tiệt, nguyên rửa luôn tên tóc vàng vì cái tội cả đêm qua hành hạ tôi bằng cái ôm ghì 1 tiếng đồng hồ. Hức ! Thục Nguyên này chưa nắm tay con trai lấy một lần đấy ! Huhu !!!

Cộp !

Hết tảng đá đến cột điện ! Số tôi là số con mực hả trời !!!

« Xin lỗi em yêu ! Anh không kịp thông báo với em ! Tại em đi nhanh quá ! »

Hừ ! Đợi tôi bị cụng u đầu thì mới thông báo. Bực mình quá đi mất ! Cho dù đã tránh xa hắn cả ngàn km mà tiếng nói của hắn vẫn cứ ám ảnh bên tai tôi. Dai dẳng đến thế là cùng !

Đang cau có làm rằm một mình, tôi lại bị giật thót bởi cái khuôn mặt nhăn như khi ăn ớt của chú Bầy. Ông đang đứng dựa lưng vào thành cổng, phóng ánh mắt tia lửa điện nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống đứa cháu gái đáng yêu của mình (tôi là một người tự tin mà !)

-Chú làm cháu hết cả hồn !

-Mới đó thì đã nhằm nhò gì ! Tao còn muốn giết mày nữa cơ ! – chú Bầy gầm gừ.

Chưa kịp để tôi nói câu gì thì ông đã tiến lại cầm lấy tay tôi và lôi xềnh xệch ra phía bờ biển (Nhà tôi là ngôi biệt thự duy nhất của thành phố gần biển ! Đó luôn là niềm tự hào của tôi ! Hihi)

-Chú ! Chú định làm gì thế ??? – tôi hốt hoảng hét lớn. Cứ mỗi khi chú Bầy hành động như thế này thì đồng nghĩa với việc điều gì đó đáng sợ sẽ xảy ra.

19. Chương 19

Tôi cố gắng hết sức để thoát ra khỏi cái nắm tay chắc như dây trời của chú Bầy, nhưng mọi thứ dường như chẳng đem lại chút hiệu quả gì. Biển khơi bao la đã hiện ra trước mắt. Hôm nay biển không yên ả như mọi ngày. Từng đợt sóng lao vào bờ vỗ òa thành trăm mảnh càng khiến lòng tôi hoang mang và lo sợ tột độ.

Chú Bầy kéo tôi ra tận mép bờ, để cho toàn thân tôi bị sóng đánh vào ướn nhẹp mới chịu thả tay tôi ra.

-Chú điên rồi sao ??? Càng lúc chú càng quá đáng rồi đấy ! – tôi cầm cổ tay mình xoa xoa, hướng đôi mắt đầy tức giận về phía ông chú khủng khiếp của mình.

-Phải ! Tao đang điên đây ! Vì mày mà tao phải như thế này ! Vì mày cả đấy mày hiểu không ??? – chú tôi đột ngột hét lớn lên, tiếng sóng ồn ào dội vào tai tôi những âm thanh cực kì khó chịu.

-Chú luôn như thế ! Luôn luôn đổ mọi trách nhiệm cho cháu ! Cháu đã làm gì để khiến chú phải như vậy ??? Cháu đã làm gì sai hả ??? – tôi bức xúc.

-Mày không làm gì sai ư ??? Được ! Tao hỏi mày ! Mày còn nhớ lời hứa với chú 2 năm về trước không ?

Lời hứa ư ??? Hai năm về trước ??? Tôi hơi khựng người lại.

Để xem nào...

Tôi bắt đầu lục lại trong trí nhớ của mình cái sự kiện vừa được chú nhắc tới. Theo những gì còn sót lại trong kí ức thì cách đây 2 năm, chú tôi bị ốm một trận thập tử nhất sinh, đang sống yên lành khỏe mạnh đột nhiên lăn đùng ra bất tỉnh nhân sự, ngay cả bác sĩ cũng bó tay không tìm ra căn nguyên của bệnh. Cứ ngỡ là đã hết cơ hội cứu chữa thì bỗng vào một ngày trời mưa tầm tã, biển dậy sóng ngoài khơi xa, chú Bẩy đột ngột tỉnh dậy, tâm tính cũng thay đổi hẳn (thực ra lúc trước chú Bẩy không khùng khùng như bây giờ đâu !)Việc đầu tiên chú tôi làm sau khi mở mắt là lôi phăng tôi ra biển và bắt tôi hứa với biển khơi bao la rằng : Tôi sẽ không được thích bất cứ thằng con trai nào nếu như chú Bẩy tôi chưa...kết hôn ! Thực ra lúc đó tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều vì tôi cho rằng chú ấy vừa mới khỏi bệnh, cứ nên chiều theo để tránh bệnh tình tái phát. Tôi cũng nghĩ rằng dần dà chú ấy sẽ quên đi cái lời hứa vô lý năm nào. Ai ngờ bây giờ ổng lại lôi nó ra...Nhưng tôi đã vi phạm lời hứa ấy đâu nhỉ ???

-Thì...thì sao nào ??? Lời hứa ấy thì liên quan gì ở đây ???

-Tối hôm qua mày ở đâu ?

-Ở bệnh viện ! Cháu gọi về thông báo rồi mà !

-Ở bệnh viện với ai ?

-Tên tóc vàng ! Hắn ta bị thương vì cháu nên cháu ở lại chăm sóc hắn.

Tôi đáp thẳng thắn là thế mà chú Bẩy cứ nhìn tôi bằng ánh mắt cực kì đáng sợ. Cứ như có thể phát ra lửa để thiêu rụi tôi vậy. Vô lý đến thế là cùng !

-Như thế mà mày còn nói là không làm gì sai sao ??? – chú Bẩy hướng ánh mắt trách cứ về phía tôi.

-Vâng ! Cháu đã làm sai cái gì nào ??? – tôi gân cổ cái.

-Mày đã thích một thằng con trai trước khi tao kết hôn. Như thế là mày đã vi phạm lời hứa !!!!!!!! - ổng lại tiếp tục điệp khúc gào thét.

Tôi ngơ ngẩn. Chú Bẩy đang nói cái gì thế nhỉ ??? Tôi thích một thằng con trai rồi à ??? Khi nào chứ ???

-Chú nói lại coi ! Cháu nghe không rõ ! Thích ư ??? Ai ???

-Tên ca sĩ tóc vàng đó !

Tôi tự cho bản thân 2 phút để lấy lại tinh thần và chuẩn bị sức lực để ném thẳng vào mặt ông chú quý hóa của mình cơn thịnh nộ đang dâng lên ngút ngàn trong lòng. Cái gì chứ ??? Tôi mà đi thích cái tên tóc vàng ái nam ái nữ ấy à ??? Chết vì tức mất thôi !!!

-Sao ??? Tao nói đúng rồi chứ gì ! – chú Bẩy tiến sát lại phía tôi, mặt lầm lì.

Bốp !!!

-Mặc dù chúng ta là quan hệ chú cháu, mặc dù cháu không hề muốn làm cái việc này nhưng mà chú đã khiến cháu không còn lựa chọn nào khác. Đừng bao giờ hành động theo cách điên rồ như thế này nữa ! Sức chịu đựng của cháu không phải là vô hạn đâu ! Hừ !

Tôi cố gắng nói mềm mỏng sau khi đã thẳng tay đánh một cú trời giáng vào bụng của ông chú không bình thường của mình. Càng lúc chú Bẩy càng đi quá giới hạn. Ông tự cho rằng tôi thích tên tóc vàng và rồi chỉ trích tôi đã vi phạm lời hứa ngớ ngẩn mà mình đặt ra. Cho dù chú Bẩy có về mách ba và mấy bác chuyện

tôi đánh ổng thì tôi cũng mặc kệ. Ai bảo ổng lòi xộc tôi ra đây rồi nói những lời điên rồ chứ ! Mà tôi thích ai thì đó là quyền của tôi ! Chú ấy có quyền gì mà phán xét ở đây. Bực mình thật ! Bực mình quá đi !

Tôi bỏ lại chú Bẫy đang nhăn nhó vì bị hứng trọn cú đấm ngàn cân của tôi rồi đi về. Biển hôm nay không đẹp tí nào. Và dường như là sắp có bão thì phải...Gió cứ thổi rít từng cơn, sóng đánh dồn dập tưởng chừng muốn nuốt chửng bờ biển. Trời thì lại âm u nữa chứ....

Đột ngột một tiếng sét nổ ngang tai...

Tôi giật mình...

Và bỗng nhiên trong đầu tôi lại hiện ra những mảng kí ức rời rạc vụn vỡ...Chúng cứ đan chéo trong đầu, vừa hiện vừa ẩn. Tôi thấy mình trong những mảng kí ức đó. Bên cạnh tôi còn có những con người khác. Họ lạ lắm...Dường như chúng tôi rất thân nhau...Đầu tôi cứ thế lại nhức ong ong như bị búa đánh xuống. Chắc là thần kinh tôi có vấn đề rồi ! Ngày mai có khi phải đi khám thôi...Huhu

20. Chương 20

-Mày sao thế ??? – cái đập vai của chú Bẫy làm tôi tỉnh hẳn.

-Không ! Không sao ! Chú đừng đụng vào cháu ! – Tôi làm mặt giận vùng vằng bỏ đi. Trong đầu vẫn đang đầy thắc mắc về những gì mình vừa thấy.

-Này ! Đứng lại chờ chú với ! Mà nói như lúc này có nghĩa là mày không thích thằng ca sĩ đó phải không ??? – chú Bẫy vừa đuổi theo vừa nói í ới.

-Đó không phải việc của chú !!!

Tôi ngoái đầu quát ầm lên rồi chạy thật nhanh. Sao trên đời này lại có một tên con trai kì cục như chú Bẫy của tôi được nhỉ ???

.....

Vừa vào đến nhà cũng là lúc trời đổ mưa to. May thật ! Suýt tí nữa là ướt như chuột lột rồi. Nhưng hình như nhà tôi có khách thì phải ?

-Con chào mấy ba, con chào các bác !

Không ai đáp lại lời chào vừa rồi của tôi. Hix...Có chuyện gì mà hôm nay cả nhà lại tề tựu đông đủ vào giờ này nhỉ ??? Không khí xem ra cũng không ổn chút nào. Tôi biết ý nên nhẹ nhàng kiếm tìm một chỗ ngồi. Người có khuôn mặt căng thẳng nhất là bác Hai. Tôi nhìn sang phía bác Tư. Bên cạnh bác ấy là một người phụ nữ trung niên khá hiền hậu, nhìn người này quen quen, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi.

-Hôm nay có việc gì mà mấy anh về nhà sớm thế ? – bây giờ mới thấy chú Bẫy lết xác về, người ổng ướt nhẹp. Đáng đời !

-Mày làm cái gì mà để dầm mưa như thế hả ??? Càng ngày mày càng hư đó Bẫy ! Lên phòng thay quần áo nhanh rồi xuống đây họp gia đình ! – tiếng quát của bác Hai khiến cả tôi và chú Bẫy giật bắn mình. Xem ra đúng là có chuyện không hay rồi ! Xưa nay bác Hai thương ông Huy nhất, chưa bao giờ quát mắng ổng mà hôm nay lại mắng té tát như thế trước mặt bao nhiêu người thì quả là không bình thường. Báo hại chú Bẫy hoảng quá chạy tọt lên trên lầu. Mà cũng đáng lắm ! Hừ...

Không khí gia đình được thổi căng lên mức báo động. Không ai nói với ai một câu. Tôi cảm giác dường như mọi ánh mắt của các bác và của ba đều đổ dồn vào người phụ nữ lạ mặt kia. Bà ta rốt cuộc là ai nhỉ ???

Trong tình cảnh như thế thì cái điện thoại chết tiệt lại reo lên inh ỏi mới khổ chứ ! Tôi luống cuống moi con Wave to oạch của mình ra rồi chạy ào về phía nhà vệ sinh. Là số lạ !

-A lô !

-Tình yêu ! Anh nhớ em quá !

Tôi suýt nữa cắn nhầm phải lưỡi khi nghe thấy giọng nói phát ra trong điện thoại. Là tên tóc vàng ! Cái quái gì đây chứ ???

-Anh bị gì thế hả ??? Gọi cho tôi làm gì ??? – tôi cố gắng nói khê khàng.

-Thì anh mới nói rồi đấy thôi ! Anh nhớ tình yêu nhiều !

-Thôi nhé ! Dừng lại ở đây thôi nhé ! Trò đùa của anh quá lố rồi đó ! Cắt máy đây ! – tôi găm gừ trong điện thoại. Cứ ngỡ là hẳn ta sẽ bình thường trở lại, ai dè càng lúc càng nặng thêm. Đúng là khổ không chịu nổi !

-Khoan !

-Gì nữa ???

-Gửi cho anh ảnh của em đi !

-Làm gì ???

-Để ngắm !

-Điên !

Tôi bực mình tắt cuộc gọi. Ở nhà một ông chú khủng là đủ rồi. Tôi không muốn dính thêm một tên khủng nữa đâu.

-Lại là tên tóc vàng phải không ???

Chú Bảy đưa đôi mắt ma quái nhìn tôi sau khi khiến đứa cháu mình rơi cả tim ra ngoài vì giật thót.

-Không phải ! Một với chú quá !

Tôi đáp nhanh gọn lẹ rồi phóng cái áo ra phòng khách. Ngày mai có khi cũng phải đem chú Bảy tôi đi khám để coi ổng đứt mấy dây trong đầu rồi mới được.

Trở lại với phòng khách cùng không khí nặng nề của những người lớn. Thực sự tôi không hiểu chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra mà khiến cho ba cùng mấy bác căng thẳng như vậy.

-Tại sao chú lại đem cô ta về đây ? – bác Hai gằn giọng hỏi bác Tư.

-Em...em...muốn quay lại... - bác Tư giọng run rẩy.

-Cái gì cơ ??? – bác Hai, bác Ba, bác Năm và ba đồng thanh hét lên.

-Em xin anh, tôi xin mấy chú ! Dù cho cô ấy đã làm nhiều việc có lỗi với em nhưng thực sự em không thể sống thiếu cô ấy được ! Chúng em sẽ làm lại từ đầu ! Chúng em sẽ cố gắng ! Hãy cho cô ấy thêm một cơ hội nữa. – bác Tư cùng người phụ nữ quý xuống khóc lóc thảm thiết khiến cả nhà ai cũng ngỡ ngàng.

-Chú...chú thật là... - bác Hai tỏ thái độ bất lực nhìn bác Tư.

Những chuyện sau đó thì tôi không được biết vì ba bắt tôi lên phòng. Cái nhà này có một cái cần phải sửa là thói gia trưởng. Bất cứ chuyện lớn trong nhà đều không bao giờ cho tôi tham gia đóng góp ý kiến. Dù tôi là đứa con gái duy nhất trong nhà nhưng luôn phải sống dưới sự gia trưởng nặng nề của mấy bác. Đôi khi tôi cũng bực mình muốn lên tiếng nhưng không đủ can đảm. Với lại ngoài tính gia trưởng ra thì mọi người ai cũng thương tôi hết mực nên đành phải chấp nhận mà bỏ qua...

Trong thời gian đó thì tên tóc vàng lại tiếp tục công cuộc quây phá tôi bằng cách nhắn tin liên tục đòi tôi send ảnh cho hắn. Đúng là tên này bị điên thật rồi. Tôi càng không reply thì hắn càng gửi. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ mà hộp thư của tôi đã nhận được ...200 tin nhắn ! Quá sức bực mình, tôi tắt luôn nguồn và quẳng con đế cứng vào góc giường. Muốn đo sức với Thực Nguyên này không dễ đâu ! Hừ !

Một lúc sau thì chú Bảy lên phòng bảo tôi xuống nhà dưới. Cái mặt ổng cứ tùm tùm cười làm cho tim tôi được dịp...tập thể dục ! Không biết lại có chuyện gì nữa đây...

Bác Hai nhìn tôi, sau vài giây chăm chú thì « ban lệnh ». Và cái lệnh này thực sự khiến tôi không thể đứng vững được nữa...

-Từ ngày hôm nay, thằng Bảy sẽ qua ở cùng với Thục Nguyên. Phòng của thằng Bảy sẽ giao cho cho cô Diệp ở !

21. Chương 21

Phải mất một vài phút thì tôi mới đủ bình tĩnh để hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Nhưng sao cả nhà có đến 7 nam thì lý do gì để phải bị ở chung phòng với chú Bảy cơ chứ ??? Ai chứ ông chú kinh hoàng này sẽ dự báo cho tôi một tương lai không mấy lạc quan...hu hu...

Thế là tôi gân cổ cãi lại và cố hỏi cho ra lẽ lý do ở đây là gì...

Và câu trả lời của bác Hai là như thế này :

-Mấy chú mấy bác cũng đã hội ý và bàn bạc kỹ lưỡng rồi. Trước tiên là cần phải có một phòng riêng cho cô Diệp đây (bác Hai chỉ vào người phụ nữ đang đứng bên cạnh bác Tư, thái độ có vẻ không mấy thiện cảm). Nếu bắt cháu qua ở với một trong bảy chú bác ở đây thì rất khó cho cháu vì dù sao cháu cũng là con gái. Sau nhiều lựa chọn và xem xét thì chúng ta thấy cho thằng Bảy qua ở với cháu là ổn nhất ! Còn lý do vì sao lại là thằng Bảy mà không phải ai khác thì cháu hỏi nó đi !

Tôi quay sang nhìn chú Bảy bằng một cái liếc rách mặt. Ông coi bộ đang mưu toan chuyện gì đó xấu xa nên vẻ mặt rất chi là...đểu !

-Gì mà mày nhìn chú ghê thế ???

-Chú giải thích đi ! Có phải chú đòi qua ở với cháu không ???

-Mày đúng là hoang tưởng ! Tao đau lòng lắm mới phải chấp nhận qua ở chung phòng với một đứa con gái luộm thuộm như mày đó !

-Bộ chú sạch lắm đấy ! Mà nếu thế thì tại sao chứ ??? Tại sao cháu lại phải ở cùng phòng với chú ??? Tại sao ????????????????

-Nếu không phải tao thì cũng là một trong số 7 chú bác ở đây mà thôi. Nhưng tại sao lại là tao thì để tao giải thích à nghe. Trước nhất, mày có chấp nhận để thằng Tám qua ở cùng không ???

Tôi chột dạ. Chú Tám xưa nay nổi tiếng bạo lực trong lúc ngủ. Có nghĩa là chú Tám của tôi đang tuổi ăn tuổi chơi (tháng 11 năm nay chú ấy mới tròn 16 tuổi) nên rất hiếu động. Cả ngày hết bóng đá qua bóng rổ, hết bóng rổ lăn qua bóng chuyền, chán bóng chuyền thì nhảy sang quần vợt nên tối đến cứ y như rằng trong lúc ngủ cũng...tập thể dục rầm rầm. Gì chứ tôi là người hiểu rõ nhất chuyện này, vì phòng tôi nằm sát phòng chú Tám. Cứ tầm khoảng 1, 2 giờ sáng là tôi phải bật tai lại bởi sự quấy phá của những âm thanh ồn ào bắt nguồn từ phòng ông chú nhỏ mê thể thao của mình. Nếu chung phòng với chú Tám thì chắc người tôi thành bộ xương khi bị chú ta...tấn cho vài trận khi ngủ. Không được ! Nhất quyết không được !

-Sao ? Lắc đầu rồi chứ gì ??? Tiếp theo là ba của mày, tức là anh Sáu. Mày có muốn không ??? – chú Bảy cười nham nhở.

-Ba à ??? – tôi quay sang nhìn papa yêu dấu.

Nhìn xong thì tôi nước mắt lưng tròng. Nếu mà ba không có tật xấu là lúc ngủ ngáy quá tần suất thì chắc chắn là không có vấn đề gì. Cũng chỉ vì cái tật ngáy o o này mà không cô nào dám tiến tới với ba và ba đành chấp nhận ở vậy nuôi tôi cho tới bây giờ. Hix...

-Tiếp nữa là anh Năm !

Tôi lại hướng trái tim mình sang phía bác Năm. Nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu của bác là tôi đủ biết câu trả lời. Niềm đam mê lớn nhất của bác tôi là nghiên cứu khoa học. Cũng vì tận tụy với sự nghiệp của mình nên bác Năm dù đã lớn tuổi mà vẫn không chịu lấy vợ. Bác tôi hầu như không ngủ vào ban đêm. Theo như lời bác thì chỉ có ban đêm mới đem lại cho bác cảm hứng làm việc và nghiên cứu. Mà các bạn cũng thấy đó, đã nghiên cứu thì tất nhiên là phải bật đèn, mà bật đèn thì làm sao mà tôi ngủ được. Thêm nữa, tôi mà bị mất ngủ thì y như rằng sáng hôm sau sẽ như một con gà dịch, lơ ngơ và lác ngác. Thế là một người nữa bị rơi vào top không thể !

-Anh Tư thì mày tự hiểu rồi đấy !

Bác Tư thì khỏi phải bàn cãi. Nếu như bác Năm đêm đêm đều phải bật đèn để nghiên cứu khoa học thì bác Tư không cần nghiên cứu khoa học cũng phải bật đèn. Vì đó là thói quen bắt di bắt dịch của bác ấy từ khi nhỏ cho tới bây giờ. Có lần vì tiếc tiền điện quá nên ba tôi đã đợi bác Tư ngủ say rồi lên sang phòng bác ấy tắt phụt cây đèn ngủ (nói là đèn ngủ cho oai chứ thực ra độ sáng của nó còn hơn đèn huỳnh quang nữa). Ấy vậy mà chỉ vài giây sau là bác Tư mở mắt tỉnh dậy (mặc dù trước đó đã ngủ rất say) và bật lại đèn. Có ai kỳ cục bằng bác tôi không chứ ???

-Người kế tiếp là anh Ba ! – chú Bảy chóng tay vào tường nói tưng tưng.

Bác Ba thì sao nhỉ ??? Tôi không nhớ là bác ấy có vấn đề gì nặng nề cho lắm.

-Cháu thấy bác Ba cũng được mà ! – tôi mỉm cười sung sướng.

-Cái gì ??? – tất cả mọi người trong nhà đồng loạt há hốc mồm làm tôi chẳng hiểu.

-Nói như cháu thì có nghĩa là cháu đồng ý cho bác đem thêm con Miu Miu vào trong phòng luôn nhá !

-Con Miu Miu à...

Tôi ngờ ngợ vài giây...Vài giây tiếp theo thì da gà tôi đồng loạt nổi lên rần rần. Như đã trình bày, bác Ba của tôi tuy đã bước qua cái thời son trẻ nhưng tính cách với con « nổi loạn » lắm ! Nhiều khi còn nổi loạn hơn đám thanh niên bằng tuổi tôi nữa cơ. Bác có nuôi một con chó Nhật, tuy nhìn rất dễ thương nhưng chỉ cần nhìn hai chủ tớ quần quýt với nhau thì ai cũng lắc đầu bái phục. Đáng sợ nhất là trong lúc ngủ, con Miu Miu (là dog mà lại đặt tên của mèo thì bạn cũng hiểu độ nổi loạn của bác tôi như thế nào rồi nhỉ ?) phải liếm ướt mặt của chủ nó, sau đó được bác Ba ôm vào lòng thì mới chịu ngủ. Vấn đề được đặt ra là tôi bị dị ứng với lông của động vật ! Phải nói là cực kỳ dị ứng. Có vẻ tình hình không được như ý tôi mong muốn. Huhu...

-Cuối cùng là bác Hai !

Mới nhắc đến bác Hai là đầu tôi lại vang lên khúc nhạc cải lương của vở « Đời cô Lựu ». Thú thật là tôi không thích xem cải lương nhưng cái vở cải lương này thì tôi thuộc lòng. Vì đơn giản là ngay lúc còn nhỏ thì tôi đã được nghe nó. Nghe liên tục từ nhỏ đến lớn nên nó thấm luôn vào người lúc nào không hay. Bác Hai rất mê cải lương. Sáng, trưa, chiều, tối, lúc nào đi ngang phòng bác cũng nghe cải lương. Lúc nào buồn miệng bác cũng hát cải lương. Đặc biệt là đêm nào ngủ bác cũng mở băng cải lương. Thử hỏi nếu thế thì làm sao tôi có thể ngủ được chứ ???

Và thế là, nói đi nói lại, nói xa nói gần, thì sự thật là tôi không thể ở cùng phòng với ai ngoài ông chú Bảy quái quỷ của mình...

Vậy là sao chứ ???

Đang rầu rượi vì sự thật đau lòng đó, tôi lại được phen lên tim khi nghe thấy tiếng tên tóc vàng oang oang trong đầu :

« Tình yêu ! I miss you so much ! »

Chưa kịp trấn tĩnh thì cả nhà tôi đồng loạt quay đầu nhìn khi có giọng nói của người lạ vang lên.

Đó là một cô gái rất rất xinh đẹp với mái tóc đen óng ả uốn những lọn xoắn nhẹ, đôi mắt cũng đen láy cùng hàng mi cong đến mức không thể nào cong hơn, cô ấy mặc một chiếc váy ngắn màu huyết dụ và chân đi tất quần đen. Đoạn văn tả này nghe rất quen đúng không??? Đúng! Không quen sao được khi đó là cô

gái đã cướp đi nụ hôn đầu đời của tôi chứ??? Không quen sao được khi đó chính là tên tóc vàng Phước Nguyên chứ???

Ồi không.....

22. Chương 22

Nhanh như chớp tôi bay tới chỗ tên tóc vàng, đồng thời cầm tay hắn toan lôi ra ngoài. Nhà tôi bây giờ đã nhiều chuyện lắm rồi, thêm sự xuất hiện của hắn thì chắc sẽ xảy ra chiến tranh mất. Ấy vậy mà anh ta không chịu đi theo tôi, thái độ còn tỏ vẻ nũng nịu như mấy đứa con gái điệu đà ở lớp tôi nữa chứ! Trời ạ! Mắc ối quá đi!

-Nguyên! Ai thế con? – ba tôi đầy vẻ thắc mắc.

-Dạ??? – tôi giật mình.

-Cháu chào cả nhà! Cháu là bạn của Nguyên ạ! Hôm nay Nguyên bảo cháu tới đón đi dự sinh nhật nhỏ Mít. – tên tóc vàng trả lời ngon ơ, còn tôi thì mắt tròn mắt dẹt. Sao đến cả tên của con nhỏ thân nhất của tôi hắn cũng biết nhỉ??? Loạn! Loạn rồi! (Nhưng công nhận Phước Nguyên giả gái đạt ghê cơ! Ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng, thánh thót mới chết chứ!)

-Thế à??? Vậy thì thu xếp đi với bạn đi! – bác Hai nghiêm nghị bảo.

-Ồ! Đi đâu cơ ạ... – chưa kịp để tôi nói hết câu thì tên tóc vàng đã nhảy vào hòng tôi ngồi. Mà không, đúng hơn là nhảy vào...đầu tôi.

“Em mà không chịu đi với anh thì đừng trách anh tàn nhẫn nhé!”

“Cái gì???”

“Thế em có muốn anh cởi bộ tóc giả này ra rồi xưng với mấy chú bác em rằng anh là bạn trai của em không??? Gì chứ tính khí của mấy ông bác của em thì anh hiểu rõ lắm! Sao??? Chọn cái nào???”

“Hứ! Anh...anh...”

Tôi tức đến nỗi chỉ muốn đấm cho tên mất dịch này một cú thật mạnh cho cái mặt của hắn lún hẳn vào trong luôn. Tại sao Phước Nguyên lại biết việc mấy bác và ba tôi rất rất ghét việc tôi có người yêu trong thời điểm này chứ??? Có khi là kiếp trước tôi và tên này đã từng là một đôi thật. Nhưng cũng chưa hẳn, khả năng cao hơn là kiếp trước hắn với tôi không đội trời chung. Mà đã là kẻ thù của nhau thì đôi khi còn hiểu rõ nhau hơn cả người yêu nữa cũng nên.

Nhưng nói sao thì nói, tôi không dám thách thức cái tên quái dị này...Huhu...Nhìn sang thì mặt chú Bảy đang như Trương Phi. Tốt hơn hết là nên chuẩn bị sẵn để tránh nhìn cái bản mặt đáng ghét ấy!

-Sao thế Nguyên??? Sao tự dưng con lại đứng ngăn tò te vậy??? – ba tôi ngạc nhiên khi thấy tôi đứng thẫn thờ như người mất hồn (mặc dù lúc đó tôi đang nói chuyện bằng suy nghĩ với tên tóc vàng @@)

-Ồ...ơ...Không ạ! Vậy thì con đi với bạn đã nhé! Còn chuyện chú Bảy sang ở cùng phòng thì con chưa đồng ý đâu ạ! Ba với mấy chú bác bảo chú Bảy ra ngoài ban công mà ngủ! – tôi thể hiện thái độ dứt khoát rồi quơ vờ chiếc mũ bảo hiểm.

“Dem nồi cơm điện theo làm gì thế tình yêu??? Em đói à???”

“Hả???” – tôi đứng khựng lại – “Thế không phải đi xe máy à???”

“Anh không nhớ là em thích đi chơi với anh bằng xe máy! Thường là chúng ta luôn đi bộ mà!”

“Cái gì???”

.....

Theo tình hình hiện tại thì tôi đã phải cuốc bộ gần 1 cây số cùng với tên tóc vàng giả gái bên cạnh. Thực ra thì không phải tôi ghét đi bộ nhưng trong thời điểm này mà bắt tôi dạo chơi bằng đôi chân thì quả là

cực hình. Nhìn sang thì Phước Nguyên vẫn đang thong thả bước đi mặc cho việc anh ta mang một đôi giày cao gót...7 phân!

-Này! Anh không mỗi chân à???

-Không! Quen rồi!

-Hix...quen rồi ư???

-1 năm chúng ta yêu nhau, anh đã quen với việc tối tối đi bộ cùng em trong bộ dạng này rồi. Có lẽ em không nhớ được! Nhưng không sao! Mình anh nhớ là ổn rồi!

Hắn nói nghe rất chân thành. Tôi đang dao động. Thực sự là tôi đang dao động. Tôi đã bắt đầu nghi ngờ về những lời Phước Nguyên từng nói. Lúc đầu tôi nghĩ anh ta bị thần kinh nên mới có thái độ kì cục như vậy. Nhưng càng lúc tôi càng có cảm giác những điều đó là thật...Tuy nhiên, tôi lại không đủ khả năng để có thể tin vào một sự thật vô lý và quá mơ hồ như thế!

-Anh này! – tôi hỏi khẽ.

-Gì vậy em?

-Thực sự là anh không phải đang đùa giỡn với tôi chứ???

-Đùa giỡn với em ư??? Mà em nghĩ vậy cũng đúng! Chẳng ai có thể hiểu được những điều anh đang làm. Ngay cả em cũng không hiểu. Nếu em nghĩ anh đùa giỡn thì cứ coi là anh đang đùa giỡn đi!

Mặt tôi bỗng chốc xa xăm lại. Đây thực lòng không phải là câu trả lời mà tôi mong đợi. Hừ! Giờ thì hết dao động gì rồi! Ghét cái lão này quá mất thôi!

-Hai chữ “thất vọng” hiện lù lù trên mặt em kia!!! – hắn ta bỗng nhiên quay sang nhìn chằm chằm vào tôi, giọng mỉa mai.

-Đồ điên!

-Tốt! Rất là giống người anh yêu ngày xưa! Em cứ giữ phong độ này nhé! Vì em từng từng nên anh mới bị em cuốn hút đó chứ!

Tên tóc vàng nói một thôi một hồi rồi lấy tay xoa đầu tôi. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa cho ai xoa đầu tôi ngoại trừ ba. Vậy mà tên này dám tự tiện như vậy! Không ổn rồi! Tôi không kìm được cơn tức giận rồi...

Đang định đưa chân đá cho hắn ta một cú thật mạnh thì không biết từ đâu, ba bốn tên thanh niên miệng hút thuốc phì phèo, tay thì toàn hình xăm rưng rợn xấn lại chỗ chúng tôi. Mặt tên nào tên nấy lộ rõ vẻ...háo sắc. Nguy rồi!

Tôi hoảng sợ đưa đi lùi lại, mồ hôi đầm đìa. Trong đầu đang dự tính chạy đường nào để thoát nhanh nhất. Nhưng hình như tôi đã...ăn dưa bở. Vì người được lũ du côn để ý là Phước Nguyên! Cũng đúng thôi. Trông hắn ta xinh đẹp thế kia mà!

-Em ăn gì mà đẹp dữ vậy nè! Đi với thằng lùn này làm gì cho phí! Đi với bọn anh đi! Nha! – một tên trong đám múa miệng. Thằng lùn mà hắn đề cập đến có lẽ là tôi. Ôi trời! Đòi đi tán gái mà ngay cả việc phân biệt giới tính còn không được thì xấu mặt quá.

-Huhu...Anh Nguyên ơi! Cứu em!

Tôi đứng chết trân khi nghe thấy “tiếng kêu cứu” của tên tóc vàng. Cái gì nữa vậy??? Hắn ta đang tỏ thái độ sợ hãi và léo nhéo gọi tên tôi. Kiểu này là đùa quá trớn rồi! Hắn là con trai mà bắt tôi cứu hả??? Lý nào lại thế!!!

Nhưng hình như Phước Nguyên đang thực sự sợ hãi. Người anh ta ồm tong teo thế kia, mặt mày lại như con gái. Có khi anh ta còn yếu hơn cả tôi ấy chứ! Tôi hoảng hốt nhìn xung quanh coi có cái gì dạng như gậy hay đá để cầm lên chọi lũ du côn này. Nhưng tình hình là không có! Dưới chân tôi toàn là cỏ và lá cây rụng thôi. Chẳng lẽ túm lấy nạm cỏ rồi nhét vào cổ họng của bọn nó à??? Đây là phương pháp bất khả thi và độ rủi ro rất lớn!

Đang lúng túng không biết phải làm thế nào thì tôi giật bắn mình khi thấy một tên đo đạc...

Vài giây sau, tên thứ hai cũng ngậm cổ...

Tên thứ ba và thứ tư sau đó cùng ôm nhau nhìn trời khi bị đá ngã chổng gọng.

Vậy là sao nhỉ???

Phước Nguyên tháo hẳn bộ tóc giả ra, vừa cười sằng sặc vừa tiến lại phía tôi. Trong khi đó tôi vẫn ngỡ ngác như con bò lác vì không hiểu cái quái gì đã diễn ra. Nhưng nhìn cái mặt hần ta cười thì dù chưa hiểu chuyện gì thì máu trong người tôi cũng sôi lên ùng ục.

-Đúng là cục cưng của anh! Thái độ của em lúc nào cũng đáng yêu như thế!

-Này! – tôi hét dựng lên – Anh thôi cái trò cứ cười như điên như dại đó đi nhé! Tôi bức xúc lắm rồi! Hừ!

-Uh! Không trêu em nữa! Ta đi chơi tiếp nào! Mà khoan đã...

Nói đoạn, tên tóc vàng quay sang nhìn lũ du côn đang lẫn lộn trên cỏ, nét mặt đầy cảm thông (chính xác là thế đấy! Tôi không tả sai đâu!).

-Thật tội cho tội mày! Hôm nay tao đã muốn nữ tính nhu mì mà tội mày lại cứ thích làm tao bức mình. Thôi! Tao tặng tội mày bộ tóc giả và đôi giày cao gót về làm kỷ niệm nhé! Cũng không trách tội mày được! Vì tao thực sự đẹp gái mà! Chỉ trách là tội mày đã quá thô bạo với phụ nữ. Mà tao thì ghét điều đó! Chào nha! Về nhà nhớ mua chai dầu. Tao không đem tiền lẻ theo nên không cho tội mày được. Thông cảm.

Xong xuôi thì Phước Nguyên thả lại bộ tóc giả và đôi giày cao gót rồi cầm tay tôi dẫn đi. Thực sự lúc đó tôi chẳng biết mình đang trong tình trạng thế nào nữa. Cứ như một con rô bốt chỉ biết nghe lời chủ vậy.

Anh ta dẫn tôi đi được một đoạn rồi dừng lại:

-Đứng đây đợi anh một chút! Anh vào trong thay quần áo và chùi lớp trang điểm. Coi bộ không thể đi chơi với em trong hình hài con gái được. Haizzz...

Và thế là anh ta quăng tôi lại một mình rồi chạy ù vào trong nhà vệ sinh công cộng. Hix! Chuyện gì đang xảy ra thế này??? Từ Phước Nguyên mà tôi gặp lần đầu cho đến Phước Nguyên bây giờ khác xa nhau một trời một vực. Ở anh ta còn có vô số những điều kì lạ mà tôi phải rất khó mới có thể hiểu và thích nghi được. Chẳng hạn như vụ việc vừa rồi, rõ ràng anh ta rất giỏi võ, vậy mà lúc tôi vật ngã Phước Nguyên khi làm giúp việc trong gia đình anh ta thì Phước Nguyên chẳng hề chống cự lại. Với khả năng của mình, tên tóc vàng dư sức nhào người tôi thành cọng bún ấy chứ! Hờ hờ! Đúng là không thể đánh giá con người qua ngoại hình được. Nhìn anh ta ốm o yếu ớt như thế nhưng nội công lại thâm hậu đến vậy. Số mày tận rồi Thực Nguyên ơi!!!

Vài phút sau thì tên tóc vàng đã xuất hiện trước mặt tôi trong một bộ dạng hoàn toàn mới. Nói chung là đúng với danh hiệu “hotboy đi hát” của anh ta.

-Sao??? Anh đẹp trai quá à??? – Phước Nguyên hươ hươ tay trước mặt tôi khi thấy tôi dờ dẩn cả ra.

-Anh...rất cuộc anh là ai??? – tôi thần thờ bật ra câu hỏi đó. Sự việc cứ thay đổi xoành xoạch khiến tôi không tài nào thích ứng được.

-Anh là anh! Là người yêu em! Là thằng ngốc cho em la mắng! Là bờ vai cho em nương tựa! Là khăn giấy cho nỗi buồn của em!

Tôi chẳng còn biết nói gì. Hix...Tim tôi lại tập thể dục...

.....

Tôi không ngủ được. Có hai lý do. Một là vì quá mệt chân vì phải cuốc bộ hàng giờ đồng hồ. Hai là vì tôi còn bận suy nghĩ về tên tóc vàng và tình yêu đầy ẩn số mà hần bỗng dưng dành cho tôi. Sao vậy nhỉ??? Hình như...tôi đang thay đổi vì hần...

-Mày chưa ngủ à??? Tốt! Đợi tao qua rồi chú cháu mình ngủ chung cho vui!

Sự xuất hiện của chú Bầy cùng chiếc gối ống cầm trên tay khiến tôi ngồi bật dậy. Lại chuyện gì nữa đây???

23. Chương 23

-Chú! Chú sang đây làm gì thế??? – tôi há hốc mồm.

-Ồ! Mày hỏi hay nhỉ??? Tao sang đây để ngủ chứ để làm gì! – chú Bầy trả lời ngon ơ.

-Ngủ??? Ở đây??? Muốn ngủ thì qua phòng chú mà ngủ! Akkkkkkkkkkk – tôi gần như hét dựng lên khiến cả ngôi nhà rung rinh theo.

-Phòng đâu mà ngủ. Mày im lặng chút coi. Bộ hồi nãy không nghe mấy anh nói là phòng tao giao cho chị Diệp vợ cũ của anh Tư ngủ rồi hả? – ông nhăn mặt càu nhàu.

-Cháu không cần biết. Nhưng tối nay nhất quyết chú không được ngủ ở đây! Không được! Chú đi ra đi! – tôi bay thẳng xuống nền và dùng hết sức đẩy ông chú quái quỷ ra khỏi cửa và đóng chặt nó lại.

-Nguyên! Mày muốn chết hả??? Mở cửa mau!

Chú Bầy cứ đứng phía ngoài gõ cửa rầm rầm. Tôi thì giả điếc nhảy lên giường ôm gối ngủ. Người lớn trong nhà cũng chẳng ra can ngăn làm gì. Xưa nay mỗi khi tôi và chú Bầy xảy ra xung đột thì chỉ có chúng tôi tự giải quyết với nhau. Căn bản là không có ai đủ sức để nhảy vào can thiệp. Nhờ thế mà đôi khi lại hay. Như bây giờ chẳng hạn...

.....

Khuya...

Trời bỗng đổ mưa tầm tã khiến tôi tỉnh giấc. Tuy nhiên mắt tôi vẫn cứ nhắm tịt lại. Nhưng rồi có một cái gì đó xuất hiện và buộc tôi phải mở mắt mặc dù tôi không biết được đó là cái gì...

Theo phản xạ, tôi từ từ mở đôi mắt vẫn còn muốn nhắm chặt của mình...

Và cơn buồn ngủ hoàn toàn biến khỏi người tôi khi mà trước mặt tôi lúc này là một bóng ma!

Đúng hơn là một bóng ma đã...quen mặt!

Tôi không sợ. Kỳ lạ là như thế. Vì thật lòng mà nói thì trong người tôi lúc này phát ra một suy nghĩ: “Nguyên à! Đây không phải là ma! Nó là bạn mình đấy!”. Nghe có vẻ vô lý và khó tin kinh khủng nhưng lại là sự thật đấy các bạn ạ. Do vậy mà tôi chẳng có chút lấp bấp hay có ý định hét toáng lên. Tôi chỉ nghiêng nghiêng đầu để nhìn cho rõ hơn bóng ma mỹ nhân trước mắt mình.

-Hãy tránh xa Phước Nguyên ngay! Hãy tránh xa Phước Nguyên ngay!!! – giọng cô ta yếu thật, nói mà cứ như không nói ấy, may là tai tôi thính nên mới nghe được nội dung của câu nói.

-Vì sao? – tôi hỏi một cách chân thành (bạn bè vẫn hay nói tôi tưng tưng, giờ thì bạn hiểu tôi “tưng tưng” như thế nào rồi đó! +__+)

Ấy thế mà cô ta chẳng thèm trả lời mà phụt biến đi. Tôi ngơ ngẩn hồi lâu. Đó có phải là bóng ma không nhỉ??? Trong suốt, lơ lửng và mờ mờ ảo ảo. Nghe vậy thì chắc là đúng. Nhưng mà linh tính mách bảo cho tôi đó không hẳn là ma. Còn là gì thì tôi chịu. Hix...Cô ta bảo tôi tránh xa Phước Nguyên thì chắc là có mối liên hệ gì đó với tên tóc vàng. Tôi với hắn cũng đã đi tới đâu đâu. Haizzz. Không nghĩ nữa. Ngủ thôi.

.....

Tôi bị gọi dậy bằng tiếng hét động trời phát ra từ phía cửa phòng. Hắt chần sang một bên, tôi lồm cồm bò dậy và đi từng bước nặng nề ra phía cửa. Định bụng hỏi xem có chuyện gì đã xảy ra thì tôi bị làm cho giật mình khi nhìn thấy ông chú thân yêu đang nằm ngủ ngon lành trước cửa phòng. Xung quanh là đầy đủ chú bác đang đưa đôi mắt hình viên bi nhìn chăm chăm vào chú ấy. Tiếng hét thất thanh vừa rồi là của cô Diệp. Hối ra mới biết hồi nãy khi ngủ dậy, cô ấy định xuống nhà dưới làm cơm sáng thì vấp phải chú Bầy đang nằm chềnh ềnh giữa hành lang và bị ngã chổng gọng. Rõ khổ. Nếu là tôi thì chắc còn thê thảm hơn nhiều.

-Bảy! Mày làm gì thế??? Sao lại ngủ lắn ở đây hả??? Dậy đi! – ba tôi gọi lớn.

-Sao nó vẫn ngủ ngon lành thế được nhỉ??? – bác Hai nhăn mày.

-Chú! Dậy đi! Dậy! – tôi ngồi xuống vỗ mạnh vào tay chú Bảy.

Nhưng chú ấy vẫn không chịu mở mắt. Hay lại muốn đùa giỡn nữa đây??? Thật là hết biết với ông chú trẻ con này. Tôi cúi mặt xuống gần chú Bảy, đồng thời lấy tay banh hai con mắt của chú ấy ra. Kết quả trả về là vô hiệu.

-Thằng này hay nhỉ??? Dậy đi! Đùa quá trốn rồi đó! – chú Ba bắt đầu bực mình, tôi cũng thế.

Đang định đánh cho chú ấy một cú thật đau để chữa thói ngủ lắn ngủ lê thì cái nóng tôi cảm nhận được từ phía người chú Bảy khiến tôi khựng lại. Sau vài giây, tôi hốt hoảng lấy tay sờ lên trán chú ấy. Và sự thật thì chú Bảy đã bị ngất chứ không phải là giả vờ ngủ say như mọi người vẫn nghĩ...

.....

Bây giờ ông chú tinh quái đang nằm trên giường tôi. Trong tình huống như thế thì tôi không thể không cho ông nằm ở đây được. Nói ra thì thật là xấu hổ, chú Bảy tuy nghịch phá tới bởi nhưng sức khỏe chú ấy lại rất yếu. Người nằm viện nhiều nhất trong nhà chính là chú ấy. Từ cảm cúm, thương hàn, sốt xuất huyết chú tôi đều “trải” qua hết. Nghe ba bảo là lúc sinh Bảy bà nội bị bệnh nên sinh khó, có lẽ vì thế nên thể trạng của chú ấy không được khỏe như những thằng con trai bình thường.

-Nè! Cháo nè! Chú ăn đi!

-Không! Mày dứt đi!

-Cái gì???

-Không dứt thì tao không ăn.

Thế là việc bị bệnh trở thành cái cớ để ông bắt nạt tôi. Được thôi. Dứt thì dứt! Ăn cho nhanh rồi ngủ cho tôi nhờ. Phát mệt với một người bề trên lắm chuyện như thế này. Hừ!

-Sao chú cứ nhìn cháu mãi thế??? Lo nuốt đi! Ăn cháo mà còn lâu hơn cả ăn đờm! – tôi bức xúc khi thấy chú ấy không chịu ăn mà cứ trân mắt nhìn tôi.

-Tao thích thế! Hà hà! Nhìn mày để biết yêu hơn nhỏ người yêu của tao!

Nham nhỏ đến thế là cùng!

.....

Cuối cùng thì ông chú thân yêu cũng chịu ngủ. Cũng phải thôi! Suốt một tiếng đồng hồ chú ấy nói không ngừng nghỉ thì giờ buồn ngủ là tất yếu. Tôi thở dài kéo chăn lên đắp cho ông rồi đứng dậy định xuống bếp kiếm cái gì đó lót dạ. Nhưng mọi thứ đột ngột dừng hẳn lại khi cái cảm giác quái ác ấy lại xuất hiện. Một thời gian tôi không còn cảm thấy sự tồn tại của nó nên cứ ngỡ rằng nó đã biến mất. Nhưng không phải thế. Bây giờ đây, hình ảnh những chiếc xe ô tô bốc cháy lại hiện rõ mồn một trong đầu. Và tôi lại cảm thấy khó thở. Tại sao??? Tại sao hết Phước Nguyên rồi đến chú Bảy đều bắt tôi phải nhìn thấy cảnh này khi chạm vào người họ chứ???

24. Chương 24

Tôi vội vàng buông tay ra khỏi người chú Bảy rồi chạy ù đi. Thật ghét cái cảm giác này, nó cứ đến bất ngờ rồi lại biến đi không chút dấu vết. Mỗi lần như vậy là người tôi lại mệt mỏi và sự khó chịu cứ đeo bám suốt trong một thời gian dài. Hình như mọi chuyện đã không còn trong tầm kiểm soát của tôi nữa rồi. Tôi cứ đơn giản cho rằng đó chỉ là ảo giác, đó chỉ là một sự biến động nhỏ về tâm lý trong thời gian ngắn. Nhưng sự thật không phải như vậy. Có khi nào sự thay đổi quái lạ của tên tóc vàng gần đây và sự xuất

hiện đồng loạt của những cảm giác kì cục này trong tôi có mối quan hệ gì đó. Và hơn thế, có khi nào...có khi nào...kiếp trước tôi và Phước Nguyên thật sự tồn tại một thứ tình cảm mà hẳn ta luôn miệng nói rằng là...tình yêu??? Không phải chứ!!!

Tôi thần thờ bước đi trên hành lang lặng gió. Sáng nay chỉ có mình tôi ở nhà cùng với chú Bảy. Những người còn lại đều đã đi làm. Còn vài ngày nữa là tôi nhập học ở trường Đại học mà suốt những năm trời học phổ thông tôi luôn ao ước được là sinh viên ở đó. Có lẽ khi đi học trở lại thì tôi sẽ không còn phải chịu đựng những thứ cảm giác chết tiệt này nữa...

Sau khi giải quyết xong gần hết cái tủ lạnh, tôi leo lên sân thượng và ngồi đó ngắm đường phố. Buổi sáng không gian ở đây tuyệt đẹp. Nhìn gần là những hàng cây xanh ngát đầy sức sống, hướng tầm mắt ra xa xa là vẻ xanh rì của biển khơi lồng gió. Cảm giác thật bình yên...Những lúc buồn tôi hay lên đây ngồi. Dù là một đứa hơi vô tâm và đôi lúc từng từng nhưng thực ra trong lòng tôi có rất nhiều tâm sự. Điều đầu tiên luôn có mặt trong danh sách những nỗi buồn của tôi chính là mẹ. Tôi yêu mẹ. Rất rất yêu. Ấy vậy mà mẹ chỉ xuất hiện rất ngắn ngủi trong miền ký ức của đời tôi mà thôi. Tôi nhớ cái nắm tay ấm áp của mẹ. Tôi nhớ cái vuốt tóc dịu dàng của mẹ. Tôi nhớ nụ cười gần gũi của mẹ. Tất cả về mẹ tôi đều nhớ như in mặc cho lúc mẹ rời bỏ ba con tôi để đến với hạnh phúc khác thì tôi chỉ mới là một con nhóc 5 tuổi. Hôm mẹ xách vali rời khỏi căn nhà này là một ngày tất nắng. Vì còn quá nhỏ nên tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa ba và mẹ và lý do gì để mẹ phải rời bỏ ba con tôi. Nhưng ấn tượng sâu sắc nhất của tôi đó là ba đã không hề khóc hay có chút biểu hiện đau khổ nào khi mẹ cất bước ra đi, chỉ có mình mẹ là lặng đi trong nước mắt. Tôi chỉ đứng ngơ ngẩn nhìn mẹ từng bước từng bước rời xa tôi mà không hiểu nổi vì sao lại thế. Trong ý thức tôi lúc đó, tôi cho rằng mẹ đang đi công tác, và mẹ sẽ mua quà về cho tôi như bao lần trước. Nhưng càng lớn thì tôi càng hiểu, mẹ không phải đi công tác, mà mẹ đã mãi mãi rời xa tôi. Mãi mãi...Tuy vậy nhưng tôi vẫn mong mẹ được hạnh phúc. Vì tình yêu tôi dành ẹ quá lớn để có thể lấp đi nỗi trách cứ của tôi đối với mẹ.

Sống mũi tôi lại cay cay. Chán thật! Tôi lại sắp khóc. Sao vậy nhỉ??? Thực tế đã là vậy rồi mà sao mỗi lần nhớ lại tôi cứ phải đau khổ như thế này cơ chứ??? Mà yếu đuối quá đấy Thực Nguyên ạ. Phải mạnh mẽ lên mới sống được. Phải cười nhiều lên thì cuộc đời mới sáng được. Tôi đưa tay quệt đi giọt nước mắt lưng chừng trên hàng mi và đưa mắt nhìn xuống đường. Và tôi giật mình khi thấy Phước Nguyên đang ở dưới đó, miệng cười tươi rói, hai tay còn cầm tấm bảng ghi chữ I LOVE U to đùng hướng về phía tôi. Tên khùng này hôm nay lại bày trò gì nữa đây? Bực mình thật! (Các bạn để ý rằng cứ mỗi khi tôi nói tôi bực mình là lúc đó tim tôi đang...tập thể dục!)

Tôi bậm môi đứng dậy, chỉ tay xuống phía anh ta và hét lên:

-Nè! Anh làm cái gì vậy hả??? Mau mau thả cái bảng đó xuống ngay! Không là tôi xử anh toe tua luôn đấy! Nhanh!

Nhưng rồi tôi khựng lại..

Tại sao con đường bây giờ lại trống trơn thế kia chứ??? Tại sao hình ảnh Phước Nguyên và tấm bảng I LOVE U không còn nữa chứ??? Vừa này là ảo giác ư??? Hay chẳng là Phước Nguyên sợ tôi quá nên trốn ở góc nào rồi??? Nhưng tôi đành ngậm ngùi ngồi bệt lại xuống đất vì thực tế đó là ảo giác. Cảnh vật vẫn vậy, hàng cây, con đường vẫn không thay đổi. Chỉ có tôi lại đặt thêm hình bóng của tên tóc vàng vào mà thôi. Nhưng tại sao lại là ảo giác ấy??? Một ảo giác rất thực. Một ảo giác mà tôi cảm thấy dường như một thời tôi đã được nhìn thấy...Không ổn rồi! Không ổn rồi! Càng lúc đầu óc tôi càng có vấn đề rồi...

.....

Sau một hồi đấu tranh tâm lý dữ dội, cuối cùng tôi cũng phải cắn răng cầm điện thoại lên và nhấn nút gọi tên tóc vàng. Vì thực sự là tôi không tin mình đang hoang tưởng, linh tính mách bảo rằng những gì tôi vừa thấy là thật. Mặc dù chỉ là sự thật trong vài giây ngắn ngủi mà thôi!

Bản nhạc chờ vang lên bên tai tôi. Và tôi lặng người đi khi nghe nó. Nói chắc các bạn không tin, nhưng đây là bài hát lần đầu tiên tôi nghe, tuy vậy những giai điệu đầu tiên cất lên lại khiến tim tôi xôn xao đến kì lạ. Và những cảm xúc không tên lại xuất hiện khiến người tôi bần rùn cả ra...

-Alo! Tình yêu! Bất ngờ quá!

Tiếng tên tóc vàng làm dòng cảm xúc trong người tôi đột ngột bị chặn lại. Và không hiểu sao tôi lại bối rối. Sự bối rối như những kẻ đang yêu hay gặp phải. Tĩnh lại đi Nguyên! Tĩnh lại đi!

-Alo! Em đâu rồi??? Alo!!!

-À ờ...Tôi đây! – tôi háng giọng.

-Sao thế??? Nghe giọng anh nên bối rối chứ gì???

-Đâu...đâu...có! Anh đừng có nói linh tinh! – tôi hốt hoảng phân bua. Tại sao ngay cả khi không gặp tôi mà hẳn cũng biết tôi đang trong tình trạng như thế nào nhỉ???

-Ok ok! Không phải thế! Vậy tình yêu gọi anh có chuyện gì thế??? Hay là gọi vì nhớ anh??? – bức thật, tại sao giọng nói cũng như cách nói của hẳn lại gần gũi như vậy chứ!

-Anh toàn nói linh tinh! Không thềm nói chuyện với anh nữa!

Tôi vội vã tắt cuộc gọi mà mặt vẫn còn nóng phừng phừng vì xấu hổ. Cái tên này đúng là nguy hiểm mà! Tiếp xúc với hẳn thêm một thời gian nữa thì chắc tôi bị bệnh tim mất thôi. Hừ...

Nhưng mà...

Tôi nhìn xuống điện thoại và ngẩn tò te...

Giờ tôi mới nhớ ra lý do vì sao tôi lại bật máy gọi cho hẳn. Vì tôi muốn xác nhận một việc là hẳn có bao giờ cầm tấm bảng đề chữ I LOVE U trước mặt tôi không??? (câu hỏi nghe điên kinh khủng! @@). Thế mà chưa hỏi được điều cần hỏi thì tôi đã cắt máy. Thật là! Sự tưng tưng của tôi càng ngày càng đem lại tác dụng phụ rồi! Chán thật!

.....

Chú Bảy ngủ lâu thật. Ổng ngủ từ lúc 9h sáng mà đến giờ là 4h chiều rồi mà vẫn chưa chịu dậy. Chú ấy suốt ngày chỉ biết ăn rồi chơi chứ có làm gì đâu mà lại ngủ như kiểu cả năm trời bị bóc lột sức lao động vậy nhỉ??? Thế là hôm nay tôi phải giặt áo quần cho ổng. Theo thói quen, tôi mom mem lại phòng của chú Bảy để kiểm coi có áo quần bẩn nào của ổng không để mà giặt. Gì chứ mức độ ở bẩn của ông chú này thì vào loại...không có đối thủ! Hôm qua cô Diệp gì đó mới dọn vào phòng chú ấy ở nên chắc đồ đạc cũng chưa dọn dẹp gì. Tiện thể qua đó dọn cho ổng luôn. Lâu lâu tôi cũng thấy mình tốt bụng kinh khủng!

Tôi vào phòng thì thấy đồ đạc nghênh ngang, cô Diệp này cũng thật là, ít ra cũng phải dọn dẹp chút gì đó chứ! Tôi chỉ thấy chiếc vali màu đen của cô ấy dựa vào góc tủ, còn lại thì toàn là đồ đạc của chú Bảy. Thế là tôi xấn tay áo lao vào “chiến trường”. Cũng phải hết một tiếng đồng hồ tôi mới dọn dẹp hầu như xong cái phòng rộng tênh của chú ấy. Việc còn lại chính là mở tủ và moi ra đồng áo quần bẩn mà chú Bảy thường xuyên quăng vào đó. Chắc chẳng ai ở bẩn được bằng chú tôi đâu nhỉ??? Áo quần mặc xong toàn mùi mồ hôi mà cứ thích nhét lại vào tủ cho đỡ công giặt. Hix...

Tôi lôi ra cũng phải được hơn chục bộ, từ quần jean cho tới áo pull. Đang tính đóng cửa tủ lại thì cái ngăn kéo nằm dưới đáy tủ kích thích sự tò mò của tôi. Thế là tôi thả đồng áo quần sang một bên và thích chí kéo hộc tủ ra. Chắc trong đó là mấy trăm bức thư tình của ổng viết tặng cho người yêu hay chẳng là những thứ linh tinh kì quái gì đó. Nhưng không hiểu sao tôi lại muốn ...khám phá mặc dù biết đó là việc không nên. Hix...Chú Bảy thân yêu! Thôi thì con xin có lỗi với chú một lần này vậy nha! Ai bảo chú suốt ngày bắt nạt con làm gì.

Chiếc hộc tủ từ từ được kéo ra. Và khi toàn bộ hộc tủ nằm trước mặt tôi thì cũng là lúc đôi mắt tôi bị bất động. Sao chỉ toàn là ảnh của tôi vậy nè??? Có đến cả nghìn tấm chứ không ít, đủ mọi kích cỡ và chụp mọi tư thế của tôi. Ôi trời ơi! Cái này có thể gọi là chuyện lạ cần được ghi vào sách được không nhỉ??? Chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì tôi chứng hứng ngồi bệt xuống đất, hai tay run run khi đọc được những dòng chữ không thể kì lạ hơn được viết trong một tờ giấy đã cũ màu làm bằng chất liệu đặc biệt mà tôi cũng không biết đó là gì...

“Quay ngược thời gian, anh đã chịu mọi đau đớn để lại được bên em thêm một lần nữa. Có thể anh không xuất hiện trước mặt em trong hình hài của trước kia nhưng tình yêu anh dành cho em là bất diệt. Không

ai có thể tách em ra khỏi anh. Cho dù chỉ còn lại linh hồn mong manh, anh cũng sẽ cố gắng đến cùng để đem em về lại với tình yêu của chúng mình. Hãy đợi anh... Hãy đợi anh...”

Nếu chỉ là như thế thì tôi có thể hiểu nhân vật nữ trong bức thư đó là một người con gái nào đó không phải là tôi. Nhưng khi nhìn xuống phía dưới, khi nhìn thấy gương mặt của tôi được dán ở chính giữa thì tôi đã không còn viện được một lý do nào nữa. Và trong đầu tôi lúc này lại hiện ra vô vàn những mảnh ghép rời rạc, tôi lại thấy biển, lại thấy những con người nhìn vừa rất lạ vừa rất quen, và tôi nhìn thấy chính mình... Ôi không! Nhức đầu quá!!!

-Mày đang làm gì thế???

Tôi giật bản mình. Đưa đôi mắt đang còn ngỡ ngàng nhìn ra phía cửa. Chú Bảy đang đứng đó... Và đôi mắt chú ấy đang nhìn về bức thư trên tay tôi...

25. Chương 25

-Sao mày lại coi trộm đồ riêng tư của tao hả??? – chú Bảy nổi giận đùng đùng tiến lại giật phăng bức thư tôi đang cầm trên tay.

-Ồ...không...cháu...cháu...

-Càng lúc mày càng coi thường tao đấy! Mày muốn ăn tát không hả???

Tôi thật sự bất ngờ trước thái độ giận dữ có phần quá đáng chú ấy. Dù chú cháu tôi không hòa thuận gì cho lắm nhưng chưa bao giờ thấy chú Bảy hung dữ như thế này. Bức thư đó quan trọng vậy sao??? Tự nhiên tôi cảm thấy ứ ứ, quên bèn luôn việc chủ nhân trong bức thư là mình.

-Cháu...cháu xin lỗi! Chỉ là...chỉ là... - tôi lắp ba lắp bắp, người cứ run bần bật.

-Xin lỗi xin phải cái gì! Sao mày lại dám lục tủ của người khác như vậy chứ??? Mày nghĩ tao thương mày nhất nên mày mới làm tới hả??? Mày muốn chết hay sống đây??? – chú ấy quát, à không, đúng hơn là hét thẳng vào mặt tôi.

-Hức...hức...cháu... - tôi dường như cảm thấy trước cơn thịnh nộ của chú Bảy. Cứ thế chân tôi cứ bước lùi lại, hai tay nắm chặt, nước mắt đã bắt đầu vỡ òa...

Vài giây trôi qua, chú Bảy vẫn giương đôi mắt đầy giận dữ và tiến sát lại phía tôi. Còn tôi thì theo phản xạ bước lùi dần, đầu óc trống rỗng, chỉ còn mỗi hai chữ “sợ hãi” lù lù trong tâm trí.

-May ày là bức thư này chỉ lời mở đầu của tập kịch bản phim tao đang viết. Nếu nó mà là nhật ký hay thư tình của tao thì số mày coi như tận. Bây giờ thì...Biến!!!!!!!!!!!!!!

Chú Bảy vừa dứt lời là tôi phóng ừ ra khỏi phòng bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Đúng là may thật! Chú ấy nổi điên như thế mà vẫn chưa làm gì tôi. Hờ hờ...Kinh khủng quá! Từ nay về sau tuyệt đối tôi không dám đụng chạm vào bất kì thứ gì của ông nữa.

.....

Ngồi bình tâm lại một vài phút, tôi lại bắt đầu suy nghĩ...

Hóa ra tờ giấy đó ghi nội dung của phần mở đầu tập kịch bản mà chú tôi đang tập tành viết. Hix...Tôi quên bèn mất là chú Bảy chuẩn bị vào trường Sân khấu điện ảnh (chú tôi học hành lơ mơ thế mà khi thi Đại học lại đỗ cả trường luôn mới oách, ban đầu chú còn đòi vào học kinh tế với tôi nhưng không hiểu sao sau này lại chọn học ngành đạo diễn). Thế mà lúc này tôi còn điếng hồn, tưởng đâu ông bị thần kinh nữa chứ! Mà sao tôi vẫn cứ ngỡ ngơ về chất liệu làm tờ giấy đó. Chắc chắn là không phải giấy bình thường nhưng cụ thể là loại nào thì tôi chịu. Còn cả việc dán ảnh tôi lên nữa chứ! Hay là nhân vật chính trong kịch bản phim chú tôi đang xây dựng là đứa cháu thân yêu này nhĩ??? Nghe vậy cũng thích thích! Tuy nhiên sau vài giây thì tôi cũng đã dẹp phăng cái suy nghĩ đó trong đầu. Mơ mộng hay tưởng tượng nhiều không tốt chút nào...

.....
Một tuần sau.

Chính xác là đã hơn 7 ngày tôi không nhận được tin nhắn hay bất cứ cuộc gọi nào từ phía tên tóc vàng. Hay là hắn đã bình thường trở lại rồi nhỉ??? Mà việc hắn không liên lạc là đáng mừng chứ sao tôi lại phải rầu rĩ như thế này chứ??? Đúng là tôi có vấn đề rồi!!! Nhưng thực sự là tôi buồn...Hix...

Chú Bảy từ dạo đó đến giờ lạnh lùng với tôi hẳn. Thế cũng tốt. Đỡ bị chú ấy làm phiền. Căn bản vì tôi cũng cảm thấy có lỗi nên chưa thể bình thường hóa quan hệ với chú ấy được. Suốt ngày ổng cứ xách xe đi nhông nhông, tối mới mò về, về mặt lúc nào cũng thấy mệt mỏi chán chường.

Không chỉ riêng chú Bảy thấy chán mà tôi cũng thấy chán. Từ khi cô Diệp gì đó dọn về đây ở thì không khí trong nhà thay đổi hẳn. Cô ấy cũng đã có tuổi rồi mà vẫn thích ăn diện kinh khủng, lại còn chẳng thèm đụng chân đụng tay vào việc nhà. Ngay cả áo quần của cô ấy nhiều khi cũng nhờ tôi giặt. Nói không phải oan chứ tôi thấy cô Diệp này cứ nghi nghi sao ấy. Không giống một người tốt chút nào. Người lớn trong nhà không ai chịu kể cho tôi nghe gốc gác của người đàn bà từ trên trời rơi xuống này và mối quan hệ giữ cô Diệp và bác Tư, nhưng bằng khả năng thám thính vào loại thượng thừa của mình thì tôi được biết cô Diệp vốn là vợ của bác Tư, khi hai người còn sống với nhau thì bác Tư ở chung cư. Sau đó vì xích mích trong cuộc sống vợ chồng mà cụ thể là từ phía cô Diệp nên hai người ra tòa rồi đường ai nấy đi. Cũng từ lúc ấy mà bác Tư mới chuyển về sống với chúng tôi.

Mới nghĩ tới bác Tư thì tôi đã thấy tiếng xe của bác ngoài cửa:

-A! Bác về rồi à???

-Uh! – Bác Tư trả lời hơi hợt rồi đi thẳng lên phòng.

Nhìn bác ấy hình như không vui chút nào. Gương mặt cau lại. Bác Tư vốn là người hiền lành nhất nhà nên chắc phải là việc gì ghê gớm lắm mới khiến bác ấy có thái độ như vậy.

Ít phút sau thì cô Diệp cũng về, gương mặt còn hầm hầm hơn cả bác Tư hồi nãy. Hai người này đang có chuyện gì vậy nhỉ??? Đúng là bó tay với người lớn! Càng lớn càng lắm chuyện phức tạp.

.....
Sáng thứ 2 đầu tuần, tôi nhanh nhẩu phóng lên yên xe nhỏ Mít để tới trường Đại học làm thủ tục nhập học cho tân sinh viên. Lâu nay tôi chưa giới thiệu với mọi người về nhỏ bạn thân nhất của tôi thì phải??? Vậy thì điểm qua vài nét về bạn Mít nhé! Mít của tôi tên thật là Diễm, Mỹ Diễm, nhưng vì nó có gương mặt bầu bĩnh như hột mít nên lũ bạn đặt cho biệt danh là Mít. Nhỏ bạn tôi là một tiểu thư nhà giàu chính cống, đồ đạc nó xài 100% là hàng hiệu, tính cách thì khá kiêu kì nhưng khi chơi với tôi lại rất dễ thương và dễ tính. Chúng tôi quen nhau rồi thân nhau cũng tình cờ. Cuộc đời đôi khi là vậy, trong vô vàn những người ta quen thì ắt phải có một ai đó mà ta muốn thân hơn những người khác và họ cũng thế. Tôi và nhỏ Mít thân nhau cũng lâu lắm rồi. Từ cái hồi học...mẫu giáo cơ! Gì chứ tôi cũng thuộc dạng cảnh vàng lá ngọc (vì ba tôi cũng là giám đốc như người ta mà!) nên bạn bè của tôi đa phần cũng khá giả và phần lớn chúng tôi gặp nhau từ lúc còn học lớp Lá hay lớp Mầm gì đó. Chuyện đáng bàn ở đây là người yêu hiện thời của chú tôi chính là ...nhỏ Mít! Tuy nhiên vì nó thích chú ấy nhiều hơn nên toàn bị chú bắt nạt. Nghe đâu mỗi tuần ổng chỉ cho con nhỏ gặp mặt có một lần. Hầu như tiệc tùng sinh nhật gì gì thì cả hai cũng không đi cùng với nhau. Lý do là chú tôi không chịu đi. Lắm lúc tôi cũng thắc mắc đây có phải là một cặp không nữa. Nhìn không hề giống chút nào. Nhiều lần tôi cũng khuyên nhỏ Mít nên tỉnh táo hơn, coi chia tay được thì chia tay cho đỡ đau khổ (vì tôi hiểu rõ tính nết của ông chú đào hoa của mình) nhưng nó vẫn một mực không nghe. Mà cũng không trách nó được, con nhỏ thích chú tôi hơn 1 năm trời, sau bao nhiêu nỗ lực chinh phục cũng khiến ổng siêu lòng và nó được trở thành bạn gái của Ngô Hoàng Huy nổi tiếng lừng lẫy năm nào (năm nào ở đây là quãng thời gian cấp 3 đây các bạn ạ!).

-Mày không nhìn “anh yêu” của mày một cái trước khi đi à? – tôi trêu nhỏ Mít khi thấy nó toan rú ga.

-Dẹp! Đừng nhắc tên đó với tao! Từ nay không còn anh yêu anh ghét gì nữa hết! – con nhỏ bực dọc trả lời.

-Ừc! Hai tụi mày lại có chuyện gì nữa à???

-Thì còn chuyện gì ngoài chuyện hấn ta ngang nhiên nắm tay con nhỏ khác trước mặt tao chứ!!!

-Ô! Tao tưởng cái này mày biết lâu rồi mà???

-Biết thì biết! Nhưng quá nhiều lần thì ai mà chấp nhận được. Tao mà thấy mặt hấn ta là tao chỉ muốn xé nát ra thôi! Hừ! – Mít bặm môi, giọng đầy vẻ tức giận.

Và không biết từ đâu, chú Bầy bay vèo ra và án ngữ ngay trước đầu con Nozza của nhỏ Mít, giọng thách thức:

-Huy đây nè! Muốn xé hay muốn nắm gì thì làm đi! – nói đoạn chú tôi nhắm tịt mắt rồi đẩy đẩy cái mặt về phía nhỏ Mít khiến con nhỏ cứ gọi là ...lộn tròn (Còn tôi thì muốn ói trước cái thái độ dở người của ổng!).

-Huy...Huy...quá đáng lắm! (rồi! Cái tính mít ướt và tiểu thư của con nhỏ lại sắp tung ra rồi! Má ơi!!! Da gà con nổi lên cả người rồi nè! Hờ hờ!)

-Thôi mà! Huy có lỡ nắm tay ai thì cũng coi như xí xóa đi nha! Vì tay ai cũng không nắm được bằng tay Mít đâu! Bỏ qua cho Huy lần này nha! Nha ! My baby!

-Huy hứa rồi đó! – Mít nũng nịu.

Cái trò dở ngọt này ông chú tôi đã xài đi xài lại không biết bao nhiêu lần với không biết bao nhiêu em nhưng em nào cũng đổ và lần nào cũng thành công. Đúng là trái tim con gái quá dễ vị tha nên mới bao dung đến mức đó với lũ con trai. Ấu cũng là sắp đặt, chắc có lẽ vì thế nên con trai mới thích con gái! (Lý luận cùi bắp mang nhãn hiệu “ Thực Nguyên”).

Sau khi giải hòa xong với người yêu, ổng lại chuyển đối tượng sang tôi!

-Nè! Chú định làm gì vậy hả??? – tôi dợm người khi thấy cái mặt ổng đang lăm le nhìn mình.

-Chú có làm gì đâu! Chú chỉ muốn chúc cháu yêu ngày đầu tiên nhập học được thuận lời thôi mà!

Chú Bầy cười hiền từ, nhưng gai ốc tôi rợn cả lên. Chú ấy cứ xấn lại gần tôi và kết thúc mọi chuyện bằng một cái kiss bạo lực trên má khiến tôi chói với, hai tay khua khua như múa Ấn Độ (tại cứ mỗi lần ổng bày tỏ tình thương mến thương với tôi là lại lấy tay ôm chặt đầu tôi rồi hôn khiến cho tôi không thấy được trời đất đâu cả, tôi tắm hết cả người +__+). Cái quái gì đây chứ??? Cho dù có là chú cháu đi chăng nữa thì cũng không được lộng hành như thế này được! Grừ...

Tôi lấy tay chùi lấy chùi để cái nụ hôn quái ác chú Bầy vừa “quất” vào má mình rồi nhìn ổng với đôi mắt xoẹt ra lửa:

-Chú...Hừ!...Có Mít ở đây mà chú còn dám làm vậy hả???

-Có sao đâu Mít nhỉ? Chú cháu với nhau cả mà! Thôi hai người đi đi không muộn giờ!

Và con nhỏ không khác gì rô bốt của chú Bầy khi mà ổng vừa nói xong là rô ga chạy vụt đi liền. Thế đấy! Trọng sắc khinh bạn! Trọng người yêu mà quên luôn người thân! Tức! Tức quá đi mất thôi!

.....

Cổng trường Đại học rộng mở trước mặt tôi. Hạnh phúc thật! Giây phút được đặt chân vào cổng trường còn vui sướng hơn giây phút tôi nhận được kết quả là mình đã đậu. Vậy là từ ngày hôm nay, Ngô Nữ Thực Nguyên này đã trở thành một sinh viên, không còn là cô nhóc học sinh ngày nào ăn rồi chỉ biết gây họa. Phải lớn! Phải chừng chặc lên! Cố gắng! Cố gắng!!!

Nhưng chưa kịp hưởng trọn niềm vui lớn lao ấy thì tôi đã phải căng đôi mắt ra khi nhìn thấy một gã tóc xù bông, mặt đeo kính cận cỡ bự đang vẩy vẩy tay về phía mình. Thẩn thờ một vài giây, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra đó là ai...

Nếu như hấn ta không cười thì chắc có lẽ tôi đã không đoán ra được. Nhưng nụ cười đó chỉ có độc nhất trên gương mặt của “mỹ nữ” Phước Nguyên mà thôi. Mái tóc xù bông ấy hình như cũng khá quen. Xem nào! Đúng rồi! Đó chính là mái tóc xù bông mà tôi đã lỡ đặt bàn tọa lên trên đó trong lần đụng xe đạp với hấn cách đây vài tháng. Thế mà hấn vẫn còn đội được à??? Tên này quả đúng là quái dị mà!

Tự nhiên tên tóc vàng xuất hiện sau hơn 1 tuần bất vô âm tín, cảm xúc trong người tôi cứ gọi là biến thiên đột ngột. Nói sao nhỉ??? Sự thật là không hiểu sao tôi thấy vui! Cứ như được gặp lại một điều gì đó mà bấy lâu nay mình chờ trông mong nhớ. Nhưng không thể để hẳn ta phát hiện ra được. Vậy là đang cười toe toét (nụ cười này do cảm xúc điều khiển), tôi bỗng chốc xụ mặt, tỏ vẻ nghiêm nghị rồi tiến dần tới phía Phước Nguyên. Tuy vậy nhưng tim tôi không hiểu sao vẫn cứ thích tập thể dục ++!

-Này! Anh tới đây làm gì thế?

-Em hỏi lạ nhỉ? Ngày tình yêu anh trở thành sinh viên thì sao anh có thể vắng mặt được chứ! Nhưng em thông cảm nha! Anh phải hóa trang kiểu này thôi lại xảy ra lắm chuyện phiền phức! Hi hi!

Nói đoạn anh ta đưa tay gỡ gỡ đầu tóc, đúng hơn là đầu tóc giả của mình vẽ lúng túng khiến tôi phì cười. Cũng đáng yêu đấy chứ!

Nhưng tình hình đang có vẻ rất tình hình khi mà lúc anh ta chấm dứt việc gỡ đầu và đặt tay xuống thì cũng là khi mái tóc giả...bị kéo xuống theo. Chắc có lẽ đầu tóc xù bông này rồi quá nên lúc đưa tay lên gỡ thì tóc mắc vào ngón tay.

Và cái gì đến cũng phải đến...

-A.....! A.....! Anh Ryo! Anh Ryo!

Những tiếng hét toáng dưng ngược lên khiến tôi giật bản mình. Phước Nguyên thì còn hải hùng hơn cả tôi. Gì chứ việc bị fan phát hiện ở chốn đông người như vậy thì chắc là rắc rối nảy sinh sẽ không vừa...

26. Chương 26

“Giờ phải làm sao bây giờ hả anh???” – tôi tròn mắt lo lắng nhìn Phước Nguyên. Không hiểu sao tự nhiên tôi cũng thấy lo lắng cho hẳn ta kinh khủng. Trong những trường hợp như thế này thì chỉ có cách nói chuyện bằng suy nghĩ là ổn nhất và an toàn nhất.

“Anh cũng không biết nữa! Mọi người đang tập trung về phía chúng ta. Không có đường nào để chạy nữa rồi!” – tên tóc vàng mặt căng thẳng nhìn tôi, sau đó đảo mắt xung quanh khi rợn người khi thấy sự chú ý đang thực sự dồn về phía mình.

“Làm sao bây giờ??? Hôm nay là ngày đầu tiên tôi vào trường đó. Anh đừng để tôi bị người ta chú ý theo kiểu như thế này chứ!” – tôi đau lòng giật giật mắt ra hiệu cho anh ta.

“Anh cũng đang tính nè. Lúc này chưa phải là lúc thích hợp để công khai mối quan hệ của chúng ta. Anh muốn mọi người biết em là của anh trong một hoàn cảnh khác cơ!”

“Cái gì???” – tôi hoảng hồn sau khi nghe những lời anh ta nói. Thật là không thể hiểu cái con người này nữa mà!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy mà nhỏ Mít không hiểu tự đâu lại xấn tới. Nó vừa gửi xe xong nên chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Chỉ khi tiến sát lại phía tôi (con nhỏ bị cận nhưng không bao giờ chịu đeo kính) và nhìn thấy người đang đứng “sừng sững” trước mặt tôi – không ai khác là tên tóc vàng thì sau đúng 5 giây im lặng, nhỏ Mít hét tên một tiếng đánh thếp

-Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Anh Ryo! Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! –

rồi ôm chầm Phước Nguyên.

Khi tôi còn chưa kịp định hình lại hồn vía sau cú hét kinh thiên động địa của nhỏ Mít thì dường như hành động vừa rồi của cô bạn thân của tôi trở thành mồi lửa châm ngòi cho hàng trăm “trái bom” hâm mộ đang vây xung quanh. Và như một lẽ tất yếu, họ cũng ủa vào và bu bám lấy thần tượng của mình kiến bầu đường kính. Ôi thôi! Thật sự mà nói tôi không ngờ Phước Nguyên lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Khiếp quá đi mất thôi! Ờ mà cũng không phải là vô lý lắm. Vì hình như có lần đọc báo, tôi đã thấy cái tên Ryo nằm

ở vị trí số 1 trong bảng xếp hạng những nghệ sĩ trẻ được ái mộ nhất Việt Nam. Hờ hờ. Giờ mới chính thức xác nhận được cái vị trí đó.

“Em! Sao còn đứng đó mà nhìn! Mau mau kiếm cách cứu anh với chứ! Người anh như sắp bị họ xé ra thành trăm mảnh chia nhau rồi nè!”

Tôi giật mình khi nghe giọng nói Phước Nguyên vang lên trong đầu. Nãy giờ tôi ham suy nghĩ nên không để ý rằng tên tóc vàng đang bị hâm mộ một cách quá cuồng nhiệt. Hix. Nhìn anh ta thảm quá! Nhưng sức người có hạn, làm sao một mình tôi có thể kéo được lũ người ấy ra khỏi thần tượng yêu quý của họ được chứ!!!

Thế là tôi đứng bậm môi động não tìm cách. Nhưng hình như não tôi ít nếp nhăn quá (cái này là câu ngày nào ông chú thân yêu cũng “phang” vào mặt tôi) nên tôi không tài nào nghĩ ra được một kế sách nào hay cả. Phải làm sao bây giờ???

Nhìn lại đồng người đang vây quay Phước Nguyên. Thấy cái cảnh anh ta bị người này ôm hôn, bị người kia béo má, rồi bị ôm ghì lấy một cách không thương tiếc thì tự nhiên máu trong người tôi sôi lên. Không hiểu sao tôi lại rất rất tức giận. Cảm giác cứ như bị người khác cướp mất hoặc làm hư hại đến thứ mà mình vô cùng yêu quý và nâng niu. Hix. Vậy là sao??? Cảm xúc trong người tôi càng ngày càng có chiều hướng nổi loạn rồi ư??? Bó tay rồi! Bó tay với chính tôi rồi.

Trong lúc tình thế đang trở nên tồi tệ hơn thì không biết từ đâu, tiếng còi xe cảnh sát vang lên inh ỏi từ phía đằng sau khiến cho tất cả mọi người dừng lại mọi hành động và chạy về hai bên đường (cái này là phản xạ, theo luật giao thông thì không được cản trở xe ưu tiên từ bất cứ hướng nào!). Tôi cũng giật mình và hồi hải tập sang một bên. Sau vài giây thì Phước Nguyên chính thức được buông tha. Người anh ta giờ đây còn “xù bông” hơn cái bộ tóc giả của anh ta đội hồi nãy. Chiếc xe có tiếng còi nhanh chóng dừng lại trước mặt tên tóc vàng, ba bốn người từ trong xe bước ra chạy đến phía Phước Nguyên khoác vội chiếc áo lên người anh ta rồi đưa lên xe. Và sau đó thì Phước Nguyên cùng chiếc xe biến mất khỏi trường tôi, chỉ để lại đằng sau một vệt khói mờ mờ. Mọi việc diễn ra trong tích tắc. Tôi ngơ ngác nhìn và sau một quãng thời gian đủ ngắn tôi mới kịp hiểu ra. Là rằng, chiếc xe hồi nãy không phải xe của cảnh sát mà là xe được gắn còi cảnh sát. Chà! Cách này cũng hay đấy chứ! Trong tình thế đó thì giả tiếng còi cảnh sát là hữu dụng nhất (mặc dù không đúng luật cho lắm, nhưng đây là tình huống bất đắc dĩ nên chắc cũng được xếp vào dạng ngoại lệ).

Sau một vài phút thì mọi sự về lại bình thường. Thật may mắn là không ai để ý đến mối quan hệ của tôi và Ryo. Nếu không thì chắc từ bây giờ tôi phải chia tay với cuộc sống êm đềm của mình để ngày ngày phải sống trong dư luận đầy sóng gió mất. Mới nghĩ thôi mà đã thấy rùng mình.

Nhìn sang thì nhỏ Mít vẫn đứng tần ngần như con ngố. Tôi bực mình vỗ một cái thật đau vào vai nó (thực sự là tôi vẫn còn thấy giận vì nó dám ôm chầm lấy tên tóc vàng! Hừ):

-Thần tượng của mày đi rồi! Làm ơn lấy lại hồn về cho tao. Coi chừng mày bay bổng quá mà khiến cho nó lạc mất luôn đấy!

-Cái con nhỏ này! Tay gì mà như tay...

-Tay trâu chứ gì!

-Uh! Đánh cú nào là điếng người cú ấy! Ghét mày!

Và thế là nó ngang nhiên bỏ tôi lại một mình rồi ngung nguỷ đi vào. Hức! Tủi thân quá đi! Sao ai cũng ví sức khỏe trời cho của tôi với sức khỏe của con trâu chứ! A aaaaaaaaaaaaa!

Đang tính đuổi theo nhỏ bạn và cho nó một trận thì không biết từ đâu một chiếc xe gắn máy lao thẳng về phía tôi với tốc độ nhanh khủng khiếp. Nhanh đến mức mà chỉ cần tên lái xe xích nhẹ chiếc bánh vào trong một chút thôi thì coi như tôi...xong! May mắn thay là chiếc xe chỉ xoẹt ngang chứ chưa va chạm gì. Tôi còn nghe rõ tiếng gió do ma sát giữa nó với không khí lù lù bùng bên lỗ tai nữa kia. Hú hồn! Sao tự nhiên khi không lại có một chiếc xe bang ra vậy cơ chứ???

Tôi lấy tay vuốt ngực để lấy lại tinh thần. Hôm nay hình như không phải ngày may mắn của tôi. Mong rằng vận xui sẽ chấm dứt từ thời điểm này! Hix hix...

Nhưng hình như tôi đã nhầm. Vì ở trước mặt tôi lúc này lại là bóng ma mỹ nhân đang lơ lửng với ánh son môi màu cam ẩn tượng.

-Gì thế này??? – tôi lẩm bẩm một mình.

-Đó chính là đòn cảnh cáo. Hãy tránh xa Phước Nguyên ra trước khi bị kịch ngày xưa lại tái diễn thêm lần nữa.

Và cô ta lại biến mất. Nhanh chóng như khi xuất hiện. Lần này thì tôi chính thức có cảm giác sợ. Da gà cứ gọi là nổi rần rần. Mồ hôi túa ra. Tim đập thình thình. Ôi không! Thực sự là tôi đã gặp ma ư??? Con ma đó đang đe dọa tôi ư??? Cái quái gì thế này chứ???

27. Chương 27

Tôi hoàn tất thủ tục nhập học của tân sinh viên khi đồng hồ điểm 11h. Trời nóng và oi bức kinh khủng. Người tôi lại được thể tắm mồ hôi. Một phần tuôn ra vì nóng, phần nhiều hơn là vì sợ. Sự xuất hiện của con ma xinh đẹp hồi nãy đã chính thức ám ảnh tâm trí tôi. Thử hỏi ai mà không sợ khi sự đe dọa của cô ta đã biến thành sự thật chứ??? Đúng là tôi đã dính vào những con người không nên đụng tới. Làm sao bây giờ!

-Này! Lúc này mà bảo tao thả hồn lên mây mà giờ hồn mày không những thả trên mây và còn đu ngược trên cột điện nữa. Thôi xuống đi! Trời không mưa nhưng thời tiết nóng bức cũng dễ gây cháy đấy!

Nếu là bình thường, tôi sẵn sàng bum cho nhỏ bạn một cú thật xứng đáng vào cái mồm luôn luôn nói khích của nó. Nhưng lúc này thì thực sự tôi không còn đủ sức lực nữa. Nỗi hoảng sợ dường như đã ăn hết dũng khí của tôi. Huhu!!!

.....

Tôi về nhà trong tâm trạng không mấy tốt đẹp. Chú Bảy từ dạo đó đến giờ hình như thay đổi hẳn. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông tình thương mến thương như thế với nhỏ Mít. Cụ thể là vì chú ấy rảnh nên 11h trưa mới ra đứng trước cổng để đợi tôi về (mà không biết có phải đợi tôi không nữa!). Rồi khi tôi về thì nhanh nhẩu chạy lại lau mồ hôi cho nhỏ Mít và vỗn vỗ hỏi nó đang ký thủ tục như thế nào. Có vấn đề gì xảy ra không. Vân vân và vân vân. Tôi có cảm giác là dường như ông đang muốn chọc tức tôi thì phải. Oái! Thế là chú Bảy đã quá nhầm rồi. Thấy ông quan tâm tới người yêu như vậy càng khiến tôi mừng hơn nữa ấy chứ. Nói cho công bằng thì tôi thương nhỏ bạn thân hơn thương ông chú mình. Lý do là vì nhỏ Mít dù hơi khó chơi nhưng chưa bao giờ làm điều gì đó tổn thương tôi. Còn ông thì như cơm bữa. Khỏi phải nói là nhỏ Mít hạnh phúc đến mức nào. Nhìn nó đỏ ửng mặt, e lệ trước người yêu mà tôi phải cố nhịn để không phải bật cười ra thành tiếng. Cặp đôi này đúng là sinh ra là để cho nhau.

-Này Nguyên!

-Dạ?

-Mày không thấy khó chịu gì sao?

-Khó chịu gì ạ?

-Thực sự là không thấy chút gì đó không vui à?

-Có! Cháu không vui cho lắm vì chú vẫn còn đeo bám cái phòng của cháu! Sao chú không qua phòng ở với mấy bác ấy!

-Được! Được thôi! Tao cũng không muốn thấy cái mặt thiếu năng của mày nữa!

Và thế là ông tức giận đùng đùng bỏ lên lầu. Cái gì nữa vậy? Tôi đã đủ mệt vì bị con ma đó đe dọa mà chú ấy lại còn hành xử kiểu này thì chắc là tôi không chịu nổi mất. Sao lúc nào chú Bảy cũng làm cho tôi bị stress vậy nhỉ??? Có cần phải quá đáng như thế này không???

-Hai chú cháu mày lại có chuyện gì nữa thế??? – bác Ba từ trong bếp đi ra hỏi han.

-Cháu cũng không biết! Chú Bảy luôn bắt nạt cháu! Cháu hết chịu nổi rồi! A aaaaaaaaaa

.....

Bữa cơm gia đình ngày càng nặng nề mặc dù hôm nay là do chính tay bác Ba vào bếp. Thực sự là từ lúc cô Diệp dọn đến đây sống thì không khí trong nhà cứ gọi là thay đổi hẳn. Bác Năm và bác Hai tỏ rõ thái độ khó chịu. Ba tôi thì cũng có vẻ không hài lòng nhưng không nói ra. Chú Bảy và chú Tám vô tâm nên chẳng thèm để ý. Bác Ba có lẽ là người vô tư nhất nhà, lúc nào bác ấy cũng cười được. Chẳng trách sao dù đã qua cái tuổi xuân xanh nhưng vẫn có hàng dài những cô gái đôi mươi theo đuổi. Sống như bác Ba đúng là cách sống tốt nhất! Khỏi phải lo âu suy nghĩ ắt công mất sức.

-Vợ thằng Tư đã tìm được việc chưa? – câu hỏi của bác Hai chấm dứt sự im lặng của mọi người.

-Vẫn chưa! Đạo này kiếm được việc phù hợp với khả năng không dễ anh Hai ạ! – cô Diệp bình thản trả lời. Tôi không cảm tình lắm với cách trang điểm của cô ấy. Trông cứ ác ác. Hix.

-Trình độ là bao nhiêu mà đòi công việc phù hợp chứ! – bác Năm nói nhỏ theo kiểu tự nói một mình nhưng cũng đủ để tất cả chúng tôi nghe thấy.

-Này chú Năm! Tôi đã làm gì đắc tội với chú mà chú cứ luôn xóc xĩa tôi thế? Gì thì gì tôi cũng trên chú một bậc đấy! – cô Diệp tức giận dần chén xuống bàn nói lớn.

-Đã nói thì nói cho luôn nhé! Chị đã không còn là thành viên của cái nhà này từ lâu lắm rồi! Tư cách quát mắng tôi là không có đâu! – bác Năm cũng giận dữ trả lời lại.

-Cái gì chứ??? Chú nói lại một lần nữa coi! – cô Diệp trợn mắt đập mạnh tay lên bàn.

-Tôi nói là chị đã mất đi tư cách làm vợ anh Tư, làm chị dâu của tôi từ lâu lắm rồi. Không ai trong cái nhà này quên được sự phản bội tày đình của chị đâu! Cái thứ phụ nữ bỏ chồng theo thằng khác thì còn gì mà nói nữa chứ!

BỐP!

Tôi đánh rơi cả đôi đũa xuống đất khi chứng kiến cái tát như trời giáng của cô Diệp vào mặt bác Năm. Dù có tức giận như thế nào thì làm sao cô ấy có thể làm như vậy được chứ! Đúng là không thể tin được mà!!!

-Chị...chị dám đánh tôi ư??? – bác Năm ngỡ ngàng.

-Cô làm cái gì vậy hả??? Cô điên rồi sao??? – bác Tư quát lớn.

-Tôi làm gì sai??? Bị người ta xúc phạm như thế thì ai mà ngồi yên cho được??? Tôi là vợ anh mà! Tại sao trước những lời nói ***** của em mình như vậy mà anh vẫn không có thái độ gì hết chứ! Cái tính nhu nhược của anh sao chẳng có chút thay đổi nào vậy hả???

-Cô câm mồm ngay cho tôi!

Bác Tư hét lên một cách đầy giận dữ và kèm theo đó là một cái tát vào mặt cô Diệp không kém cạnh gì cái tát vừa nãy của cô Diệp vào mặt bác Năm. Lần đầu tiên trong gia đình tôi có cảnh cơm không lành canh không ngọt như thế này. Đau lòng quá!!!

-Anh dám tát tôi hả??? Quyền gì chứ??? Anh tưởng tôi về đây là vì muốn làm vợ anh hả??? Tính là sau khi mọi sự xong xuôi thì mới nói nhưng bây giờ thì tôi nói luôn. Anh tưởng tôi lưu luyến chỉ ở cái nhà này mà bầm bụng quay về đây ư??? Nằm mơ đi! Công ty anh sắp phá sản rồi. Tôi cần phải có mặt trong thời điểm này để còn lấy phần tài sản thuộc về tôi. Sau ngần ấy năm làm vợ anh, làm dâu cái nhà này, chỉ có khoản tài sản đó mới bù đắp được tuổi thanh xuân đã mất đi của tôi khi chôn chân trong cái xó xỉnh này. Giờ thì hiểu chứ??? – cô Diệp nói một tràng dài và dừng lại khi gương mặt mọi người trong nhà đã hoàn toàn biến sắc.

-Thực sự là cô chỉ muốn thế thôi ư??? – bác Tư hỏi với giọng ngắt quãng. Tôi nghe như từng chữ phát ra vụn vỡ rồi tan thành trăm mảnh. Khóe mắt tôi không hiểu sao lại rưng rưng.

-Chứ anh nghĩ là tôi muốn cái gì ở anh nữa hả??? Một thằng chồng nhu nhược cùng những ông anh gia trưởng và lảm chuyện sao??? Đây không cần đâu!!!

-Thôi đi! Tất cả im lặng cả đi.

Tiếng nói nhấn mạnh và đông đặc của bác Hai khiến tất cả im bật. Bao giờ cũng vậy, lời nói của bác ấy luôn có trọng lượng và sức ảnh hưởng. Sau vài giây, bác Hai thở dài và cất lời:

-Ta đã biết rồi ngày này cũng sẽ tới. Ngay từ đầu khi thằng Tư dẫn nó về ta đã biết có chuyện không hay. Nhưng ta vẫn phải chấp nhận vì ta tôn trọng em trai mình. Tôn trọng quyết định của nó, mặc dù đó là quyết định sai lầm. Bây giờ thì rõ cả rồi. Cô Diệp, nếu cô đã không còn lưu luyến gì thằng Tư và cái nhà này thì xin mời cô đi. Không ai cản cô cả. Còn thằng Tư, ta nghĩ nó sẽ tự biết phải làm gì. Mọi chuyện coi như xong. Tất cả giải tán đi. Đừng để ta phải nghe bất cứ một lời cãi vã nào cả.

Mọi người đứng lặng hồi lâu rồi ai cũng về lại phòng mình. Tôi nhìn theo bác Tư. Cái dáng chậm chậm, hơi cúi cúi đầu của bác ấy đã in sâu vào tâm trí của tôi từ khi tôi còn rất nhỏ. Bác Tư hiền lắm. Rất hiền. Bác hay cười với tôi, hay mua quà cho tôi và chẳng bao giờ la mắng tôi cả. Nhìn thấy bác như thế này lòng tôi quặn đau. Sao cô Diệp lại có thể đối xử tàn nhẫn với người từng chung chăn gối với mình như vậy chứ??? Có cần phải ác như vậy để sống không??? Càng nghĩ tôi càng giận cô, càng giận càng thương bác. Cứ thế mắt tôi đỏ hoe và mặt mày ứa dầm.

.....

Vào phòng, tôi ngồi thu mình lại trên giường. Chú Bảy thì vẫn chăm chú với con laptop cùng trò game online của mình. Sao chú ấy lại bàng quan đến thế nhỉ??? Bác Tư dù gì cũng là anh ruột của chú ấy mà. Thật là buồn quá đi!!!

Mới nghĩ đến đó thì không hiểu sao chú Bảy đập màn hình laptop lại rồi bay thẳng lên giường.

-Này! Ngẩng đầu lên!

Tôi chẳng hiểu chuyện nhưng cũng ngẩng đầu lên.

Và chú Bảy đã lau nước mắt cho tôi bằng tay của ông. Điều mà xưa nay chưa bao giờ chú ấy làm.

-Mày biết không! Thế gian này vốn không hoàn hảo như mày nghĩ đâu. Kể xấu luôn luôn xuất hiện bất cứ lúc nào trong cuộc đời mày. Ngay cả những người mà mày nghĩ rằng chẳng bao giờ họ làm mày đau khổ nhưng cuối cùng lại là kẻ đâm sau lưng mày. Vì thế mày phải mạnh mẽ lên. Mày không thể cứ khóc khi gặp điều mà mày cảm thấy không chịu đựng được. Hiểu chưa bé con?

Tôi ngẩn người ra trước những lời mà chú Bảy nói. Lần đầu tiên thấy chú ấy triết lý và người lớn đến vậy...

Make me cry, make me smile....

Chưa kịp định hình lại cảm xúc thì nhạc chuông điện thoại cất lên. Tôi nhìn vào màn hình và hơi khựng khi nhìn thấy số tên tóc vàng.

-Sao thế??? Ai gọi???

-...

-Sao mày không trả lời??? Ai???

-Là.... – tại sao tôi phải bối rối nhỉ???

-Thằng ca sĩ phải không??? Đưa máy đây cho tao!!!

-Hả?????????

28. Chương 28

Dù đã rất khẩn trương nhưng tôi cũng không tài nào giữ lại kịp chiếc điện thoại trước sự chụp giật nhanh như chớp của chú Bảy. Cái lão này lại muốn gây ra chuyện gì nữa chứ!

-Alo! Biết ai không?

-Không biết là đúng! Nhưng giờ thì nhớ cho rõ nghe. Tôi là người yêu của nhỏ Nguyên. Vì thế hãy tránh xa bạn gái tôi ra. Hiểu chưa? – hình như chú Bảy bị vấn đề nặng về thần kinh rồi. Cháu gái mình mà dám bảo với người khác là “ bạn gái” nữa đấy! Bó tay toàn tập.

-Cái gì cơ??? – giọng chú tôi đột nhiên giật thét lên, xem chừng tình hình căng hơn tôi dự đoán. Tên tóc vàng cũng đầu phải là dạng vừa cơ chứ! Khổ tâm chưa kìa! Haizzzz

-Không nói nhiều! Gặp nhau đi! Cho anh chọn địa chỉ.

Tôi đã cố hết sức căng cái lỗ tai ra để có thể nghe được tiếng của tên tóc vàng nhưng không thể. Giọng chú Bảy cứ oang oang làm tai tôi lùm bùm, màng nhĩ rung rinh nên chẳng có nổi một thứ âm thanh nào lọt vào cả. Sau khi nghe địa chỉ từ phía Phước Nguyên, chú tôi quăng con đề yêu xuống giường rồi tức tốc phóng nhanh ra cửa. Bỏ mặc tôi một mình ngồi ngơ ngẩn như con ngố. Dù chưa biết mô tê ra làm sao nhưng chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra. Trời ạ! Làm sao bây giờ??? Chú Bảy vốn không có tính nhẫn nại. Ổng lại cầm tên tóc vàng sẵn rồi. Kiểu này cam đoan sẽ không người nào suông sẻ ra về sau buổi gặp mặt. Không suy nghĩ gì nhiều, tôi vội vàng chạy theo ông chú hay gây sự của mình.

Nhưng tôi quên mất một điều rằng trong môn điền kinh mình luôn là kẻ thua cuộc. Chú Bảy luôn luôn thắng khi chạy đua với tôi. Đó cũng là lý do tại vì sao mà bây giờ tôi vẫn không tài nào xác định được hướng của ông chú mình đang đi. Tức thật!

Đắn đo một hồi, tôi cầm máy và gọi cho Phước Nguyên. Tại sao tôi không nghĩ ra chuyện này sớm hơn nhỉ??? Đúng là não tôi ít nếp nhăn thật! Haizzzz

Tuy vậy kết quả trả về lại là câu nói quen thuộc: “ Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Bực mình hai con người này quá đi mất!!!!

.....

Tôi cứ chạy lông nhông như thế suốt một quãng đường dài. Trời tối và đường lại không có đèn. Tôi cầm đầu vừa chạy vừa tìm mà quên mất tiêu rằng mình đang đi đâu. Đến khi tiếng chó của căn nhà lớn trước mặt sủa ầm lên thì tôi mới định thần và dừng lại.

Tình hình là tôi đã chạy quá xa so với khu phố mà tôi đang ở. Hix...

Tôi lại móc túi lấy di động và nhấn nút gọi Phước Nguyên. Nhưng vẫn chẳng có chút thay đổi gì. Gọi cho chú Bảy thì ổng toàn cắt máy. Tôi đang bị lạc mà hai người đó lại còn thích làm chuyện điên rồ nữa sao??? Đàn ông con trai toàn là một lũ vô lương tâm. Chỉ biết đến sĩ diện của bản thân mà bỏ mặc người khác. Hừ! Không yêu không đương gì mấy người đó nữa. Bực mình quá đi! Sắp 20 tuổi đầu mà còn bị lạc thì ai mà tin chứ? Nhưng cứ thử chạy lòng vòng quanh các khu phố như tôi thử xem có biết đường mà ra không! Ôi sao mà chán thế này! Huhu!!!

Và thế là tôi lại tiếp tục chạy. Nhưng bây giờ không phải là chạy đi tìm chú Bảy mà chạy đi tìm đường ra. Hix. Giờ mới biết khu phố cũng giống như mê cung. Hết hẻm này đến ngõ khác. Chỉ cần nhìn địa chỉ nhà cũng đủ rõ mức độ rắc rối của khu phố này đến mức nào. Gì chứ! 23/12/133 đường Chế Lan Viên. Thôi rồi! Kiểu này đến sáng mới mong tìm được đường về nhà...

Á.....

Có lẽ sáng nay tôi bước chân trái xuống giường thì phải. Sao cứ hết cái đen này lại đến cái đen khác vậy nhỉ??? Đã bị lạc đường mà còn vấp phải tảng đá to oạch là sao???

Tôi nhónh thỏ dài ngồi khuyu xuống để xem xét tình hình chân cẳng của mình. Nó hận tôi bạc đãi nó nầy giờ (tức là bắt nó chạy liên tục) nên sưng hẳn một cục bự chẳng. Thế là khởi chạy mà đành đi cà nhấc vậy. Huhu! Nhưng không biết có đi được không nữa. Va chạm cũng hơi mạnh nên khá đau. Bước được vài bước là tôi lại phải cúi xuống xoa xoa an ủi đôi chân bé bỏng của mình. Hừ! Ngay đến cả chân tôi cũng làm tôi bực mình!

Đang lúi húi sờ mó cái chân, tôi thấy lạnh sống lưng khi có cảm giác ai đó đang từ đằng sau tiến gần lại phía mình. Nuốt nước bọt lấy tinh thần, tôi run rẩy từ từ quay lưng. Giờ này gặp du côn là hoàn toàn có thể mà! Chú Bầy ơi! Chú đâu rồi chứ!!!

Nhưng ai thế này nhỉ???

-Chị!

Tôi giật mình ngồi hẳn xuống đất khi thấy nụ cười toe toét nhưng đầy sự đáng sợ của Phước Nghi. Lâu lắm rồi mới lại thấy con nhỏ này. Hix. Không biết gặp tôi thì nó sẽ làm chuyện gì kinh khủng nữa đây!!! Mà sao giờ này mà nó lại đi một mình trong khu phố nhỉ??? Tôi nhớ là nhà của Phước Nghi ở khu khác mà???

-Sao...sao em lại ở đây??? – cứ gặp nó là người tôi run bần bật. Riết rồi thành phản xạ.

-Em mới đi sinh nhật bạn ở trong khu này. Nhưng thấy chán quá nên bỏ về trước. Chú tài xế tưởng 10h em mới tan tiệc nên chưa tới đón. Do vậy em tự đi bộ về. Mà em cũng thích thế hơn!!!

Nhìn con bé kia. Ai mà tin nổi là nó chỉ mới 12 tuổi chứ! Nhìn già dặn hơn cả tôi nữa. Mà hình như nó không biết sợ thì phải. Đi một mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ mà vẫn thản nhiên như không. Thật là phục con bé quá đi mất!

-Mà sao chị lại ở đây thế??? Chân chị bị gì vậy??? Nhìn như bị sưng ấy nhỉ? – Phước Nghi ra vẻ quan tâm, cúi húi cái đầu về phía chân tôi rồi gật gù nhận xét.

-À ờ! Chị cũng vừa về từ nhà nhỏ bạn. Đường tối quá nên không để ý vấp phải cục đá. – tôi ậm ự trả lời qua loa. Không thể để con nhỏ biết tôi bị lạc được. Nó mà biết sẽ cười tôi chết mất!

-Thế thì chị dẫn em về với! Em không biết đường khu này! Nha nha!

Nhìn cái cách nó năn nỉ là tôi đủ biết nó đang cố dụ mình về nhà để chơi với nó. Mà cái đó tính sau. Giờ chính tôi cũng còn đang bế tắc trong vụ tìm đường về nhà đây này.

Vậy là tôi có bạn đồng hành. Mặc dù người bạn này cũng nguy hiểm chứ chẳng an toàn gì cho cam. Tuy nhiên có nó đi cùng cũng thấy vui vui. Suốt dọc đường đi con nhỏ cứ nói liên hồi và cũng quậy tôi không ngừng nghỉ.

-Á! Chị ơi! Ra đường lớn rồi kìa! – Phước Nghi đột ngột hét ầm lên.

Tôi nhìn thấy ánh đèn đường rọi sáng trước mặt mà lòng vui như hội. Cuối cùng cũng thoát khỏi tình trạng bị lạc đường. Lần sau cách không dám chạy như điên kiểu đó nữa. Hura!!!

-Sao chị mừng thế??? – con nhỏ cầm tay tôi lắc lắc tỏ ý thắc mắc.

-Ồ không! Chị chỉ là thích ánh sáng hơn bóng tối thôi!!!

.....

Dù không hào hứng chút nào nhưng tôi cũng phải hộ tống Phước Nghi về tới tận nhà. Nó còn nhỏ, chẳng ai nhần tâm để cho nó đi về một mình. Mà sao tôi cứ hay gặp nó bất đắc kì tử vậy nhỉ??? Là duyên hay nợ đây.

-Chị à!

-Ồi!

-Tay chị ắm quá!

-Thế à???

-Mẹ chẳng bao giờ cầm tay em cả. Ba cũng thế.

-Sao vậy???

-Em không biết! Mà em cũng không thấy buồn. Em chỉ cần anh hai thương em là đủ.

Tôi lặng đi. Con bé còn nhỏ như vậy mà đã nói thế thì...Chắc! Hình như đây là căn bệnh chung của người giàu có thì phải. Họ không thiếu tiền nhưng luôn luôn chật vật về tình thương. Chắc có lẽ vì thiếu cân bằng về tình cảm nên tính cách mới kì cục và khó bảo như vậy.

Tôi lại trở về căn nhà quái dị hôm nào. Hix. Nhìn cái cổng sắt cao ngất mà tôi cứ thấy sợ sợ.

-Sao nhà em không bao giờ bật đèn vậy? – tôi ngạc nhiên khi thấy bóng tối bao trùm cả nhà.

-Thế là anh hai chưa về rồi. Nhưng mà em thích bóng tối. Hihi!

Và thế là con nhỏ hí hửng mở cửa. Tôi thấy da gà mình lại nổi lên. Sao một đứa bé lại thích bóng tối cơ chứ???

.....

Tôi bị Phước Nghi hành hạ cũng phải đến một tiếng đồng hồ. Nó bày đủ thứ trò chơi theo mức độ quái dị tăng dần. Tôi cứ gọi là bị nó quay như chong chóng. Tuy nhiên lần này tôi thấy vui. Rất vui. Không hiểu sao cứ nhìn thấy nó cười là lòng tôi ấm lên. Có khi tôi với Phước Nghi đúng là hợp nhau chứ không xung khắc như từ trước đến nay tôi vẫn nghĩ. Dần dà tôi cũng quen với tính cách khác người của nó. Thế mới nói, chỉ cần ta biết cách chấp nhận cái không hay của một ai đó thì tự khắc ta sẽ thấy thoải mái khi tiếp xúc với họ. Càng lúc Thực Nguyên tôi càng triết lý thì phải???

Bây giờ thì con nhỏ đã ngủ lản trên chân tôi. Nhìn nó cũng đáng yêu lắm. Nó giống anh nên rất xinh. Lớn lên sẽ là một mỹ nhân. Tôi nghĩ vậy. Chẳng hiểu sao tôi lại đặt tay lên tóc Phước Nghi và vuốt nhẹ. Làm như thế khiến lòng tôi se lại, một cảm giác rất đặc biệt.

Và tôi lại thấy khó thở. Đôi mắt đột nhiên nhắm lại một cách vô thức. Những mảng kí ức rời rạc lại xuất hiện trong đầu. Tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Có rất đông người đang đứng cùng tôi. Họ trông có vẻ rất vui và tôi cũng vậy. Đặc biệt tôi nhìn thấy một người. Một người dù đứng rất gần tôi nhưng tôi lại không nhìn được rõ mặt. Cái nắm tay của người đó làm tôi hạnh phúc. Nhưng chỉ có thế thì tất cả lại biến mất như bọt biển. Hix...Càng lúc tôi càng thấy mình không bình thường...

.....

Sáng...

Tôi thức giấc sau cú trở người. Thật lòng là tôi muốn ngủ tiếp nhưng có cái gì đó là lạ khiến tôi không tài nào ngủ thêm được nữa. Cái giường hôm nay hình như rộng hơn bình thường thì phải...

-Em dậy rồi hả???

Tôi mở to mắt.

Cái gì đây???

Phước Nguyên đang nhìn tôi trong bộ dạng chống tay lên đầu và...nằm bên cạnh tôi.

A.....

29. Chương 29

Sau vài giây chớp mắt vì chưa hiểu cái quái gì đang diễn ra. Nhanh như chớp tôi vùng hăn dậy bay xuống giường trong bộ dạng vừa hoảng sợ vừa kinh ngạc. Thậm chí tôi còn không nhận ra rằng mình đang trong hình hài luộm thuộm với đầu tóc rối xù và áo quần xộc xệch.

-Nói đi! Anh cho tôi uống thuốc ngủ phải không hả??? Anh dám giở trò đó với tôi sao??? Đồ tồi! – tôi như hét dựng vào mặt tên tóc vàng.

-Em chưa tỉnh ngủ hả??? – Phước Nguyên gãi gãi đầu nhìn tôi vẻ tò mò.

-Đừng có giả vờ không biết gì! Nói đi! Anh đã làm gì tôi rồi hả???? - mặc dù đã rất cố gắng để lấy bình tĩnh nhưng tôi vẫn phải bật khóc. Thực sự là tôi sợ và hoang mang kinh khủng. Nhất là khi nhìn thấy gương mặt đầy vẻ “sở khanh” của tên tóc vàng (cũng không biết có đúng thế hay không nữa, nhiều khi là do tôi ...hoang tưởng cũng nên!)

-Bình tĩnh đi em! Đừng làm anh sợ! – Phước Nguyên đưa hai tay hươ hươ ra kiểu trấn an tinh thần tôi.

-Làm sao mà tôi bình tĩnh được hả??? Nói đi! Anh đã làm gì tôi rồi??? Nói!!!!!!!!!! – tôi cắn đầu cắn cổ hét thật to.

-Anh chỉ bé em từ phòng khách vào đây thôi! Anh không làm gì hết mà!!! Anh mới về nhà sau show diễn đêm qua. Còn chưa kịp thở nữa thì làm gì được chứ??? – Phước Nguyên cố gắng nói cho tôi hiểu vì thực sự tôi đang trong tình trạng hoảng loạn tột độ.

-Ai mà tin cho được!!!!!!!!!!!!!!

Tôi hét lên như thế rồi ngồi bệt xuống, nước mắt đầm đìa. Mặc dù thực tâm tôi không tin anh ta có thể làm gì mình nhưng không hiểu sao tôi vẫn thấy sợ và hoảng loạn kinh khủng. Con người đâu dễ đoán biết được tốt xấu thế nào. Quen nhau mấy năm trời mà còn chưa hiểu được bản chất của nhau chứ huống gì tôi và Phước Nguyên chỉ mới gặp nhau chưa đầy một tháng. Sao số tôi khổ vậy chứ??? Huhu!!!

-Em bây giờ đa nghi quá nhiều so với em của ngày xưa rồi. Anh cứ nghĩ em sẽ vẫn là em của anh. Nhưng chắc là không thể. Cuộc đời mới làm em thay đổi nhiều hơn anh nghĩ...

Tôi chẳng còn tâm trí nào để hiểu ai ta đang muốn nói cái gì. Thật là điên khi tin vào một câu chuyện quá sức hoang đường mà bấy lâu nay tên tóc vàng nhồi nhét vào trong đầu tôi. Gì mà kiếp trước kiếp sau, gì mà người yêu, tình yêu, tất cả chỉ toàn là lừa dối. Mà cũng tại tôi vô ý vô tứ. Có thêm ngủ đến mức nào cũng không thể ngủ quên ở nhà người ta như thế này được. Càng nghĩ càng muốn đập đầu vào tường cho xong!!! Akkkkkkkkkkkkk

Phước Nguyên bỏ mặc tôi ngồi khóc như con khùng trong phòng anh ta rồi đi ra ngoài. Vài phút sau thì đem vào một cái gì đó trông rất giống đĩa phim. Tôi chẳng buồn quan tâm, cứ ngồi thù lu một góc giọt ngắn giọt dài.

-Em nhìn lên màn hình đi! Thấy anh không??? Rồi có thấy gì ở phía bên phải không??? Xem cho kỹ đi!

-Xem mấy cái này làm gì??? Hu hu...

-Này nhé! Đây là camera đặt trước cổng. Anh về nhà cùng anh Tú lúc 4h31 sáng nay. Còn bây giờ là 5h. Nếu chỉ tính đến lúc em thức dậy và nhìn thấy anh thì khi đó chỉ khoảng 5h kém 20. Trong vòng có 10 phút thì anh có thể làm gì được em hả???

-Hức...

Tôi chẳng biết nói gì, ngơ người ra hồi lâu. Nhưng mà...

-Cái này làm giả cũng được mà!

- Gì cơ??? Làm giả hả??? Chính thức bó tay với em!

Anh ta nói xong thì thở dài vòng tay lại. Còn tôi không hiểu được bản thân mình đang làm cái gì nữa. Sau một hồi, tôi mới nhận ra hình như này giờ vì không kiềm chế được cảm xúc nên tôi đã hành xử hơi quá thì phải. Nhìn lại thì tôi thấy người mình cũng không có gì bất bình thường cả. Áo quần tóc tai xộc xệch có lẽ vì tối qua bị nhỡ Nghi hành hạ khi phải chơi những trò chơi kì lạ của nó. Hix...Chú Bảy nói quá không sai. Nhược điểm lớn nhất của tôi là không chế ngự được cảm xúc của bản thân.

10 phút trôi qua, Phước Nguyên vẫn ngồi im lặng trên chiếc ghế mây cạnh cửa sổ. Tôi thì vẫn ngồi bệt dưới sàn nhà, người ngơ ngẩn như trên mây. Giờ đây thì tôi mới chính thức lấy lại được tinh thần và ý thức được chuyện gì đang xảy ra với mình.

Tôi nhướn người đứng dậy, vuốt lại đầu tóc và chậm chậm tiến tới phía tên tóc vàng. Có vẻ như anh ta vẫn còn bực mình tôi thì phải. Lần đầu tiên kể từ quen anh ta, à không, đúng hơn là kể từ khi anh ta thay đổi thái độ đột ngột thì tôi mới được nhìn thấy cái vẻ mặt lạnh lùng này.

Thực lòng là tôi muốn nói xin lỗi. Nhưng cái miệng tôi thì không chịu mở lời. Hix. Niềm kiêu hãnh của tôi cũng cao chót vót có kém ai đâu. Mà tôi lại là con gái nữa chứ...

-Sao? Em bình tĩnh rồi phải không? – Phước Nguyên nói nhưng mắt vẫn nhìn ra cửa sổ, giọng buồn buồn.

-Ồ...uhm....rồi! Tôi...xin...

-Ngồi xuống chân anh đi!

-Hả??? – tôi hoảng hốt giật lùi khi nhìn thấy tên tóc vàng vừa nói vừa lấy tay vỗ vỗ nhẹ trên đùi mình.

-Hả hê gì nữa!

Chưa kịp để tôi định hình cảm xúc thì Phước Nguyên đã lôi tuột tôi ngồi xuống chân anh ta. Quá hốt hoảng, tôi vùng dậy toan chạy đi thì bị anh ta giữ chặt lại.

-Yên đi! Anh chẳng thích làm gì em đâu! Chỉ muốn gần em một chút thôi.

-Thả tôi ra. Sao anh tự tiện thế??? Tôi là gì của anh mà cứ thích gì là làm nấy vậy hả???

-Không là gì hay có là gì thì cũng vậy thôi. Đừng phản kháng ắt công. Em không biết rằng mỗi khi anh đã giữ thì rất chặt rồi hả? Nhìn xuống dưới đường đi...

Dù đang rất không vừa lòng nhưng tôi vẫn nhìn xuống đường như lời anh ta nói. Mà có cái gì dưới đó đâu mà nhìn chứ? Tên này thật là thần kinh quá đi!

-Ngày trước em hay đứng ở vị trí giống như thế này, anh vẫn thường đứng dưới đó, cầm tấm bảng ghi chữ I Love U hướng về phía em. Mọi người xung quanh nhìn anh như một thằng điên. Chỉ có em là cười tít mắt hạnh phúc. Cũng không biết tại sao ngày đó anh lại có thể mặt dày đến như thế. Chẳng thèm quan tâm người khác nghĩ thế nào. Chỉ biết làm sao cho em vui. Chắc là vì anh yêu em. Chắc thế...

Phước Nguyên nói ôn tồn, tay vẫn siết lấy bàn tay nhỏ bé của tôi. Ánh mắt anh ta buồn vô hạn, cứ như muốn níu kéo lại những gì đã qua nhưng không thể. Còn tôi thì lặng người đi. Tim cũng tưởng như ngừng đập trong giây phút đó. Những gì mà Phước Nguyên vừa nói chẳng phải chính là ảo tưởng mà hôm nọ tôi đã thấy khi ngồi một mình trên sân thượng đó sao? Điều này nghĩa là gì đây...Hay chẳng thực sự tồn tại một bí ẩn nào đó trong mối quan hệ giữa tôi và người con trai kì lạ này...

-Sao em không nói gì hết vậy??? Cảm động à??? Cái này đã nhầm nhò gì. Hồi trước anh còn làm nhiều thứ kinh khủng hơn vậy rất nhiều để em chấp nhận làm bạn gái của anh đấy! – tên tóc vàng ngạc nhiên khi nhìn thấy đôi mắt hơi hoen đỏ của tôi.

-Kinh khủng hơn nghĩa là sao???

-Nghĩa là cảm động hơn gấp trăm lần đấy nhóc ạ! Muốn anh làm lại à xem không???

-Thôi! Không quan tâm! Tôi về đây!

Tôi đứng hần dậy, lấy tay quẹt nước mắt. Chừng này là đủ rồi. Tôi chưa đủ can đảm để chấp nhận thêm bất cứ điều gì nữa. Cứ cho rằng Phước Nguyên đúng. Cứ cho rằng trước đây tôi và anh ta thực sự yêu nhau. Nhưng bây giờ tôi không hề nhớ bất cứ thứ gì cả. Và tôi cũng không đủ niềm tin ột mối tình mà bản thân không biết đã bắt đầu từ khi nào và vì sao chúng tôi lại gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này. Tôi cần thời gian...

.....

Tôi bước từng bước nặng nề trên con đường nhỏ dẫn về nhà. Những suy nghĩ liên tục diễn ra trong đầu khiến tôi cứ thơ thẩn như người mất hồn. Có vẻ như giả thiết Phước Nguyên có vấn đề về tâm thần là không đúng. Có vẻ như tôi mới là người có vấn đề trong chuyện này. Có vẻ như còn rất nhiều thứ mà tôi đã quên hoặc bị lấy đi. Nhưng tất cả chỉ là có vẻ như... Chẳng có bất kì điều gì chắc chắn cả.

Tuy nhiên khi nhìn thấy cổng nhà mình thì tôi mới bình thường trở lại. Vì sao bạn biết không? Vì tối hôm qua tôi không ngủ ở nhà! Một đứa con gái mới lớn mà dám ngủ qua đêm ở ngoài, lại còn không thông báo với gia đình nữa chứ. Nhà tôi lại toàn là người gia trưởng và nền nếp. Ôi không! Kiểu này làm sao qua khỏi được cơn thịnh nộ của ba cùng mấy bác đây???

Tôi run như cầy sấy trước cổng nhà. Dù rất muốn vào nhưng vẫn không dám nhích thêm một bước nào nữa. Đầu óc tôi loạn cả lên, dường như nó muốn nổ tung ra để tìm xem có cách nào đó để giải quyết rắc rối tày đình này. Nhưng càng vào những lúc nước sôi lửa bỏng như vậy thì não tôi lại “láng mịt” hơn thì phải. Huhu.....

-Này! Mày có đứng đó làm gì? Tính làm bù nhìn đuổi ruồi cho nhà này hả?

Tôi giật mình ngẩng đầu lên. Chú Bảy đang đứng trên ban công gọi vọng xuống.

-Chú ơi...- tôi gọi với giọng thảm thiết cực độ. Không hiểu sao cứ nhìn thấy chú ấy là tôi lại không kìm được cảm xúc thật trong lòng mình.

-Mày không vào sớm thì tội càng nặng hơn đấy!

Tôi xụ mặt lại, lấy tay kéo cửa rồi bước vào, cảm giác như có quả bom nguyên tử đang treo lơ lửng trên đầu.

“Cố gắng đi Nguyên! Mạnh mẽ lên! Can đảm lên! Cùng lắm là bị một trận roi thôi! Nặng lắm thì bị cắt tóc. Tóc mày có ngắn thêm cũng không thành vấn đề gì đâu! Cố lên!” – đây là những gì tôi tự nói với chính bản thân mình. Thường những lúc như thế này tôi luôn là người tự cổ vũ mình nhiều nhất. Nhưng hiệu quả thì dường như là...con số 0!

Hít một hơi thật mạnh lấy tinh thần, tôi bước chân vào nhà. Và quả bom trên đầu càng lúc càng nặng nề hơn khi tôi nhìn thấy bác Hai đang ngồi ngay ở ghế giữa phòng khách đọc báo.

Kiểu này là coi như...xong!

30. Chương 30

Tôi rón rén bước vào, hai mắt nhắm tịt lại, tay thì cứng đờ ra. Gì chứ bác Hai là người tôi sợ nhất trong nhà.

-Về rồi mà sao không mở miệng chào hả? – bác Hai nói chậm rãi, mắt vẫn không rời tờ báo.

-Hix... dạ...cháu chào bác buổi sáng! – tôi nói mà như sắp khóc.

-Cháu cũng khá nhỉ? Bữa nay còn dám không ngủ ở nhà nữa!

-Bác ơi! Huhu! Cháu sai rồi! Bác tha cho cháu lần này thôi ạ!

Như bị bắn trúng tim, tôi hốt hoảng quỳ xuống, đưa hai tay lên cao nói rồi rít. Bây giờ thì không còn gì để mất nữa. Trong mọi trường hợp thì tự nhận lỗi và cầu xin sự tha thứ luôn là phương thức tốt nhất có thể...

Sau vài giây mắt nhắm tịt, tim đập chân run, tôi bỗng nhiên thấy có cái gì đó lạ lạ. Ngẩng đầu nhìn lên và mở mắt ra, tôi ngơ ngác khi nhìn thấy bác Hai đang đưa đôi mắt đầy dấu hỏi hường về phía mình cứ như rằng không hiểu đứa cháu thân yêu đang làm cái trò gì. Còn chú Bảy đứng tựa trên cầu thang thì cười sằng sặc. Thế này là thế nào nhỉ???

-Thái độ hối lỗi như vậy là tốt! Nhưng mà cũng hơi quá! Cháu làm ta sợ đấy...- bác Hai đặt tờ báo xuống bàn rồi tiến lại phía tôi rồi đỡ tôi đứng dậy.

-Hơ???

-Con khờ này có lẽ chưa tỉnh ngủ anh ạ! Để em lôi nó lên lầu giáo huấn cho nó một trận.

Nói đoạn chú Bảy kéo xềnh xệch tôi lên phòng trong khi tôi vẫn còn ngơ ngơ như con bò đeo nơ (câu này là câu cửa miệng của nhỏ Mít, nghe riết tôi cũng bị nhiễm luôn!).

Sau khi thả tôi ngồi phịch xuống giường, chú Bảy lại được thể cười như điên như dại, cười như chưa bao giờ được cười làm tôi từ ngơ ngác hóa khó hiểu và cuối cùng là bực mình.

-Chú đang làm cái trò gì vậy hả? Sao mà cứ cười mãi thế???

-Mày...haha...cái hành động quỳ xuống rồi đưa hai tay lên cao của mày rất ấn tượng đó...haha...buồn cười chứ không nổi luôn...haha...

Và thế là ổng lại tiếp tục ôm bụng cười. Lần này thì tôi bó phép thực sự.

Mất khoảng 5 phút thì tràn cười có thể được liệt vào danh sách những tiếng cười có khả năng tiêu diệt cơn trùng cao nhất của chú Bảy mới được dập tắt. Sau đó thì tôi mới được ổng kể cho nghe nguyên nhân vì sao bác Hai lại có thái độ đó khi thấy tôi quỳ xuống nhận tội và vì sao ổng lại cười như một thằng mất trí.

-Vậy là chú đã nói trước với cả nhà là tối qua cháu ở lại nhà nhỏ Mít ngủ vì nhỏ bị trúng gió mà không có người thân ở bên hả?

-Ồi! Sao mày hỏi hoài thế?

-Và thế là ba với mấy bác không hề tức giận ạ?

-Cũng có! Họ tức vì mày không chịu thông báo cho họ biết. Tao lại phải bịa thêm việc con Samsung Wave của mày bị hết pin mặc dù tối hôm qua mày gọi ầm ầm cho tao. Lại còn phải bắt em Mít dễ thương của tao gọi điện cho ba mày để khẳng định lại sự việc nữa chứ! Haizzz

-Sự thật là thế sao?

-Ờ cái con nhỏ này! Tại mày bị thùng lỗ nào rồi hả?

-Ồi! Cháu yêu chú quá đi mất! Chú đúng là hero của đời cháu! Moa moa!!!

Tôi vui mừng muốn điên khi nghe những lời nói của chú Bảy. Hèn gì hồi nãy lúc thấy tôi về nhà thái độ của bác Hai vẫn vô cùng bình thường chứ chẳng có chút gì tức giận cả. Thật sự là vui quá đi mất thôi! Cứ tưởng về nhà là phải ăn gậy rồi chứ! Hura!

-Con gà này! Mày hun tao kiểu này nhỏ Mít mà thấy thì coi chừng húng axit nhé con! – chú Bảy nhăn mặt né qua một bên sau khi bị tôi ôm chặt cứng nhảy tung tưng và quất vào má ổng một cái kiss “thâm hậu”.

-Ồ! Cháu quên mất! Hi hi! – tôi vội vã buông tha cho ổng. Dù là chú cháu ruột nhưng chú ấy cũng là “hoa” đã có chủ rồi. Tốt nhất là không nên đụng chạm. Hehe

-Ê! Mới nói thế mà mày đã thả tao ra rồi hả? Không được! Ôm lại đi! Lần này đừng hun vào má! Hun vào đây này! – chú Bảy nhăn mặt lại vẻ bức xúc rồi lấy tay chỉ chỉ vào môi ổng.

-Trời! Chú bị gì à? Rõ vô duyên! Hứ!

Tôi há mồm ngạc nhiên trước cái yêu cầu điên rồ của ông chú lắm chiêu. Thân thiện với ổng một chút là ổng sẽ lần tới. Thật là...

-Ê ê! Chưa ôm tao mà dám bỏ đi à! Ê ê!!!

Mặc kệ ổng! Con người gì đâu mà toàn bắt người khác làm chuyện kì cục.

.....

Bữa cơm trưa...

Hôm nay bác Ba lại vào bếp. Thật lòng mà nói tôi thích ăn cơm của bác ấy hơn là ăn cơm do ba nấu. Lý do khách quan là vì tay nghề bếp núc của ba còn non lắm. Hix. Tôi mới tập tành nấu nướng mà còn nấu ngon hơn ba nữa là...

Nhưng bữa cơm gia đình dạo này không được đầy đủ các thành viên như trước. Bác Tư đã bỏ bữa mấy ngày hôm nay. Bác ấy rời khỏi nhà từ lúc sáng tinh mơ và luôn về khi trời tối mịt, còn trong tình trạng say khướt nữa. Bác Hai với mấy người khác cũng có tỏ ý khuyên bảo nhưng tình hình vẫn thế. Tôi biết là bác Tư đang buồn lắm. Haizzz. Gia đình đổ vỡ, lại có một người vợ như thế thì làm sao mà không buồn cho được.

-Nhớ chừa phần cơm cho thằng Tư ghen! – bác Hai dặn ba trước khi cầm chén lên.

-Dạ! Nhưng mà có lần nào nó chịu ăn đâu!

-Kệ! Rồi sẽ có lúc nó ăn! Thằng Tư không phải là đứa yếu đuối quá nhiều như thế đâu! Mọi người cứ đối xử bình thường với nó. Đừng tỏ ra bất cứ thái độ gì cả. Hiểu chưa?

Không khí im ắng thay cho cái gặt đầu. Hix. Giờ thì tôi chẳng mong có thêm thành viên nữ nào trong nhà mình nữa đâu. Một cô Diệp cũng đã đủ phức tạp lắm rồi.

Thường thường tôi hay ngồi đối diện với chú Tám trong bàn ăn. Nhưng vì hôm nay khuyết một chỗ của bác Tư nên tôi ngồi đối diện với chú Bảy. Điều đó cũng không nói lên được gì nếu như tôi không nhìn thấy những vết bầm ở má trái và khóe miệng của chú ấy. Hồi nãy vì không để ý nên tôi không nhìn thấy. Giờ nhìn kỹ mới phát hiện ra.

-Chú! Sao mặt chú lại như thế? Chú đánh nhau với ai sao? – tôi dừng đùa hỏi.

Sau câu hỏi của tôi, mọi người đồng loạt nhìn về phía chú Bảy, còn chú ấy thì bối rối rồi nhìn tôi với ánh mắt tức giận cứ như thể tôi vừa làm điều gì sai trái không bằng. Hay thật!

-Đưa ta coi! Mày đi đánh nhau ở đâu mà lại ra nông nổi này hả? – bác Hai đưa tay sờ mặt chú Bảy.

-Anh nói quá! Chỉ là va chạm nhẹ thôi! Không có vấn đề gì đâu. Tại em lười bôi thuốc nên vậy đó.

-Mày cứ liệu hồn đấy! Lớn to đầu rồi chứ không phải nhỏ dại gì nữa đâu! – bác Năm răn đe. Hix. Tính bác Năm có hơi khó chịu nên bây giờ vẫn chưa rước được nàng nào về dinh cả.

.....

-Á! Đau! Mày không nhẹ tay được à??? – chú Bảy rít lên khi tôi chỉ mới dùng tấm bông tấm thuốc chạm nhẹ vào vết trầy trên mặt.

-Chú là đàn ông con trai mà chịu có tí đau cũng rên à? Mất mặt quá đi!

-Thì tao cũng là con người chứ bộ. Gương mặt điển trai của tao thành ra thế này là thành quả của thằng ca sĩ thần tượng của mày đó! – chú Bảy vòng tay lau nhàu.

-Hả??? Thế là hôm qua hai người bum nhau thiệt à??? Không phải chứ!!! – tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên.

-Chứ sao nữa! Thằng đó coi ốm o mà cũng mạnh gớm! Hừ!

-Tất nhiên rồi...

Tôi lăm bầm trong miệng chứ không dám nói to. Nếu thế thì kiểu gì chú Bảy cũng la óm lên rằng tôi bỏ người nhà bênh người đứng. Nhưng mà hồi sáng thấy Phước Nguyên cũng không có gì khác lạ, anh ta vẫn bình thường mà. Chắc! Lũ con trai khó hiểu quá. Mà vì cái gì mà hai người đó đánh nhau được nhỉ? Chẳng lẽ là vì tôi thật ư??? Tên tóc vàng thì không nói làm gì, nhưng còn chú Bảy thì chẳng việc gì phải đánh nhau với người ta. Cho dù Phước Nguyên có là người yêu của tôi thật và tôi thích anh ta thật thì chú ấy cũng không có quyền làm thế. Càng nghĩ càng bức mình ông chú nóng tính của tôi. Nhưng liệu có còn vì lý do nào khác không nhỉ??? Hix...Thật chẳng hiểu nổi hai con người này nữa...

.....

Tôi đi học cũng được hơn một tuần rồi. Việc học Đại học đúng thật là khác hoàn toàn so với việc học ở cấp 3. Môn học ít, hoạt động nhiều vô kể, học theo học chế tín chỉ nên càng lạ lẫm hơn. Dù đã đi học được một tuần nhưng tôi vẫn còn bị nhầm thời khóa biểu và toàn đi lộn phòng. Hix. Lớp tôi sĩ số 46 mống nhưng nói thật là có đụng mặt nhau thì tôi vẫn không biết đó là bạn cùng lớp với mình. Lý do là vì mang tiếng là có lớp riêng nhưng cả tuần học chung với nhau chỉ 4 tiết thì làm sao mà thân quen cho được.

-Mít! Đạo này mày với ông chú tao sao rồi? – tôi hất vai nhỏ bạn hỏi han.

-Nguyễn y vân mày ạ! Haizzz

-Sao hôm bữa tao thấy ông tình thương mến thương với mày lắm mà! Không có chút tiến triển gì sao?

-Tiến triển gì chứ! Ông là con trai mà mưa nắng thất thường hơn cả tao nữa. Tự nhiên điện thoại hẹn tao đi chơi, thế mà khi tao đến nơi, đứng đợi dài cả cổ ra thì ông gọi điện bảo là tự dừng chân, không muốn đi nữa. Hồi mày thế có tức không cơ chứ! – con nhỏ kể lể với thái độ bức xúc.

-Uh! Chú tao nổi tiếng sát gái từ thời cấp 3 rồi mà! Mày muốn làm bạn gái ông lâu dài thì cố gắng mà chịu đựng đi. Độ chảnh của ông đo không nổi đâu!

Đang ríu rít tíu tít với nhỏ Mít về câu chuyện tình yêu muôn thuở của nó thì sự ồn ào bất bình thường từ phía ngoài sân làm tôi dừng lại, quay đầu nhìn ra...

-Anh....Ry....o!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trong khi tôi chưa kịp nhìn thấy cái gì cả thì nhỏ Mít đã đứng bật dậy ré lên cái tên Ryo một cách cuồng nhiệt và không kém phần...điên loạn. Ô tên tóc vàng có điểm gì mà khiến cho sinh viên nữ trường tôi cứ mỗi khi nhìn thấy anh ta là phải chuyển thành những con đười ươi sống như vậy nhỉ??? Thật là hết biết luôn!

Bon chen trong đám người đông nghịt, dù không muốn đi tẹo nào nhưng nhỏ Mít cứ cầm chặt tay tôi lôi đi gặp mặt thần tượng của nó. “Cái mặt anh ta thì cần gì phải đi ngắm cơ chứ! Ngày nào mình cũng gặp đến chai cả mặt rồi mà” – tôi tự nhủ như thế nhưng vẫn cắn răng bon chen cùng nhỏ bạn.

Đang loay hoay để ngóc đầu lên nhìn ra phía ngoài thì đột nhiên ai đó trong đám đông đẩy mạnh khiến mọi người chao đảo và tôi chính thức là kẻ bị dính chương. Dù đã rất cố gắng bám trụ nhưng vì số lượng người tập trung quá đông, diện tích lại hẹp nên tôi bị đẩy mạnh ra tận phía ngoài và đáp đất trong tư thế đúng chất Yoga (tức là ngồi trên hai chân chéo nhau). Khởi cần phải nói thì mọi người cũng hình dung ra độ te tua lúc đó của tôi đến level nào rồi. Mặt mày đỏ lừ, áo quần xiên xẹo, tóc tai thì rối tung cả lên. Đen hơn nữa là Phước Nguyên đang từ từ tiến lại phía tôi. Ôi không!!!

Tên tóc vàng cứ thế vô tư bước từng bước đầy tự tin (tôi thấy thế) về phía tôi. Chỉ khi mũi bàn chân anh ta cách tôi 30cm thì mới chịu dừng lại. Tôi xấu hổ không gì bằng, cúi gằm mặt xuống, miệng lẩm bẩm những thứ tiếng gì mà chính tôi cũng không hiểu nữa.

-Em trai không sao chứ?

Đó là câu hỏi phát ra từ miệng Phước Nguyên! Kèm theo đó là bàn tay đưa ra như muốn đỡ tôi dậy.

“Này! Em trai gì chứ! Anh điên hả???”

Nhưng chẳng có tín hiệu trả lời. Nhìn lên thì ánh mắt anh ta vẫn như thế. Tuy ảm áp nhưng lại xa lạ vô cùng. Không giống với ánh mắt trước đây của anh ta.

“Này! Anh không nghe tôi gọi gì sao?”

Không bỏ cuộc. Tôi vẫn cố gắng phát tín hiệu vào đầu tên tóc vàng. Mà cứ mỗi khi đầu tôi “nói chuyện” thì mắt tôi cũng nháy nháy theo như kiểu “ùng hộ” (mặc dù tôi không muốn chút nào).

Nhưng Phước Nguyên vẫn thế. Hình như còn có thêm cảm giác khó chịu khi tôi vẫn không chịu nắm tay anh ta để đỡ đứng dậy mà lại cứ nháy nháy mắt ra hiệu.

-Hi hi! Có lẽ bạn em hơi shock khi đứng quá gần anh như thế này! Anh thông cảm cho bạn em nha! I Love u so much!

Nhỏ Mít chạy ra từ đám đông tiến tới phía tôi rồi một mực lôi tôi đứng dậy. Chắc nó nghĩ tôi đang bị mê mẩn bởi nhan sắc của mỹ nam Ryo nên mới ngồi lì ở đây. Tức quá! Tại sao hôm nay hắn ta kì lạ vậy nhỉ??? Mọi hôm nếu bắt gặp nhau trong tình huống như thế này thì dù có giả vờ không quen biết thì ánh mắt anh ta vẫn rất ấm áp và chan chứa tình cảm mà. Thế này là thế nào đây????

Sau khi bị nhỏ Mít lôi xông xộc qua một bên như một tù nhân, tôi vẫn cố gắng phát tín hiệu bằng suy nghĩ như kết quả vẫn vậy. Thậm chí Phước Nguyên còn không thèm nhìn tôi lấy một cái rồi bỏ đi tiếp. Đường như chúng tôi đang trong tình trạng “không kết nối” được. Nhưng tại sao??? Akkkkkkkkkkkkk

31. Chương 31

Sự xuất hiện của tên tóc vàng trong trường tôi khiến ọi người “mất bình tĩnh” một cách trầm trọng. Bằng chứng là trong suốt buổi học không mấy ai chú ý được vào bài giảng. Lớp tôi con gái lại đông nên hầu như toàn bộ các member đều hướng mắt ra phía sân. Nơi có sự xuất hiện một cách “thấp thoáng” của thần tượng Ryo. Còn tôi thì dù không hâm mộ gì tên tóc vàng nhưng cũng không thể nhét được chữ nào vào đầu. Không biết hắn ta đến trường tôi có việc gì nhỉ??? Mà điều thắc mắc hơn là tại sao thái độ của hắn lại như thế??? Rất lạ, rất hơi hợt, y như rằng tôi với hắn chưa hề quen biết nhau. Điều này quả thật rất vô lý khi mà chỉ tối hôm qua Phước Nguyên vẫn còn gọi cho tôi đến 10 cuộc điện thoại chỉ để nói câu : “Anh nhớ em nhiều lắm!”. Thử hỏi như vậy thì ai mà không tức cho được chứ! Đến bây giờ mặt tôi vẫn còn đỏ ran vì quá xấu hổ. Chắc hắn những người có mặt lúc tôi bị ngã nhào khỏi đám đông sẽ không bắn khoản gì khi xếp tôi vào dạng fan cuồng của tên tóc vàng. Thật không có cái nhục nào bằng cái nhục nào! Huhu...

-Ê Nguyên! Sao mà bảo tao mà ghét anh Ryo mà lúc này mà còn cuồng loạn hơn cả tao nữa thế? Tao lôi mãi mà chẳng thấy mà nhúc nhích. Ngượng thay ày luôn. – nhỏ Mít đẩy tay chọc khéo tôi.

-Mày đừng có nói nữa. Giờ tao mà giải thích thì mày cũng không hiểu đâu. Hừ!

Thế đấy! Đụng vào tên tóc vàng kì lạ này thì hai chữ xui xẻo chẳng khi nào tha cho tôi.

.....

Chuông reo, tôi mệt mỏi cất sách vở vào cặp. Tình hình trong trường vẫn không mấy bình thường khi mà Phước Nguyên vẫn còn ngồi trong văn phòng Đoàn và chưa có dấu hiệu rời khỏi. Mọi người cứ gọi là bắt náo cả lên.

Nhỏ Mít tất nhiên sẽ không ngại ngần lặn xả vào “hang ổ của địch” để tìm cho ra sự thật của vụ việc là như thế nào. Tôi không phủ nhận là mình không quan tâm. Dù gì sự nổi tiếng theo kiểu đình đám làm điên loạn lòng fan hâm mộ của Phước Nguyên cũng khiến tôi tò mò về anh ta nhiều hơn.

Tôi đứng trước phòng số 5, ngay sát văn phòng Đoàn, hai tay khệ nệ giỏ xách của tôi và nhỏ Mít để chờ đợi tin tốt lành từ phía con bạn thân.

-Cô bé giúp việc!

Một giọng nói vừa lạ vừa quen làm tôi giật mình. Quay đầu nhìn lại thì hóa ra là ông anh tiền xu. Cũng lâu lắm rồi tôi không gặp lại anh ta.

-Ồ! Chào anh! – tôi ngơ ngác cúi đầu chào.

-Hóa ra em học ở đây hả? Tôi không biết đấy!

Chẳng biết phải trả lời như thế nào nên tôi đành cười trừ cho qua chuyện. Không hiểu sao tôi lại thấy ngại ngại khi đối diện với con người này.

-Nghe đâu bạn gái mới của Ryo cũng học ở đây. Anh cố tìm mà vẫn chưa nhìn thấy được người đẹp.

Cái giọng nói pha chút đều căng của lão Tú khiến tôi rợn tóc gáy. Nhưng những gì mà anh ta nói còn khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên hơn nhiều. Bạn gái mới của Ryo ư? Hay chẳng là...tôi nhỉ??? (các bạn thông cảm, mức độ từng từng của tôi thường xuyên nằm ngoài vòng kiểm soát!)

-Sao ạ??? Ryo có bạn gái đang học ở trường em???

-Uhm! Nó chỉ nói như vậy chứ không cho anh biết tên họ của cô gái đó. Nhưng mà anh cũng nhanh tay trộm được một bức ảnh của người đẹp trong ví của Ryo. Đây nè! Em xem đi! Nếu em biết người đẹp này thì chỉ cho anh với! Hihi!

Anh Tú vừa nói vừa móc trong túi áo ra một tấm ảnh nhỏ và đưa cho tôi. Vẻ mặt phấn khích vô cùng. Tôi cầm tấm ảnh trên tay rồi chăm chú nhìn...

Và sự thật...

Đó không phải là tôi! (Lúc này trong người tôi tự dưng có cảm giác hụt hẫng vô cùng! Chắc là tôi bị tên tóc vàng làm cho phát điên thật rồi.)

Trong ảnh là một cô gái khác. Nhìn đúng là xinh thật. Da trắng, môi hồng, mắt to, lông mi cong vút. Người đẹp dạng này trường tôi nhan nhản. Thật lòng là tôi không biết được chính xác cô ấy là ai. Nhưng cũng không đồng nghĩa với việc tôi không biết cô ấy. Hơi phức tạp! Đơn giản hơn thì người đẹp kiểu như trong ảnh thì đối với tôi vừa lạ lại vừa quen.

-Sao? Em biết người đẹp này chứ??? – anh Tú nháy mắt tinh nghịch hỏi tôi.

-À uh! Em cũng chịu anh ạ! Em mới vào trường nên chưa biết ai là ai cả.

Tôi nhăn nhó trả lời rồi đưa lại cho ổng tấm ảnh. Bây giờ trong người tôi đang rất chi là bực mình. Thế mà bấy lâu nay tôi cứ tưởng tên tóc vàng là thật lòng với tôi. Hóa ra chỉ là mình tôi cả tin mà thôi. Càng nghĩ càng thấy tức. Người tôi run bần bật. Tay nắm chặt lại như thể muốn đánh một ai đó đứng ngay cạnh mình cho bỏ tức. Thế đấy! Giờ mới biết “Triết lý về củ hành tây và những kẻ đẹp trai” là hoàn toàn chính xác. Nguyên văn “triết lý” là như thế này: “Những thằng đẹp trai giống như củ hành tây. Khi chưa bóc thì trắng trẻo đẹp đẽ, nhưng càng bóc từng lớp hành thì nước mắt càng chảy, và khi bóc đến lớp hành trong cùng thì mới phát hiện ra rằng củ hành tây không hề có tim!”. Tên Phước Nguyên đích thị là một củ hành tây. Akkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

-Mặt em sao tái đi thế? Em ốm à??? – ông anh tiền xu vỗ vai tôi ra vẻ khó hiểu trước khuôn mặt như bị ném trứng thối của tôi.

-À không! Em không sao anh ạ!

-Uh! Thằng Ryo nó có nhiều bạn gái lắm. Riết rồi anh cũng không biết nó thực lòng với em nào nữa. Nhưng đời nghệ sĩ thường đào hoa nên cũng không trách thằng nhỏ được. Quan trọng là với em nào nó cũng đối xử chân thành, tình cảm chia đều khiến cho ai cũng nghĩ mình là người yêu duy nhất của thằng nhỏ. Anh chỉ phục nó ở khoản này thôi.

Anh Tú càng nói thì lòng tôi càng đau. Phước Nguyên hóa ra chỉ là thế thôi sao??? Ấy vậy mà tôi đã thực sự rung động trước những tình cảm của hắn dành ình. Ôi thôi Thực Nguyên ơi! Mà đúng là còn quá ngu về tình. Tỉnh mộng đi nào...tỉnh mộng đi nào...

Càng cố vỗ về thì tôi lại càng muốn khóc. Nhưng bây giờ thì không thể. Tôi không bao giờ để mình phải rơi nước mắt trước người khác. Lần này cũng sẽ không...

-Thôi! Anh phải về văn phòng Đoàn lại đây! Hẹn gặp em lần sau nha! Bye...

Tôi cố gượng cười chào tạm biệt ông anh tiền xu. Đáng lẽ ra tôi cần phải cảm ơn nữa kia. Vì nhờ có ổng mà tôi mới chỉnh đốn lại tình cảm của mình và biết được sự thật về cái gọi là tình cảm mà Phước Nguyên bấy lâu nay dành cho tôi.

Khi chỉ còn lại một mình, tôi đứng tựa đầu vào tường, thần thờ suy nghĩ. Hình như tôi đang tràn ngập thất vọng thì phải. Nhưng tại sao tôi lại như thế này nhỉ??? Có cần thiết hay không? Tôi quá mềm yếu và đa cảm. Chắc là vậy...Cứ như thế một trái bóng vừa mới được bơm căng sau bao nhiêu nỗ lực bỗng dưng nổ

tanh bành. Chỉ còn rơi rớt lại những mảnh nhỏ tôi tả, mong manh. Hai chữ tình yêu nghe ra mới biết nặng nề. Nặng hơn đá và còn mặn hơn nước mắt...

-Ê mày! Sau bao nhiêu nỗ lực bon chen thì tao cũng đã biết nguyên nhân vì sao Ryo đến trường mình rồi!

Nhỏ Mít đập vai tôi một cái rồi liếc thoáng. Nhưng thật sự tôi không còn chút hứng thú nào nữa. Chỉ muốn về nhà và trùm chăn ngủ mà thôi.

-Kệ! Mày biết là được rồi! Tao không quan tâm! Về thôi!

Và thế là tôi lôi xoành xoạch con bạn đi ra nhà xe trong khi nó chẳng hiểu mô tê gì cả. Mà nó không hiểu thì tôi cũng bó tay. Vì chính tôi còn không hiểu tâm trạng mình bây giờ là như thế nào nữa...

Khi tôi ra nhà xe thì cũng là lúc Phước Nguyên cùng đoàn người đi theo anh ra về. Chiếc ô tô của Phước Nguyên đậu gần ngay khu vực để xe của nhỏ Mít nên tất nhiên việc chúng tôi chạm mặt nhau là điều hoàn toàn có thể hiểu được. Thái độ nhỏ Mít khi gặp tên tóc vàng là thế nào thì chắc tôi không cần phải tả nữa. Còn tôi thì cứ đứng ngây ra đó. Chắc là tôi điên mất rồi! Tại sao tôi lại nhìn chằm chằm về phía anh ta cơ chứ??? Dù rất muốn dứt ánh mắt ra khỏi con người đó nhưng vẫn không sao làm được. Cứ như có cái gì níu giữ và buộc chặt lại. Chán quá đi thôi!!!

Bip bip...

Tiếng còi xe inh ỏi đột ngột xuất hiện làm tôi giật mình. Ngay lúc đó thì người tôi khụy hẳn xuống đất sau khi bị bánh của chiếc xe từ đằng sau húc thẳng vào chân. Có lẽ vì người lái xe không kiểm soát được tốc độ nên dù có phanh nhưng vẫn không dừng lại được. Mà cũng không trách được người ta. Đây là đường dành cho xe chạy ra cổng. Tôi lại đứng chình ịch ra đó thì bị dính chưởng cũng là phải.

-Này! Bị diếc rồi hả??? Bóp còi kiểu đó mà vẫn không chịu tránh ra là sao??? – tên lái xe, hình như là sinh viên năm 2 (vì màu bảng tên của hắn là màu vàng) quát thẳng vào mặt tôi.

-Anh kia! Anh nói năng kiểu gì vậy hả??? Phóng xe bạt mạng suýt nữa đâm sầm vào người ta mà còn lớn tiếng nữa sao??? Muốn gì đây??? – nhỏ Mít bức xúc bênh vực tôi.

Tôi cố gắng đứng dậy và ngăn cô bạn lại. Lỗi là của tôi rành rành nên chẳng trách được ai. Mà tôi cũng không muốn làm to chuyện. Bây giờ tôi thấy mình mệt lắm rồi.

Sau vài lời xin lỗi và thương lượng thì mọi chuyện ổn thỏa. Anh sinh viên năm 2 đã phóng xe đi. Chân tôi thì tuy hơi đau đau nhưng vẫn đi lại được. Chắc chỉ bị trầy xước nhẹ. Bất giác tôi nhìn sang, tên tóc vàng đã vào xe và bỏ về từ hồi nào. Chỉ còn lại bóng màu đỏ của chiếc xe hơi đằng xa. Tôi cúi đầu xuống nén một hơi thở dài. Ô! Phũ phàng thật... Thực Nguyên mày thấy chưa? Phũ phàng là như thế đấy...

Và như một linh cảm, tôi ngẩng đầu nhìn lên. Bóng ma mỹ nhân lại xuất hiện. Cô ta trong suốt vào lưng linh giữa không gian. Ánh môi màu cam nhếch lên một nụ cười đầy kiêu hãnh rồi nhanh chóng biến mất. Buồn cười thật! Tôi đang là tình địch của một con ma ư???

.....

Về nhà, tôi đi cà nhắc vào trong. Chú Bảy lại như thường lệ xuất hiện trước mặt tôi và tuôn ra những câu trêu chọc. Hình như không khiến tôi tức điên lên thì ổng ăn không ngon ngủ không yên thì phải.

-Công chúa “hai lưng”! Hôm nay lại đánh lộn với thằng nào mà chân căng lại ra nông nổi vậy hả?

-Cháu đang không được vui. Chú để cháu yên đi.

-Sao để mày yên được. Mặt tao vẫn chưa lành nên tao vẫn chưa tái xuất giang hồ được đây nè. Thay áo quần xong thì xuống bôi thuốc cho tao đi! - ổng vừa nói vừa kẻ sát khuôn mặt sát gái của mình về phía tôi.

-Kệ chú! Tự túc là hạnh phúc!

Tôi rít lên rồi bỏ đi. Tôi chán cái ông chú trẻ con này lắm lắm rồi.

-Người ta nói quả không sai! Con gái tụi mày là một củ hành tây. Tàn nhẫn và không có tim!!! – chú Bảy bức bối nói vọng lên.

Tôi dừng bước. Lại là củ hành tây! Bực mình! Bực mình quá đi thôi!

-Chính chú mới là củ hành tây! Cháu ghét chú! Cháu ghét những tên con trai đẹp trai nhưng trái tim thì chai sạn như chú!!! Cháu ghét!!!!!!!!!!!!

Tôi quay đầu lại và hét toáng lên khiến chú Bảy giật bắn mình. Bác Ba mới đi làm về cũng ngỡ người đứng như trời trồng trước cửa nhà. Mặc kệ! Bây giờ tôi không muốn gặp ai hết! Và từ nay tôi sẽ không bao giờ ăn hành tây nữa! Ack.....

.....

Tôi được nghỉ một tuần để chuẩn bị cho ngày khai giảng chính thức. Và tôi quyết định sẽ không đi đâu hết. Tôi cần dành thời gian để quên đi hai chữ “ Phước Nguyên” trong đầu. Nhưng sự thật không hề đơn giản. Mọi thứ cứ như đang trôi trên người tôi vậy. Mới sáng sớm bật ti vi thì tôi đã thấy gương mặt của hắc ta nằm chênh ềnh ở mục quảng cáo tạp chí Sao của đài truyền hình. Đến trưa lúc coi phim thì quảng cáo của nhãn hàng có mặt hắc làm người mẫu đại diện cũng lù lù xuất hiện. Bực bội tôi leo lên giường ngủ trưa thì bác Ba ở phòng đối diện bật nhạc inh ỏi. Điều đáng nói ở đây là bài hát đó là do tên tóc vàng trình bày (cái này tôi biết là do nhỏ Mít ngày nào cũng tru tréo bên lỗ tai tôi) làm tôi vùng dậy đi kiểm bông gòn bịt lại lỗ tai mới ngủ được. Đến chiều lúc mở chương trình giao lưu trực tuyến thì tôi tự bó tay với cái ti vi khi mà màn hình vẫn hiện lên gương mặt đáng ghét của hắc. Tại sao chương trình lại mời hắc làm khách phỏng vấn trong số này chứ??? Tại sao không phải là số khác??? Huhu...

Tất nhiên là ngay sau đó tôi với lấy cái điều khiển để chuyển kênh. Nhưng bỗng dưng người tôi cứng đờ ra, tim đập nhanh và cảm thấy khó thở vô cùng. Cảm giác điện giật xuất hiện. Những tưởng sẽ chẳng bao giờ tôi phải “gặp” nó nữa nhưng có lẽ tôi đã nhầm mất rồi. Theo trình tự thì sau vài giây, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh tên tóc vàng, kèm theo đó là rất đông người hâm mộ ùa lên vây kín xung quanh hắc ta. Tôi thấy tên tóc vàng bị kéo mạnh và ngã từ trên sân khấu xuống. Mọi chuyện sau đó thì tôi không kịp nhìn thấy nữa. Đúng lúc đó thì cô MC nói lời chào tạm biệt để kết thúc chương trình. Phía dưới khán đài đứng là có rất đông người hâm mộ đang đứng. Không suy nghĩ gì nhiều. Tôi hét dựng lên. Và như những lần trước, đó đều là những tiếng hét trong...im lặng.

Tình huống mà tôi đã thấy trước trong đầu quả thực đã xảy ra sau vài phút khi chương trình kết thúc. Dù đài truyền hình đã nhanh chóng cắt chương trình nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy đám đông phía dưới bức ra khỏi vòng chặn của vệ sĩ và ùa tới phía Phước Nguyên.

Cái đáng nói ở đây là dương như tên tóc vàng đã không nghe thấy tiếng hét trước đó của tôi. Bằng chứng là hắc cứ đứng ngơ ngơ trên khán đài, cho đến khi đám đông bu đặc quanh mình thì mới hoảng hồn vùng vẫy thoát ra. Như vậy nghĩa là sao??? Khả năng thấy trước được nguy hiểm của tôi vẫn còn nhưng tại sao hắc lại không nhận được??? Ôi không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

32. Chương 32

Tình hình sau đó như thế nào thì tôi cũng chịu, vì tivi đã chuyển chương trình mất rồi. Không hiểu sao tôi thấy lòng mình lo lo, đứng ngồi không yên. Phải chăng tôi đang lo lắng cho cái tên mất dịch đó. Bực mình tôi thật. Hừ...

Hôm nay chú Bảy đi chơi với nhỏ Mít. Hiếm hoi lắm tôi mới thấy ổng xách xe đi đón cô người yêu để cùng nhau đi chơi. Cũng mừng cho họ. Nhiều khi nghĩ lại tôi thấy 19 tuổi đầu mà vẫn cô đơn lẻ bóng thì cũng buồn. Ngày valentine, ngày lễ, ngày Tết, thiên hạ rủ nhau đi chơi ầm ầm, ai cũng có một bàn tay bên cạnh để nắm. Còn tôi thì chôn chân trong nhà, làm bạn với cái ti vi. Vấn đề chắc là do tôi cả thôi. Ai bảo tôi lại giống một thằng con trai đến thế cơ chứ. Tóc ngắn, mặc áo quần lúc nào cũng rộng thùng thình, tính tình thì chẳng có chút nhu mỳ hiền thực nào cả (vậy mà tên tôi lại là Thực Nguyên cơ đấy!). Tất nhiên là tôi cũng rất mềm yếu. Nhưng hầu như chẳng ai phát hiện ra điều đó cả. Vì ít khi nào tôi chịu thể hiện. Tôi ghét có ai đó nhìn thấy mình khóc. Nên dù rất muốn nhưng tôi chỉ có thể khóc khi đứng một mình.

Tôi lại lên sân thượng ngồi. Cơm nước tôi đã lo xong xuôi, chỉ còn đợi mấy chú bác về là ăn thôi. Vừa chạm chân lên nền sân thượng, tôi suýt nữa ngã lặn khi thấy có ai đó đang ngồi phía trước. Cái dáng hình này trông quen quá. Rất giống bác Ba. Nhưng không phải giờ này bác ấy vẫn còn ở công ty sao???

-Bác Ba! – tôi gọi khẽ.

Cái dáng hình ấy quay đầu lại, dưới ánh sáng mờ mờ của hoàng hôn, tôi chỉ nghe được tiếng nói của bác Ba.

-Uhm! Cháu lên đây làm gì vậy?

-Dạ...lúc nào một mình cháu vẫn hay lên đây ngồi.

Tôi trả lời rồi chậm chậm tiến lại bên cạnh bác ấy và ngồi xuống. Hoàng hôn lúc nào cũng thật đẹp, và cũng thật buồn. Người ta thích nhìn mặt trời mọc hơn mặt trời lặn. Nhưng tôi thì ngược lại, tôi thích cái buồn man mác của màu tím đỏ trải dài một vùng rộng phía chân trời. Buồn nhưng lại sâu lắng và êm dịu. Cứ như rằng có ai đó cũng đang buồn cùng mình, chia sẻ cùng mình và hiểu mình...

-Bác ơi!

-Gì vậy cháu?

-Cháu hỏi bác một câu được không?

-Uhm...

-Tại vì sao cô Diệp đã phản bội bác nhưng bác vẫn chấp nhận cô ấy thêm một lần nữa ạ? – tôi nói lí nhí, lòng cứ thấp thỏm sợ làm bác Ba giận.

-Vì tình yêu cháu ạ...

-Sao ạ? Tình yêu??? – tôi ngạc nhiên nhìn sang bác, tôi luôn cho rằng tình yêu chỉ có ở tuổi trẻ mà thôi, chứ những người đã trung niên như bác tôi thì sẽ không còn khái niệm đó nữa.

-Uh! Yêu! Nhiều khi bác cũng ghét bản thân khi đã yêu lâu đến thế. Tới tận bây giờ trong tim bác vẫn chỉ có mỗi một hình bóng của người phụ nữ ấy. Tình yêu cũng dai thật cháu ạ...

-Bác vẫn yêu sau khi đã bị phản bội sao???

-Dù cho cô ấy có phản bội, dù cho cô ấy chỉ lấy bác vì tiền thì bác vẫn không ghét cô ấy được. Có chăng thì chỉ là nhất thời mà thôi. – bác tôi thở dài, chúi đầu thuốc lá xuống nền đất lạnh. Đã lâu rồi tôi không thấy bác Ba hút thuốc.

-Thế bây giờ thì sao ạ??? Cháu thấy...- tôi không dám nói hết câu nên đành im lặng. Không biết tôi có đang làm đúng không nữa. Khuấy động vào nỗi đau của bác ấy theo cách này thì thật là...Chắc...

-Thì hết rồi chứ sao nữa cháu. À không, đúng hơn là không còn cách nào cứu vãn được. Bác đã cố gắng hết sức để kéo cô ấy ở lại bên mình. Nhưng hình như là không thể cháu ạ. Sáng nay bác và cô ấy đã chính thức là người xa lạ rồi...

-Tình yêu là vậy hả bác? Dù cho có yêu nhiều như thế nào thì cuối cùng vẫn không được đền đáp. Nếu vậy thì cần gì có tình yêu? – tôi bất giác bật ra câu hỏi đó. Thậm chí tôi còn không biết mình đang nói cái gì nữa.

-Bản thân tình yêu là không có lỗi. Chỉ là vì mình không có duyên với nó thôi. Yêu cũng có “phí” nữa mà cháu. Chẳng qua là vì bác phải trả một cái phí lớn hơn người khác mà thôi!

Nói xong thì bác bật cười. Tôi cũng cười theo. Nỗi buồn của bác có lẽ đã được hoàng hôn mang đi mất rồi. Nhìn sang phía chân trời, màu tím thâm tan dần, bầu trời chính thức khoác lên mình chiếc áo đen quyn rũ.

Hóa ra tình yêu là thế đấy...

.....

Mấy ngày nghỉ trôi qua chóng vánh. Ngày mai là ngày khai giảng khóa mới. Tôi đóng vai trò là tân sinh viên nên chắc chắn phải tham gia. Cảm xúc cũng rất lạ. Hào hứng và phần khởi vô cùng.

Nhưng tôi cũng không phủ nhận là mình...rất nhớ tên tóc vàng. Những gì mà bác Ba nói với tôi tối hôm đó khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ bác Ba đã nói đúng. Yêu không có lỗi. Cho dù là yêu một kẻ không tốt, một tên sở Khanh nhưng đó vẫn là tình yêu. Tất nhiên là không phải tôi đã yêu cái tên mất dịch ấy nhưng sự thật là cũng có rất nhiều tình cảm. Tình cảm đó như thế nào thì tôi cũng không miêu tả được. Chỉ biết là rất nhớ...Haizzz....

Mà cũng đã lâu lắm rồi (thực ra chỉ có ba tuần thôi nhưng không hiểu sao tôi lại thấy dài đằng đặc) Phước Nguyên không liên lạc với tôi. Chắc là từ hôm nay tôi không còn bị hấn quấy rầy nữa. Vui...vui thật....Huhu...

-Ê mày! Tối nay tao tới chỗ mày đi nha!

-Đi đâu???

-Tới trường mình.

-Làm gì cơ?

-Mày hỏi nhiều. Nói đi thì đi thôi!

Tôi ngơ ngác trước lời rủ rê của con bạn. Sáng nay trường tôi khai giảng rồi thì tối nay còn có chuyện gì khiến nhỏ Mít phải hào hứng đến mức đó nhỉ??? Thật là bó tay với con nhỏ này.

Tối...

Tôi rục rịch thay áo quần rồi đứng sẵn trước cổng đợi nhỏ Mít. Không biết tối nay có chuyện gì mà suốt cả buổi chiều nó luôn căn dặn tôi phải... mặc váy?!! Trời ạ, từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ có đời nào tôi mặc cái loại quần một ống đó đâu cơ chứ? Làm tôi mất cả buổi chiều đi “vay mượn” từ phía. Cũng may là cô chị họ xa lắc xa lơ bên nội tự dưng tốt bụng đột xuất cho tôi mượn nguyên một thùng váy dự tiệc mà theo chị ấy là không còn hợp mode nữa. Tuy nhiên tôi thấy có rất nhiều bộ đẹp và cá tính. Chỉ cần thêm thắt một vài phụ kiện nữa thôi là ok.

-Này! Tối nay có bảo lụt hả??? Sao cô cháu gái hai lưng của tôi lại xuất hiện với bộ dạng này chứ???

Tôi ngượng chín cả mặt trước lời trêu chọc của chú Bầy. Lần này thì chẳng biết cãi lại thế nào nữa. Vì ông nói đúng chứ không có sai. Huhu...Sao tôi là con gái mà cứ mỗi khi điệu dáng một chút thì lại bị người ta coi như hiện tượng lạ vậy nhỉ??? Tui thân quá đi mất.

-Đừng có khóc đó! Tao chỉ nói vậy thôi! Chứ thực ra mày nên như thế này từ lâu lắm rồi. Mà mày chuẩn bị đi đâu vậy? – chú Bầy bỗng nhiên quàng hai tay ôm lấy tôi từ phía sau làm tôi giật bắn mình.

-Này! Chú làm cái trò gì thế? – tôi chau mày cầm lấy tay chú ấy giật ra.

-Yên! Tao ôm mày như cha ôm con chứ có làm gì đâu!

-Cha con gì đây nữa...

Tôi đến phát khùng với ông chú quái dị của mình. Đúng lúc đó thì nhỏ Mít phóng xe dừng ngay trước mặt. Tôi mừng rơn những tưởng sẽ được giải vây nhưng chú Bầy vẫn không hề tỏ ra sợ hãi gì. Cứ ôm chặt tôi như thế, lại còn nhìn cô người yêu rồi mỉm cười nhẹ nhàng.

-Em đến rồi hả? Hai đứa định đi đâu thế?

-Hơ...hai người đang...- con nhỏ mặt ngố xẹt, tay run run chỉ về phía chúng tôi.

-Mày ơi! Đừng hiểu lầm! Tao – tôi hốt hoảng vừa cố đẩy ông chú mất dịch ra khỏi người mình vừa phân bua để tránh làm con bạn tổn thương. Từ khi thích ông Huy đến giờ nó đã bị tổn thương quá nhiều rồi. Nhưng xem ra tình hình vẫn không mấy khả quan khi mặt nhỏ Mít càng lúc càng...sa sầm lại.

-Em ghen cả với cháu ruột của anh thì sau này làm sao về làm vợ của anh được. Em làm anh thất vọng quá!

Chú Bầy phán một câu đầy lạnh lùng rồi thả tôi ra. Nhưng trước khi buông tay thì chú ấy nhanh chóng...hôn nhẹ vào má tôi làm tôi được thể lên da gà rần rần. Sao càng lúc ông càng có những hành vi kì lạ vậy nhỉ???

Đến cả tôi còn thấy khó chịu thì trách sao nhỏ Mít không nổi đóa lên. Phải thử nói chuyện nghiêm túc với chú ấy một lần mới được. Chán thật...

-Sao? Vẫn ghen phải không? Vậy thì chia tay nhé!

Tôi không hiểu sao mà chú Bảy lại có thể phát ra hai từ “chia tay” một cách dễ dàng đến thế. Thật quá đáng mà! Hừ!

Nhỏ Mít sau vài giây ngỡ ngàng thì nhanh chóng kéo tay ổng lại nói rồi rút:

-Anh! Bỏ qua đi! Em biết lỗi rồi! Lần sau em sẽ không thế nữa!

Hành động của cô bạn thân còn khiến tôi kinh ngạc hơn. Tại sao một đứa kiêu hãnh đầy mình như nó mà lại dễ dàng bị chú Bảy “dắt mũi” như vậy chứ??? Hay chẳng nó đã điên vì tình thật rồi??? Mít ơi là Mít!!!

Và mọi chuyện chính thức được giải quyết khi chú Bảy quyết định sẽ làm tài xế riêng cho nhỏ Mít trong tối nay. Và điều đó đồng nghĩa với việc tôi phải tự đi xe một mình. Tôi cũng không hiểu lão Huy đòi đi theo để làm gì nữa. Có khi nào ổng chịu đi chung với hai chúng tôi đâu. Haizzz

Hai anh chị lại cười nói vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra. Đúng là nhỏ Mít thích chú tôi nhiều quá mất rồi. Và trong tình cảm, những người như nhỏ Mít luôn là kẻ chịu nhiều thiệt thòi...Tự nhiên thấy lo cho nó quá!

Tôi lăm lăm vào trong nhà mượn chiếc Exciter của bác Năm để đi. Mới dắt nó ngang cổng thì đã bị mấy người trong nhà đồng thanh cản dận:

-Đi xe cẩn thận! Đừng để giống lần trước con nhé!

-Dạ...

Nghe thế là lòng tôi lại trĩu nặng. Nhìn con xe này tôi lại nhớ đến tên tóc vàng. Đầu tôi lại hiện ra hình ảnh hấn bấm chuông gọi cửa vào trả lại chiếc xe Exciter. Tuy lúc đó hấn vẫn chưa khùng khùng ăn rồi nói yêu tôi nhưng ánh mắt của hấn vẫn còn ấm áp hơn bây giờ. Chao ôi! Tại sao cứ phải nhớ đến cái tên đào hoa đó cơ chứ!!!

.....

Khi chúng tôi tới trường thì mọi người đã có mặt gần như đông đủ. Ai cũng xúng xính váy quần, mặt mày hớn hờ. Chắc tôi là người ngốc nhất trong số này vì thực sự tôi không hiểu tối nay mình có mặt ở đây để làm gì nữa...

Và sau hơn một giờ đồng hồ, tôi mới hiểu ra lý do cho sự nhộn nhịp hôm nay. Hóa ra lần trước tên tóc vàng xuất hiện ở trường tôi là để họp bàn cho buổi concert tối nay. Chắc là trường đã phải bỏ ra một khoảng kinh phí không nhỏ để tổ chức sự kiện này. Hèn gì mọi thứ đều giống như một buổi party nghệ thuật. Hix. Tôi muốn về quá!!! Huhu...

Quanh đi quẩn lại thì chú Bảy và nhỏ Mít đã lạc đi đâu mất. Còn mình tôi bơ vơ giữa bát nháo người và người. Nhìn ai cũng xinh, cũng đẹp, chỉ có tôi là bình thường. Nhưng chắc cũng không đến mức tầm thường. Tôi tự an ủi mình như vậy nhưng mặt vẫn buồn rười rượi. Chắc từ sau lần này tôi cần phải suy nghĩ lại việc để tóc dài và siêng năng mặc váy mới được. 19 rồi. Không còn thời gian cho tôi ham chơi và quên mất mình là ai...

Đang nhâm nhi ly nước cam đã lạnh ngắt vì đá, tôi giật bản mình khi thấy đám đông đột ngột hét âm lên, điện đóm thì tắt ngúm và nhạc nổi lên ùng ùng. Chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì tấm màn sân khấu được trút xuống và kéo hấn sang hai bên. Đèn đèn bật sáng tạo ra một không gian lung linh đầy màu sắc. Đám đông dần tản ra hai bên, ánh đèn sân khấu rọi thẳng về phía tôi đang đứng. Đúng hơn là phía sau lưng tôi. Tôi ngỡ ngàng quay đầu nhìn. Và tìm tôi đập mạnh...

Là Phước Nguyên!

Anh ta xuất hiện giữa đám đông trong một diện mạo phải nói là tuyệt vời. Đúng chất với danh hiệu “Hotboy đi hát” của mình. Mái tóc vốn đã vàng hoe bây giờ càng chói hơn dưới ánh đèn rực rỡ. Hôm nay Phước Nguyên mặc một chiếc vest cách điệu, bên trong là áo pull thiết kế bắt mắt và một chiếc quần trắng có đính

hạt đá màu đen viền hai bên. Anh ta từ từ tiến lại phía tôi. Chính xác hơn là tôi đang đứng trên lối đi của anh ta. Theo phản xạ, tôi vội vã tấp vào bên trong. Nhưng do đôi giày cao gót quá khổ khiến tôi mất thăng bằng và ngã quỵ xuống. Quả thật là tôi không có số may mắn và mang giày cao gót mà! Huhu! Xấu hổ quá đi mất!!!

Mọi người đứng gần tôi ồ lên khi thấy tôi bị ngã. Cũng có vài người tiến lại dìu tôi đứng dậy. Còn tôi thì chẳng còn biết mọi thứ xung quanh mình như thế nào nữa. Chỉ thấy xấu hổ và xấu hổ mà thôi. Phước Nguyên dừng lại vài giây khi thấy tôi bị ngã nhưng rồi cũng chỉ có thế. Anh ta mỉm cười một cách giống như an ủi động viên rồi bước nhanh lên sân khấu. Thật sự tôi chẳng còn muốn đứng lên nữa. Chỉ muốn khóc thôi!!!

Nhưng dù sao cũng không thể để mình phải toe tua như thế này nữa. Phải đứng lên thôi. Yếu đuối nhưng cũng phải có thời điểm. Đứng lên nào Thực Nguyên!!!

Thế là tôi lồm cồm đứng dậy. Lòng thầm nguyện rửa tên tóc vàng. Nước mắt cứ chực sẵn như sắp trào ra, không kìm lại được.

Đột ngột mọi người đổ dồn vào phía tôi. Gì nữa vậy??? Tôi cũng đã ngã rồi, có gì đâu mà cứ nhìn hoài vậy chứ???

Nhưng họ nhìn tôi không phải vì tôi ngã...

Mà là vì...

Phước Nguyên đang quay lại và tiến gần về phía tôi...

-Em sao thế này??? Sao lại ngã như thế này chứ???

Lại là cái quái gì đây??? Có phải tôi lại bị hoang tưởng không nhỉ??? Tên tóc vàng đang quỳ rạp trước mặt tôi. Và ánh mắt thân thương ngày nào đã trở về trong đôi mắt ấy...

33. Chương 33

Thấy thái độ lúng túng, ngơ ngác như gà mắc tóc của tôi, tên tóc vàng càng hỏi tới tấp:

-Nguyên! Em sao thế? Chân đau lắm hả??? Đừng làm anh sợ!

-Ơ...ơ...

Tôi thực sự chẳng biết phải phản ứng làm sao nữa. Mọi thứ càng lúc càng khó hiểu đến phát điên lên được.

Và mọi thứ chính thức trở nên phức tạp khi những chiếc điện thoại hướng thẳng ống quay về phía tôi. Nhanh như chớp, Phước Nguyên dang tay ôm chầm lấy tôi, lấy thân mình làm “tấm bia” tránh ặt tôi khỏi phải lọt vào máy di động của bất kỳ ai. Có lẽ hơn ai hết tên tóc vàng hiểu việc tôi bị dính scandal với một người nổi tiếng như anh ta thì rắc rối sẽ lớn đến mức nào. Cũng may tôi còn đủ bình tĩnh để cúi mặt vào người Phước Nguyên, đồng thời lấy hai tay che trước mặt ống kính máy quay. Làm bạn với người nổi tiếng quả thật không vui chút nào.

Nhưng tình hình gay go hơn tôi nghĩ rất nhiều. Số lượng người tập trung ở đây quá đông. Bảo vệ lại ít. Một mình Phước Nguyên cam đoan không thể che chở cho tôi trốn lọt được. Vừa may một ai đó đứng đằng sau lưng tôi nãy giờ đã chuyển sang đứng ở bên kia, một lỗ hổng của đám đông đã tạo cơ hội cho tôi thoát khỏi mây trăm cái điện thoại và máy ảnh chết tiệt. Thế là tôi đứng phắt dậy, dùng hết sức phá tan vòng vây và co giò chạy đi. Phước Nguyên sau vài giây lơ ngơ thì cũng phóng theo tôi. Tất nhiên là đám fan hâm mộ cũng ùa theo như hiệu ứng domino.

Và buổi concert trong mơ trở thành một cuộc rượt đuổi lẫn nhau đầy hài bi hài trên sân trường. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy trước, tên tóc vàng hì hục đuổi theo sau, đám người hâm mộ vừa hét vừa bám đuôi thần tượng bằng mọi cách. Cứ thế chúng tôi cứ rượt đuổi nhau quanh sân trường. Mọi thứ rối tung và bát nháo

cả lên. Tất cả chỉ chấm dứt khi tôi bị một cánh tay nào đó lôi tọt vào một góc của dãy nhà C của trường. Trong bóng tối, tôi run lập cập để cố nhìn cho ra ai đã lôi mình vào đây...

Và hóa ra là chú Bảy!

-Chú! Sao chú lại ở đây??? – tôi vừa thở dốc vừa hỏi khẽ.

-Câu này hỏi thừa! Tao không ở đây thì ở đâu!

-???

-Mệt mày quá! Tao biết thế nào hôm nay mày cũng gây chuyện nên mới đòi đi theo đây. Thật là...

Tôi ngơ ngác trước câu nói của chú ấy. Nhưng kể cũng đúng, không có chú Bảy thì có khi tôi đã bị đám fan cuồng kia tóm mất rồi. Đáng sợ thật! Được thần tượng kiểu như Phước Nguyên chẳng vui tẹo nào. Sợ sẩy chút là tiêu ngay. Đứng dựa vào bức tường đầy rêu, tôi thở hổn hển. Quá mệt! Phải nói là như thế ột quãng đường chạy hơn 5 cây số (dù là chạy quanh sân trường nhưng cũng mất đến mấy chục vòng là ít). Nhìn ra phía ngoài thì mọi người vẫn đang “chăm chỉ” tìm kiếm tôi. Hix...

-Mày thấy chưa! Đeo bám cái thằng ca sĩ 2 pha đó thì chỉ có rước rắc rối vào người thôi! – chú Bảy càu nhàu.

-Hơ? Sao chú lại gọi người ta là 2 pha???

-Chứ gì nữa. Hần giống y sì con gái. Có được nam tính đầy mình như tao đâu. Chẳng thể hiểu lũ con gái thời nay mất mũi để đi đâu nữa. Thứ người nam không ra nam, nữ không ra nữ như thế mà cũng hâm với chả mộ.

-Hix...

Tôi đành im lặng. Vì thực sự không còn sức để mà nói. Mặc kệ Phước Nguyên là nam hay nữ, cái quan trọng bây giờ là làm sao bình an vô sự mà về nhà. Gì chứ lũ fan nữ của tên tóc vàng ở trường này chắc chắn sẽ không tha cho tôi đâu. Thái độ ân cần lo lắng của Phước Nguyên hồi nãy đối với tôi đã khiến cho không ít ánh mắt sắc lên vì tức giận. Huhu...

-Chú! Chú đi đâu đấy???

Tôi hốt hoảng khi thấy chú Bảy tự dưng bước đi.

-Thế mày định đứng đây làm mồi uối à??? Về thôi!

-Nhưng ngoài đó...

-Chúng nó đi tìm chỗ khác rồi. Không có ở ngoài đó nữa đâu.

-Thật ư???

-Nhanh lên! Còn hỏi han gì nữa!

Thế là hai chú cháu tôi nhẹ nhàng tiến ra ngoài, ngó ngang ngó dọc chừng cỡ vài giây rồi chạy ào ra phía cổng sau. Cảm giác thật đáng sợ. Cứ như...vượt ngục vậy!!!

-Nhưng chú ơi! – tôi chợt dừng lại khi nhớ ra điều gì đó.

-Gì nữa vậy???

-Còn xe thì sao???

-Yên tâm! Tao dặn em Mít xử lý rồi.

Và hai chúng tôi lại tiếp tục chạy. Lần sau tôi nhất quyết sẽ không tham dự bất cứ buổi tiệc nào ở trường nữa đâu. Một lần như hôm nay là đủ lắm rồi!!!

Chạy đến đoạn đường lớn thì tôi không thể bước thêm được bước nào nữa. Cái chân có vẻ đã không còn chịu đựng được và có dấu hiệu muốn đình công. Tôi quên khuấy đi mất việc mình bị trật chân lúc nãy. Cảm giác đau nhức xuất hiện khiến tôi vào khuỵu xuống nền đường.

-Mày sao thế???

-Chân cháu đau quá!!! – tôi nhăn nhó nhìn lên chú Bảy.

Ông có vẻ hốt hoảng và cúi xuống nhìn chân tôi. Sau vài giây thì đưa ra kết luận.

-Bị bong gân rồi đó con! Thật là khổ với mày quá!!!

-Huhu! Làm sao bây giờ hả chú??? Cháu không đi được nữa! Đau lắm!!!

Tôi chẳng khác nào một đứa trẻ bị ngã lần đầu, hoảng sợ và bất cần. Chú Bảy hơi ngạc nhiên trước thái độ nửa điên nửa khùng của tôi nhưng rồi cũng về lại vẻ mặt bình thường. Sau một hồi suy nghĩ, chú ấy ngồi thụp trước mặt tôi kiểu như quan thần quỳ chào Hoàng Thượng.

-Chú làm gì thế??? – tôi nghiêng đầu hỏi.

-Làm chú của mày 19 năm mà giờ tao mới biết cái não của mày thực sự là không có nếp nhăn nào cả. Là lên đây tao cống chứ còn gì nữa hả??? - ông nổi khùng quay lại hét thẳng vào mặt tôi.

-Sao chú lại quát cháu chứ??? Cái kiểu ngồi đó mà là cống sao??? – tôi bực bội chọi lại.

-Chứ mày nghĩ cống cũng có thời trang hả? Được tao cống là may ày lắm rồi đó! Đừng có cảm ràm nữa. Leo lên đi!

Thế là tôi đành phải leo lên. Cúi trong phim tình cảm thấy mấy cảnh cống nhau này thật là lãng mạn. Nhưng thực tế của tôi bây giờ lại là hai chữ “thê thảm”. Sao chú Bảy cũng đẹp trai lại lãng như bao người mà lại có tính cách thô lỗ và bạo lực với phụ nữ vậy chứ??? Mà tôi lại còn là cháu của ông nữa. Thật là hết biết với ông chú quái dị này.

Dưới ánh đèn đường yếu ớt, hai chú cháu tôi như hai cái bóng nhỏ lê lét trên vỉa hè. Bất giác nhìn xuống, tôi mới phát hiện ra là hôm nay tôi mặc váy màu đỏ, chú Bảy thì mặc áo màu vàng, quần jean xanh. Nghĩ ngợi một hồi tôi bật cười ha hả làm chú Bảy giật mình suýt nữa thả tôi rơi xuống đất.

Sau khi xóc lại tôi như xóc hàng, chú Bảy lại gỡ trò mắng mỏ:

-Ê nhỏ khùng! Mày bị đá rơi trúng đầu hay sao mà cười như điên thế hả??? Tiếng cười của mày còn đáng sợ hơn tiếng còi xe tải nữa đấy. Làm tao suýt nữa buông tay ra luôn.

-Tại cháu nghĩ tới một vở hài kịch nên cười...

-Tao không ngờ mày lại bị khùng nặng như thế này. Tối nay về phải ày uống thuốc an thần mới được. Hài kịch với bi kịch gì ở đây chứ???

-Chú toàn ăn nói độc địa không à. Này nhé, cháu mặc váy đỏ, chú thì diện áo vàng quần jean. Chú lại cống cháu như vậy thì cháu mình chẳng khác gì cây đèn giao thông phải không nào? Trong vở hài kịch “Cổ tích một tình yêu” nhân vật của Hoài Linh cũng nói như thế với Chí Tài. Cháu liên tưởng tới điều đó nên cười thôi. – tôi nghiêm túc giải thích cho chú Bảy.

-Buồn cười quá nhỉ??? Hơ hơ! Để tao cười ủng hộ ày bớt xấu hổ nhé! Hơ hơ!

Đúng thật là tôi và chú Bảy không bao giờ yên ổn với nhau được 10 phút. Sao lúc nào ông cũng thích xóc mé tôi vậy nhỉ??? Tức thật đấy! Đã thế tôi sẽ không cho chú ấy cống tôi được yên đâu.

-Này này! Sao mày cứ như con chơi chơi vậy hả??? Dừng lại đi!Đừng múa may nữa! Mỏi tay lắm rồi! Này.....

.....

Chú ấy cống tôi về nhà cũng là lúc mọi người đi ngủ. Cánh cổng thân yêu đã xuất hiện trước mặt. Tôi vừa cười vừa vỗ vai chú Bảy động viên:

-Cố lên chú thân iu! Còn vài mét nữa là tới nhà rồi! Cố lên!!!

-Mày đừng có nói gì hết thì cũng đã giúp tao cố lên rồi đó. Khâm phục khả năng nói trời cho của mày. Nói liên tục 1 tiếng rưỡi đồng hồ mà vẫn không thấy mỏi. Haizzz

-Lại nữa! Không cạnh khốe mĩa mai là chú không chịu được hả??? – tôi bực bội đánh mạnh vào tay chú Bầy.

Có lẽ chúng tôi sẽ vẫn tiếp tục cuộc chiến tranh miệng như thế nếu như không có sự xuất hiện của một người...

Đó là Phước Nguyên!

Anh ta mặt mày hầm hầm tiến lại phía tôi. Trong lúc đó cả tôi và chú Bầy vẫn ngỡ ngàng vì chưa hiểu lý do cho sự có mặt của anh ta vào lúc này.

Phước Nguyên tiến sát lại phía chú Bầy rồi đưa tay kéo tôi sang phía mình. Tôi lúc này giống như đứa trẻ chưa biết đi, được chuyển tay bồng bế từ người này sang người khác.

-Anh làm cái trò gì vậy??? – tôi bối rối trước sự lôi kéo của tên tóc vàng.

-Sang đây anh công!

-Hả??? – tôi và chú Bầy đồng loạt há hốc mồm trước câu nói thẳng thừng và không chút e ngại của Phước Nguyên.

34. Chương 34

Chưa kịp để tôi phản ứng thì tên tóc vàng kéo hẳn người tôi sang phía mình mặc cho chú Bầy ghì lại thật chặt.

Tôi cứ như con rối bị bên này kéo, bên kia đẩy trông khổ sở vô cùng.

-Này anh ca sĩ! Làm cái trò gì thế hả? Tôi bực mình rồi đó! – chú Bầy nổi khùng trước hành động không thể nào hiểu nổi của Phước Nguyên.

-Đây là bạn gái tôi! Và tôi không thích bất cứ ai công cô ấy ngoài tôi. Ok? – tên tóc vàng trả lời thản nhiên rồi mặc sức kéo tôi sang phía anh ta.

Tôi đứng giữa mà chẳng biết phải giải quyết như thế nào cả. Một chốc sau thì tôi chính thức bực mình và đứng hẳn xuống đất. Kiểu này thì đi bộ còn sung sướng hơn.

Sau khi thấy tôi “đáp đất” bằng khuôn mặt giận dữ, cả hai người mới thôi cái trò giành giật. Bây giờ thì đến phiên tôi hành động. Tôi quay sang phía Phước Nguyên, hai tay chống hông và hỏi rành rọt:

-Anh bị gì thế hả? Chúng ta là gì của nhau mà thích thì anh tìm tới, không thích thì coi tôi như người dưng nước lã hả?

-Sao??? – anh ta hình như vẫn chưa nạp được câu hỏi của tôi vào đầu, mặt cứ ngỡ ra.

-Sao trắng gì đây. Anh phiền quá. Làm ơn đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Cứ lo cho cái sự nổi tiếng của mình đi. Hiểu chưa? – chú Bầy cũng bắt chước tôi lên giọng.

-Tôi không nói chuyện với cậu. Nguyên! Em nói gì chứ? Anh coi em như người dưng hời nào? – tên tóc vàng dường như đang bực mình thì phải.

-Ô hay! Đây là lúc nào mà anh còn giả vờ nữa. Có cần thiết phải như thế không??? – tôi hỏi đầy thắc mắc.

-Không nói nữa. Anh bực rồi. Anh về. Có gì mai anh gọi.

Tôi đứng trân ra nhìn theo dáng Phước Nguyên khuất sau mấy hàng cây phía trước. Đây mới là tính cách thật của anh ta nhỉ??? Làm sao có thể thay đổi thái độ trong tích tắc như vậy được chứ??? Ôi nhức đầu quá! Akkkkkk

.....

Tên tóc vàng thuộc dạng người nói là làm. Tôi rút ra được điều đó khi vào buổi sáng sớm tỉnh mơ anh ta đã đứng sẵn trước cổng và lôi tôi dậy bằng hàng trăm cuộc điện thoại. Và cho dù tôi đã tắt máy nhưng anh ta vẫn buộc tôi phải thức giấc khi chọc ấy con chó nhà hàng xóm sủa inh ỏi. Quá sức bức mình, tôi vùng dậy và ra đứng trước cửa sổ nhìn xuống, đồng thời hét thật to (giấc ngủ đối với tôi là vô cùng quan trọng nên ai mà phá giấc ngủ của tôi thì chẳng khác nào tuyên chiến với tôi):

-Anh làm cái trò gì vậy hả??? Anh muốn chết phải không???

Ấy vậy mà anh ta chẳng hề tỏ ra sợ hãi, lại còn gân cổ lên hét còn to hơn tôi:

-Uh! Đang muốn được em giết đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chưa kịp hét trả lại hân thì mấy chú bác trong nhà đồng loạt hét “ ủng hộ”:

-Nguyên!!! Con làm cái trò gì mà mới sáng sớm đã hét ầm lên thế hả??????????????

Tôi giật thót mình, mặt nhẫn như khi ăn ớt. Tại sao tôi lại quên mất rằng mấy bác vẫn còn đang ngủ nhỉ??? Trời ơi là trời! Kiểu này thì phải làm sao đây??? Tôi cứ thế đứng gãi gãi đầu tóc vốn đã rất bù xù của mình. Nhưng tên tóc vàng vẫn không hiểu cho hoàn cảnh của tôi, khi thấy tôi không đáp lại thì anh ta tiếp tục hét toáng lên:

-Ngô Nữ Thực Nguyên! Em mà không chịu xuống đây thì anh sẽ hét thật to trước nhà em đó! Mấy bác em mà biết thì đừng trách anh vô tình nhé!!!!!!!!!!!!!!

Bây giờ thì tôi hốt hoảng thật sự. Trên đời này sao lại có một kẻ quái gở như hân ta cơ chứ??? Sau lời dọa nạt đầy nguy hiểm của tên tóc vàng, tôi chỉ còn biết chấp tay tỏ ý xin hân tạm ngừng hành động rồi phóng ào xuống lầu. Không quên thông báo lại với cả nhà:

-Sáng nay con phải đi làm nhóm sớm! Bạn con tới rủ nên con phải trả lời lại. Mong mấy bác và ba tha lỗi cho con nhé! Chào mọi người con đi làm!!!

Trong khi các thành viên trong nhà ai cũng đang mơ ngủ, mắt nhắm mắt mở chưa hiểu tôi đang phát ngôn ra cái quái gì thì tôi đã chạy xuống tới sân. Sau khi đóng cổng lại, tôi ước chừng mình sẽ đá cho cái tên ca sĩ mất nhân tính đang đứng trước mặt một cú thật mạnh để hân ta dính hẳn vào tường cho xong chuyện. Tức đến không thể thở nổi nữa. Akkkkkkkkk

-Xong rồi phải không? Đi thôi!

Tên này còn thuộc thêm vào dạng diếc không sợ súng thì phải? Thấy cơn thịnh nộ đầy hân hùng của tôi mà hân cũng chẳng chút run sợ nhún nhường, lại còn dám cầm tay tôi lôi đi một cách thản nhiên như vậy nữa chứ!!!

-Này này! Buông cái tay ra! Buông ra nhanh! Rốt cuộc là anh bị cái gì vậy hả???

Cứ thể tôi vừa la vừa hét, còn hân ta vẫn kéo tôi đi như mấy thằng nhóc kéo đồ chơi sau lưng mình. Ai cứu tôi với!!!!

.....

Bây giờ thì tôi đang có mặt ở...phòng của Phước Nguyên!

-Anh lôi tôi đi rồi bắt tôi ngồi ở đây hả??? Lãng mạn ghê nhỉ???

-Chỉ có chỗ này là chúng ta mới không bị phát hiện thôi. Em khờ quá!

Câu nói nghe có vẻ hơi hơi có vấn đề của hân làm tôi chột dạ, ngồi lù lù lại, hai tay đưa lên theo kiểu che thân trước nguy hiểm.

-Phát...hiện...gì chứ??? – tôi lắp bắp.

Phước Nguyên ngơ ngẩn trước thái độ kì lạ của tôi. Sau vài giây nhăn trán, anh ta bỗng dưng cười lẩn ra. Giọng cười này còn khiến tôi sợ hãi hơn nữa...

-Anh đang bị cái gì vậy??? Nếu anh có âm mưu nào xấu xa với tôi thì tôi sẽ không nương tay đâu đấy!

Tôi gằn giọng rắn đẽ. Mặt dù trong lòng rất rất sợ hãi...

-Anh cười vì em của anh đáng yêu quá thôi. Lại đây anh ôm một cái nào!

Tên tóc vàng vừa nói vừa giang hai tay ra khiến tôi hốt hoảng hơn.

-Anh...dừng lại! Đây.....

Tôi cố gắng hét thật to nhưng hình như không có tác dụng thì phải. Phước Nguyên vẫn xắn tới và chụp lấy tôi, ôm ghì lại và dùng đưa như mẹ ôm con ru ngủ làm tôi suýt nữa ngộp thở.

-Nhìn em cũng không đến nỗi ốm yếu nhưng khi ôm em thì mới biết em vẫn bé nhỏ làm sao.

-Càng lúc anh càng nặng rồi thì phải. Lát nữa tôi dẫn anh đi bệnh viện khám thử xem sao nhé?

-Uh! Chắc cũng phải đi khám thôi. Lỡ mà yêu em nhiều quá, tim anh không chịu nổi áp lực thì cũng nguy hiểm lắm.

-Bỏ tay với anh thật rồi. Hờ hờ...

Sau vài phút thì tên tóc vàng cũng chịu buông tôi ra. Khỏi phải nói là tôi mừng như thế nào. Thà anh ta cứ lạnh lùng thờ ơ thì tôi còn cảm thấy thoải mái hơn bây giờ. Chứ cứ như lúc này, tự nhiên một tình yêu lớn lao không biết từ đâu đè ập xuống đời tôi, nhưng trong phút chốc tình yêu đó lại biến mất và dùng một phát thì mọi thứ lại trở về như cũ thì làm sao mà tôi thích ứng cho kịp đây. Haizzzz...

-Hôm qua đúng là anh rất giận em. Vì em bảo rằng anh coi em như người dưng. Nhưng đêm qua, sau khi suy nghĩ lại thì anh mới biết lý do...

Tôi ngẩng đầu nhìn lên anh ta. Lý do lý trấu gì đây nhỉ?

-Em có biết bệnh mất trí nhớ tạm thời không?

-Hả??? – tôi tròn mắt trước câu hỏi của Phước Nguyên.

-Có lẽ bây giờ thì em sẽ chưa tin. Nhưng em hãy nhớ những gì mà anh nói sau đây. Thời gian trôi qua sẽ là minh chứng lớn nhất để em biết những gì anh nói là thật hay không.

-????

-Theo lời nguyện, thì sau khi anh tìm ra được em anh sẽ phải đối diện với chứng mất trí nhớ tạm thời. Tức là sẽ có lúc anh không nhớ em là ai, như cách đây vài ngày, anh đã coi em như người dưng và khiến em tức giận. Bản thân anh cũng không biết khi nào chứng mất trí nhớ này sẽ tái diễn, vì nó không có quy luật cụ thể. Vì thế em thông cảm cho anh nhé. Và khi nào anh quên mất em thì hạn chế đừng gặp anh. Vì anh sợ mình sẽ làm tổn thương em. Đó là điều anh không hề muốn chút nào.

-Anh đang nói cái gì thế??? – tôi vẫn chẳng hiểu cho lắm những gì mà anh ta vừa nói.

-Em đừng hỏi. Vì dù anh có giải thích thì em vẫn không thể hiểu được cho tới khi nào em nhớ ra tất cả.

-Vậy cuối cùng là như thế nào???

-Là những khi anh không nhớ được em là ai thì hãy cố gắng chịu đựng nỗi nhớ anh để tránh mặt anh. Đó là toàn bộ những gì anh muốn em làm. Hiểu chứ???

-Không hiểu.

Tôi trả lời gọn lỏn rồi đứng dậy. Anh ta càng nói thì tôi càng thấy không tin. Cái gì mà kiếp trước kiếp sau chứ??? Cái gì mà mất trí nhớ tạm thời chứ??? Buồn cười thật.

Đang tính bước ra cửa để đi về thì cửa phòng tên tóc vàng đột nhiên mở toang. Tôi đứng khựng lại. Sau vài giây thì Phước Nguyên cũng đứng lên, mặt biến sắc.

-Cái gì thế này hả Phước Nguyên??? Cô ta là ai???

-Mẹ...

35. Chương 35

Tôi thực sự thấy sợ trước ánh mắt tức giận của mẹ Phước Nguyên. Hai chân tôi run lên và mắt thì nhìn sưng không chớp. Phước Nguyên dường như nhận ra sự sợ hãi của tôi nên nhanh chóng tiến lại nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng nói:

-Em đừng sợ. Mẹ anh hiền lắm.

Miệng nói là vậy nhưng cái nắm tay của anh ta còn run hơn cả tôi. Mẹ Phước Nguyên sau vài giây kinh ngạc tức giận cất tiếng nói:

-Chưa bao giờ con khiến mẹ phải lo lắng nhưng sao bây giờ con lại hành động ngu xuẩn như thế này hả Nguyên??? Giới truyền thông xem con là món ăn khoái khẩu nhất nên con muốn làm cho họ ngon miệng hả???

Cùng lúc đó là một tờ báo được quảng thẳng về phía Phước Nguyên làm tôi giật bắn mình.

Và bây giờ thì tôi đã hiểu lý do cho sự giận dữ tột độ của bà ấy, đồng thời cũng là lý do cho sự xuất hiện bất thành linh trong phòng Phước Nguyên trong thời điểm này (vì tên tóc vàng nói với tôi là ba mẹ anh ta đi công tác cả rồi @@). Đó chính là trang nhất của tờ báo Ngôi sao đăng nguyên si hình ảnh Phước Nguyên dùng thân mình che chắn cho tôi trước hàng trăm máy quay của người hâm mộ trong tối hôm qua. Cái tát nghe còn giạt gân hơn: “Hotboy Ryo và nghi án đồng tính”. Đọc xong cái tát tôi tức đến muốn xì khói lỗ tai. Tối qua rõ ràng tôi mặc váy, đeo bông tai, mang giày cao gót thể mà cái tên nhà báo dở hơi này lại dám nói tôi là con trai ư??? Tức quá đi mất thôi!!!!!!!

-Con đã dự tính được điều này nhưng không ngờ lại được lên cả trang nhất luôn! – câu nói nửa đùa nửa thật của Phước Nguyên khiến tôi hoảng hồn, lúc này rồi mà anh ta vẫn còn thản nhiên như thế cơ à???

-Con...con...Thật là không chịu đựng được con nữa rồi! – mẹ tên tóc vàng xem chừng cũng chuẩn bị bó tay với con trai của mình.

-Đã là nghệ sĩ, lại sống trong thời đại này thì phải chấp nhận sống chung với scandal mẹ à. Chuyện chỉ có thế này mà mẹ cũng phải bỏ dở công tác trở về đây hay sao?

-Đúng là người nổi tiếng luôn kèm theo scandal nhưng tại sao con lại vướng vào những loại scandal tầm thường theo kiểu thị trường như thế này chứ??? Hình tượng mẹ xây dựng cho con không phải đi theo hướng này con hiểu không???

-Con cũng không muốn thế này. Nhưng đây là vạn bất đắc dĩ. Lần sau con sẽ chú ý hơn. Mẹ đừng quá bận tâm.

-Được. Ta sẽ không nói chuyện đó nữa. Bây giờ ta muốn lời giải thích của con cho sự xuất hiện của con bé giúp việc này. Nói đi! Tại sao nó lại có mặt ở đây???

-Người yêu mới của con. Chuyện này cũng đâu có gì lạ. Con đưa người yêu về phòng là chuyện bình thường thôi.

-Nhưng tại sao lại phải là một con bé giúp việc?

-Đổi gu mẹ ạ.

-Ta không cần biết. Chấm dứt ngay đi.

-Vâng. Khi nào chán thì tắt con bỏ. Mẹ đừng bận tâm ảnh hưởng đến sức khỏe.

.....

Lúc này thì tôi đang đi ra phía cổng của nhà tên tóc vàng. Hai mẹ con họ vẫn còn nói chuyện gì đó với nhau. Tôi cũng đủ mệt tai rồi nên không muốn ở lại đó thêm phút giây nào nữa. Chắc mọi người sẽ thắc mắc vì sao nghe những lời nói đầy đẽo càng và ngạo mạn của Phước Nguyên hồi nãy mà tôi vẫn không chút phẫn

ứng lại. Đơn giản là vì trước khi nói ra những lời đó, tên tóc vàng đã thông báo trước qua suy nghĩ cho tôi như thế này:

“ Có lẽ anh sẽ phải nói những lời rất khó nghe. Nhưng em phải bình tĩnh và đừng phản ứng lại. Em chỉ cần biết đó đều là những lời nói dối. Ok?”

Do vậy mà mặc cho hai mẹ con họ đối đáp với nhau thì tôi vẫn chẳng thêm phản ứng gì. (Tuy nhiên nghe cái cách anh ta nói thực lòng tôi cũng thấy tức tức >”<>

Vừa bước ra khỏi cổng thì tôi chợt thấy anh Tú lái xe tiến tới. Bắt gặp tôi, ổng dừng lại, ló mặt ra hỏi han:

-Sao em lại có mặt ở đây vào giờ này???

-À ờ! Tại có chút việc thôi ạ.

-Thế à??? Kỳ lạ nhỉ???

-Kỳ lạ gì ạ???

-Vì trước kia, bạn gái của Phước Nguyên cũng hay về nhà vào giờ này. – anh ta nói và kèm theo một cái nháy mắt đầy ẩn ý khiến tôi nổi điên lên được. Sao đầu óc ông này toàn nghĩ chuyện bậy bạ vậy nhỉ??? Hừ!!!

-Đầu óc anh có vẻ không sáng sủa như mặt của anh nhỉ? Thôi em về đây! Chào anh!

Tôi bực dọc chào anh ta rồi bỏ đi. Mới sáng sớm đã gặp chuyện đầu đầu. Thật xui xẻo mà. Tên tóc vàng chờ đó! Tôi sẽ xử anh thật đẹp cho những hành động vừa rồi. Hừ...

Bốp!!!

Đầu óc tôi chính thức choáng váng. Sao ở đâu tụ tập đầy đủ trên đầu tôi. Nhấn nhó mở mắt ra, tôi nhìn thấy cây cột điện đang nằm lù lù trước mặt mình, và tất nhiên nó là công cụ tạo ra lũ sao hôm sao mai cho tôi. Chưa kịp hoảng hồn thì tôi đã nghe thấy tiếng cười khúc khích sau lưng mình. Ngoảnh đầu lại, tôi chơi với khi lại thấy bóng ma mỹ nhân bay lơ lửng trước mặt.

-Món quà đầu ngày đấy! Hãy vui vẻ đón nhận đi!

Và như bao lần, cô ta lại biến mất sau khi nhếch mép nở một nụ cười đầy khiêu khích. Lần này thì tôi nổi giận thật sự.

-Này! Cô vừa phải thôi nhé! Mặt mày thì đẹp đẽ mà sao lòng dạ độc ác thế hả??? Tôi thù oán gì với cô chứ! Lần sau mà còn bày trò hại tôi thì đừng trách tôi đó! Akkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

Nhưng xem chừng việc hét toáng lên như thế chẳng đem lại công dụng gì ngoại việc chọc cho lũ chó của mấy nhà xung quanh sủa âm ỉ. Tôi giật thót và im lặng. Tốt nhất là thế để tránh bị mắng. Vừa lấy tay xoa xoa đầu, tôi quay lưng lại chuẩn bị bước tiếp, không quên bước qua một bên để khỏi phải va vào cây cột điện chết tiệt thêm một lần nữa. Nhưng mà hồi nãy tôi đi giữa đường chứ có đi bên lề đâu mà va vào cột điện nhỉ???

Và có lẽ suy nghĩ của tôi rất đúng khi mà bây giờ trước mặt tôi không hề có bóng dáng một chiếc cột điện nào cả. Vậy là sao chứ??? Hay chẳng là ảo giác??? Nhưng nếu là ảo giác thì tại sao lại tạo ra cảm giác đau được??? Tôi cứ thế ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm xem có cây cột điện nào không. Dù làm vậy có vẻ điên điên nhưng sự thật là tôi đang không biết cái quái gì đã xảy ra nữa. Huhu...

.....

Lúc tôi về tới nhà thì nắng đã tỏa chói chang. Bây giờ tôi mới nhớ là hồi nãy lúc ra khỏi nhà cùng tên tóc vàng thì mình vẫn chưa làm vệ sinh cá nhân. Chậc! Cái tên Phước Nguyên dở hơi này. Xấu hổ thật. Chẳng trách mà mẹ anh ta lúc nhìn tôi lại phải trợn tròn mắt kinh hãi đến thế. Lúc mới ngủ dậy tôi chẳng khác nào quái vật mà. Haizzz

Nhà cửa vắng tanh. Hình như mọi người đã đi làm hết cả rồi. Ồ! Có xe của nhỏ Mít trước sân nè. Tôi nghĩ ngợi vài giây rồi chợt nhớ ra sáng nay nhỏ ta tới đây để chở chú Bầy đi lấy xe. Tối hôm qua vì hoàn cảnh cấp bách nên chúng tôi đành bỏ cửa chạy lấy người (thật ra là nhờ nhỏ Mít gửi dùm xe bác Năm ở

phòng bảo vệ vì tình hình lúc đó không lấy kịp xe). Tôi hí hửng bước vào nhà. Nhưng mới đi ngang đến giữa phòng khách thì tôi khựng lại khi nghe tiếng hét dữ dội của nhỏ Mít, kèm theo đó là vô số âm thanh của sự đổ vỡ. Hốt hoảng, tôi phóng ù lên lầu. Càng tiến lại gần phòng của chú Bảy thì những tiếng hét và âm thanh đáng sợ càng lớn hơn. Khi tôi tiến tới trước cửa phòng thì mọi sự thật quá sức tưởng tượng...

-Chú! Chú làm cái trò gì thế??? Thả nhỏ Mít ra! Thả nó ra!!!

Tôi vừa hét lớn vừa dùng hết sức lôi nhỏ Mít ra khỏi cái bóp cổ chặt cứng của chú Bảy. Con nhỏ hình như đang lịm dần đi. Tôi sợ hãi cùng mình nhìn lên chú Bảy:

-Chú điên rồi sao??? Dừng lại đi chú! Dừng lại đi!!!

Tôi cố gắng nhìn sâu vào đôi mắt đang như hai hòn lửa của chú Bảy và hét thật to những mong chú ấy lấy lại được tinh thần. Sau vài giây thì hai bàn tay chú Bảy từ từ buông ra. Nhỏ Mít ho sặc sụa. Tôi cũng bắt đầu thở phào. Mọi chuyện thật quá đáng sợ...

Nhỏ Mít hai tay ôm lấy cổ và từ từ ngồi dậy. Con nhỏ có vẻ đang rất hoảng loạn. Điều đó là tất nhiên vì con nhỏ sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng hoàng tử của đời mình lại thành ra thế này.

-Mày ổn chứ??? – tôi nhìn nó hỏi han.

-Tao...tao về đây!

Nhỏ Mít mặt tái nhợt, nói một câu đầy run rẩy rồi chạy nhanh đi. Tôi tính gọi lại nhưng lại thôi. Nó đang cực kì hoảng sợ nên có nói gì cũng không ăn thua gì. Tôi thở dài nhìn về phía chú Bảy. Ông vẫn đang ngồi thừ ra, hai mắt vô cảm. Thật ra đây không phải là lần đầu tôi bắt gặp chú ấy trong tình trạng này. Cứ khoảng hai ba tháng thì chú Bảy lại lên cơn như vậy. Ban đầu mọi người còn tưởng chú ấy bị thần kinh và cũng đưa đi khám. Tuy nhiên bác sĩ khẳng định chú Bảy không hề có dấu hiệu của người bất ổn về thần kinh, mọi bài test chú ấy đều vượt qua theo đúng tiêu chuẩn của người bình thường. Dần dà cả nhà ai cũng quen với tình trạng lâu lâu lên cơn quậy phá của chú ấy. Nhưng mọi lần ông chỉ đập phá đồ đạc và la hét một mình, đáng vẻ quần quai cứ như đang phải chống chọi với một cơn đau rất đáng sợ nào đó chứ không nặng nề và nguy hiểm theo kiểu dồn người ta đến chỗ chết như lúc vừa rồi.

-Chú ơi!

Tôi run run gọi tên chú ấy. Lòng vẫn thấp thỏm một nỗi sợ hãi. Tôi sợ sẽ bị giống nhỏ Mít...

Chú Bảy từ từ ngược lên nhìn tôi. Đôi mắt dần dần lấy lại sức sống.

-Em! Thực sự anh không chịu đựng được nữa rồi...

Chú ấy thốt ra câu nói đầy kì lạ đó rồi ôm chầm lấy tôi. Dù hơi bất ngờ nhưng tôi cũng vỗ vỗ nhẹ vào lưng chú Bảy theo kiểu an ủi. Bây giờ không nên làm chú ấy shock thêm nữa...

-Lại cái trò gì nữa đây??? Hai người rốt cuộc là chú cháu hay là người yêu của nhau vậy???

Tôi giật mình nhìn ra cửa sau khi nghe câu nói vừa rồi.

Là Phước Nguyên! Tôi quên mất rằng anh ta có nói lát nữa anh ta sẽ tới nhà dẫn tôi đi ăn. Ôi không...

Ánh mắt của Phước Nguyên đầy giận dữ. Tôi cứ chờ người ra. Không phải vì tôi không thấy sợ mà vì trong đầu tôi bỗng dưng ào ạt xuất hiện những hình ảnh đầy kì lạ.

Tôi thấy mình đang nắm tay một người nào đó trông rất giống tên tóc vàng, sau đó là sự xuất hiện của một người khác lại giống y như chú Bảy. Mọi thứ xoay vần...Chóng mặt...Quay cuồng...

36. Chương 36

Trong đầu tôi lúc này là một mớ hỗn độn. Mọi thứ rối tung cả lên. Những mảng ký ức không biết từ đâu xuất hiện dồn dập như muốn đè nén tâm trí tôi. Tôi có cảm giác mình đang nhớ lại một điều gì đó, nhưng lại không biết điều đó thực sự là gì. Nhìn vào đôi mắt đang chứa đầy sự giận dữ của Phước Nguyên, không hiểu sao tôi lại thấy dường như có cả một không gian mở ra phía trước mặt. Không gian kỳ lạ với tôi, Phước Nguyên và chú Bầy. Chúng tôi cứ đứng xung quanh nhau tạo nên một sự liên kết đầy ** le và phức tạp. Tôi không biết mình đứng ở vị trí nào trong mối quan hệ bí ẩn ấy. Chỉ biết rằng hai người con trai đang đứng với mình đều là những người rất rất quan trọng với cuộc đời tôi. Và mối quan hệ này có vẻ như còn cao hơn tình yêu thực sự. Càng cố tìm hiểu, càng cố khơi thông thì đầu tôi lại nhức như búa bổ. Cảm giác có vô vàn cản trở đầy sức mạnh đang cố đẩy tôi ra và không cho tôi khám phá.

-Sao em không nói gì cả? Sao em chỉ biết nhìn anh? Đừng có như thế chứ???

Tiếng hét của Phước Nguyên làm tôi giật mình, mọi thứ vụt biến mất, cứ như một tia sét mạnh nhưng ngắn ngủi, chỉ đủ làm ta tê liệt nhưng không đủ làm ta ý thức được điều gì cả. Nhìn sang thì chú Bầy vẫn như người mất hồn, bám víu vào tôi và chẳng chút phản ứng. Ngược lên phía Phước Nguyên, tôi mong rằng anh ta hãy hiểu cho tôi, hiểu cho hoàn cảnh lúc bấy giờ. Nhưng xem chừng điều đó quá sức phi lý khi mà tôi không thể giải thích cho anh ta biết được chuyện gì đang xảy ra.

-Anh đã luôn dặn lòng là không bao giờ được nổi giận với em. Anh đã cố gắng như thế. Nhưng sức chịu đựng của anh cũng có giới hạn. Và bây giờ thì anh không thể phủ nhận rằng mình đang rất rất giận em. Anh về đây...

Phước Nguyên nói trong cay đắng rồi bỏ đi. Tôi chỉ biết nhìn theo. Dù cho chưa bao giờ tôi thừa nhận anh ta là bạn trai mình, dù cho chưa bao giờ tôi thể hiện cảm xúc thật trước mặt anh ta. Nhưng đến thời điểm này thì trái tim tôi thực sự đã có chỗ cho tên tóc vàng kỳ lạ ấy. Làm anh ta giận là điều tôi không hề muốn. Nhưng tình hình này thì đành phải để cho Phước Nguyên hiểu lầm. Tôi không thể nói rằng chú tôi đang lên cơn và cần có tôi bên cạnh. Chẳng ai đi nói như thế với người khác về chuyện nhà mình cả. Và lại chú Bầy là chú ruột của tôi, nếu như chỉ vì thấy tôi ôm chú ấy mà anh ta ghen tuông thì thật sự không hợp tình hợp lý chút nào. Tóm lại là, tôi không thể làm gì khác hơn. Mọi sự thôi thì cứ để cho số phận xô đẩy...

.....

Nhỏ Mít tắt máy từ sáng đến giờ. Có lẽ con nhỏ vẫn còn quá shock. Thật không hiểu nổi vì sao chú Bầy lại có thể hành động như thế. Cứ tưởng rằng bệnh tình chú ấy sẽ chỉ dừng lại ngang mức quậy phá đập vỡ đồ đạc, nhưng bây giờ thì hình như đã nghiêm trọng hơn rất nhiều rồi.

Sau khi vắt cho chú ấy ly nước cam, tôi buồn bã mang lên phòng. Chú Bầy vẫn ngồi thừ bên cửa sổ, không nói chuyện, không hành động. Chỉ hướng mắt nhìn ra phía ngoài kia. Thật bức mình khi nhìn thấy ổng như vậy. Thà cứ trêu chọc tôi như thường ngày lại hay hơn. Đúng là khi con người ta đột ngột thay đổi luôn kèm theo một điều gì đó không tốt lành.

-Nước cam nè! Chú uống đi! Làm ơn bình thường lại, đừng làm cháu sợ mà....

Tôi lay lay người ổng nói dịu dàng. Nhưng chẳng chút tác dụng gì khi mà chú ấy vẫn hướng mắt ra phía cửa sổ. Tôi thở dài đặt ly nước cam lên bàn rồi đi ra ngoài. Có lẽ ổng cần được một mình. Mọi lần sau khi lên cơn chú Bầy đều mắc chứng “tự kỷ” như vậy trong vài ngày mới hết. Haizzzz

Giờ thì đến phiên tôi “tự kỷ” khi chỉ biết ngồi ngơ ra nhìn cái di động. Chẳng biết đã bao nhiêu lần tôi định nhấn phím gọi cho tên tóc vàng rồi lại thôi. Tôi ghét cái cảm giác của mình bây giờ. Cái cảm giác vừa tức tức, vừa lo lắng, vừa thấy có lỗi. Rốt cuộc thì tôi sai hay anh ta sai nhỉ??? Sao cứ mỗi lần làm anh ta buồn, làm anh ta giận thì tôi lại phải tự dằn vặt mình như thế này chứ??? Những tưởng cái tình yêu từ trên trời rơi xuống của Phước Nguyên chẳng bao giờ ảnh hưởng được đến tôi. Nhưng dường như mọi chuyện lại ngược lại. Có vẻ càng ngày, tôi càng tự nhiên thừa nhận tình cảm đó và tự đưa mình vào vị trí là bạn gái của tên tóc vàng. Dù không hề muốn chút nào nhưng đến lúc này thì tôi không thể nào phủ định và quay lại như lúc ban đầu được nữa...

Tình yêu là như thế sao??? Ôi rắc rối thật...

.....

Sáng hôm sau, tôi ăn vội mấy lát mỳ rồi chạy ù ra cửa vì sắp muộn giờ học. Tuy nhiên, tôi đã quên mất rằng sáng nay nhỏ Mít không đi học (bây giờ thì con nhỏ chưa thể bình tâm lại được, tội lỗi...). Đập tay một cái rồ mạnh vào đầu, tôi hốt hải chạy ngược vào nhà nói choang choang.

-Mấy bác ơi! Sáng nay nhỏ Mít nó nghỉ học. Mà cháu sắp bị muộn giờ rồi. Ai chở cháu đi học với!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mọi người ngơ ra trước lời cầu xin của tôi. Sau vài giây bàn bạc thảo luận thì nhiệm vụ hộ tống tôi tới trường được giao cho...chú Tám!

-Cái gì ạ??? Chú Tám ư???

-Con thông cảm. Sáng nay ba có cuộc họp gấp nên không chở con được. Bác Hai, bác Ba, bác Tư thì có tài xế riêng, đợi xe tới thì con cũng muộn giờ mất rồi. Bác Năm thì lại trực cơ quan vẫn chưa về. Thằng Bảy thì ngồi thủ lu một đồng chẳng chịu ra khỏi phòng. Duy chỉ còn thằng Tám thôi con ạ...

Trước lời giải thích của ba thì tôi cũng đành ngậm ngùi im lặng. Thành tích chạy xe va cột điện và chui lỗ cống của chú Tám thuộc dạng vô đối. Giao phó tính mạng tôi cho ông chú lí lắc này thì thật là không còn gì để nói. Tôi thận trọng căn dặn chú Tám trước khi ổng đề ga.

-Nè chú Tám! Chú nên nhớ là có cháu ngồi sau lưng nữa nhé! Làm ơn đi chậm chậm cho cháu nhờ.

-Ủa? Thế không phải cháu nói sắp bị muộn học rồi hả??? Sao bắt chú chạy chậm được??? Đúng là Nguyên "tưng".

Chưa kịp đắp lại câu xóc xĩa của ông chú 16 tuổi thì tôi chơi với khi ổng phóng vù xe đi. Cũng may khả năng phản xạ của tôi khá chuẩn nên đã kịp thời bấu vúi lấy vòng eo siêu mẫu của ổng (chú Tám nhà tôi tuy là thiếu gia con nhà giàu nhưng vẫn bị liệt vào hạng suy dinh dưỡng dù ăn uống và tập luyện thể thao không ngừng nghỉ).

-Chú ơi! Từ từ! Chậm chậm lại!

Tôi vừa van xin vừa cố gắng ôm chặt chú Tám trước tốc độ phóng xe như vũ bão của ổng. Dù cho đây là xe máy điện nhưng tốc độ của nó đúng thật là kinh hoàng.

-Cháu ồn quá! Để chú tập trung lái chứ!

Và thế là tôi chỉ còn biết nhắm tịt mắt lại và cầu nguyện ỉnh được bình an. Sao Thục Nguyên này lại có những ông chú kỳ lạ và dã man như vậy được chứ??? Huhu...

Lúc chú Tám thắng xe cái kít trước cổng trường để thả tôi xuống thì cũng là lúc tôi chẳng còn mang hình người nữa. Tóc tai thì rối bù lên, mặt tái nhợt, áo quần xộc xệch, người thơ thẩn như mất hồn (đúng hơn là vì quá hoảng sợ dẫn đến mất luôn ý thức).

-Đi học ngoan nhé! Chú về đây! Hehe...

Và ổng lại phóng vù đi, tặng thêm cho tôi một mớ khói bụi đầy mặt. Thật đúng là bó tay với ông chú này mà.

Sau khi tu chỉnh lại nhan sắc, tôi chạy nhanh vào trường cho kịp giờ. Nhìn lên đồng hồ, tôi giật mình trước tốc độ chạy xe kinh khủng của chú Tám. Lúc ổng bắt đầu chạy xe là 7h kém 15, và bây giờ là 7h kém 9 phút. 6 phút ột quãng đường 7 cây số. Chắc! Da gà nổi lên rần rần...

Tuy nhiên không khí trường học hôm nay có cái gì đó khác khác thì phải. Ai cũng nhìn tôi với ánh mắt dị nghị tò mò. Cứ như thể tôi vừa gây ra chuyện động trời nào đó vậy. Những tiếng xì xầm xuất hiện bên cạnh mỗi bước chân tôi đi. Sao thế nhỉ???

Đang còn thắc mắc không hiểu chuyện gì xảy ra thì một trái bóng rổ không biết từ đâu đáp thẳng vào mặt tôi. Dù bị bao vây bởi rất nhiều ngôi sao quay vòng vòng quanh đầu nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy nụ cười nhếch mép đầy khiêu khích từ đôi môi màu cam đáng sợ đó...

37. Chương 37

Tôi tỉnh hẳn khi nhìn thấy bóng ma mỹ nhân. Thật không hiểu nổi tại sao cô ta cứ luôn đeo bám và gây rắc rối cho tôi trong khi tôi chẳng làm gì cô ta cả. Nụ cười mỉa mai vẫn hiển hiện rõ trên đôi môi đầy sắc lửa ấy. Tôi bức bối cực độ và không ngăn ngại hét toáng lên:

-Này! Sao lúc nào cô cũng bày trò hại tôi thế hả??????????

3 giây đầu, tôi tự thấy tiếng hét của mình có công dụng khi cô ta đã vụt biến mất, lúc đó tôi nghĩ rằng cô ta sợ trước sự nổi khùng của tôi. Nhưng sang giây thứ 4 thì tôi mới ngậm ngùi biết rằng tất cả chỉ là mình tôi...hoang tưởng. Cô ta biến đi không phải vì thấy tôi nổi giận nên hoảng sợ mà ngược lại là vì mục đích của cô ta đã được thực hiện, tức là khiến tôi trở thành một con khùng chính cống trước mắt lũ bạn bè đang có mặt trong trường.

“Nhỏ này hình như không bình thường lắm ạ!”

“Uh! Mấy lần tao thấy nó tự dưng hét dựng lên như thế rồi!”

“Vậy mà sao tao nghe đồn nó là bạn gái của Ryo nhỉ??? Vô lý quá!”

“Ồi! Chắc là tin vịt!”

Bla...bla...bla...

Tôi chỉ còn biết cúi gằm mặt và đi nhanh vào trong lớp trước những tiếng vo ve xung quanh, quên khuấy mất việc tìm tên vô lương tâm nào đó đã “tặng” cho tôi một cú đâm bằng bóng rổ thẳng vào mặt. Họ đâu phải là tôi nên làm sao mà họ hiểu được cơ chứ??? Huhu...Nào phải tôi muốn hét dựng lên như thế đâu!!! Cũng chỉ tại con ma mất dịch đó! Lại còn Ryo Ry iếc gì đây nữa...Rõ là khổ mà!!!

Nhưng có vẻ như hôm nay là một ngày “sôi động” của tôi thì phải? Đúng hơn là sôi sục sục luôn! Sở dĩ tôi nghiệm ra điều đó là vì một đám người lạ hoặc đang đứng chặn sẵn trước cửa lớp tôi và tặng kèm những ánh mắt có thể ví như ngọn lửa cao nguyên!

-Bạn là Thực Nguyên?

-Uhm...

-Bạn là bạn gái của Ryo?

-Uhm...Ồ không không! Mình nhầm! Không phải! Không phải!

Đến nước này thì tôi tự thấy mình điên thật. Tại vì sao tôi lại “Uhm” trước câu hỏi đó chứ??? Ngô Nữ Thực Nguyên ơi là Ngô Nữ Thực Nguyên! Mày bị tên tóc vàng làm cho thân tàn ma dại rồi. Ngay cả cái miệng cũng không kiểm soát được nữa. Huhu.....

Khỏi phải nói là tôi hoảng hốt đến mức nào sau khi phát ra cái từ Uhm chết tiệt đó. Mặc dù ngay sau đó tôi đã phủ nhận triệt để nhưng dường như sự phủ định này càng làm tăng thêm tính khẳng định trong mắt đám người trước mặt. Tôi thận trọng bước từng bước lùi, cố gắng tạo ra ình một đường thoát nếu có chuyện không lành xảy ra.

-Mấy...mấy bạn muốn...muốn...gì thế??? – tôi lắp bắp khi thấy họ tiến sát về phía mình.

-Này! Nói à nghe nhé! Tụi này là thành viên nhiệt tình nhất của FC Ryo tại thành phố này. Và từ ngày hôm nay cũng là thành viên của hội Antifan Thực Nguyên – tức là bạn đó! Hãy tránh xa Ryo của tụi này, nếu không thì đừng có trách nhá!

Họ kết thúc câu nói bằng cái đẩy mạnh làm tôi dính hẳn vào tường rồi ngúng nguẩy bỏ đi. Là sao chứ??? Antifan gì đây??? Ôi không! Dẫu biết quen với tên tóc vàng sẽ nảy sinh nhiều rắc rối nhưng tôi không ngờ là rắc rối lại có thể rắc rối đến mức này. Mà có phải là lỗi do tôi đâu cơ chứ??? Do Ryo của mấy người cứ theo đuổi đeo bám tôi mà. Bất công quá! Oan uổng quá! Huhu!!!

.....

Suốt 4 tiết học không có một chữ nào lọt được vào đầu tôi. Không phải là do tôi phân tâm suy nghĩ lung tung mà do lũ bạn xung quanh cứ hết dõm ngó lại bàn tán khiến tai tôi lùnh bùng chẳng nghe rõ được lời cô giảng. Vậy là những tháng ngày bình yên đã chính thức bye bye Thục Nguyên này. Vì ai cơ chứ??? Vì lý do gì cơ chứ???

Đúng lúc tôi cảm thấy bức xúc nhất thì cô bạn ngồi bên cạnh lôi cuốn tạp chí có hình tên tóc vàng án ngữ ngay trang bìa ra ngắm nghía làm áu tôi cứ gọi là sôi lên sùng sục. Và tôi chấm dứt cái điệp khúc Vì vì lại, thay vào đó là một chuỗi lời trách mắng kèm theo nguyên rửa tên Phước Nguyên. Tất nhiên là tôi không phát ra thành tiếng (tôi chưa khủng đến mức ấy!) mà chỉ “âm thầm, lặng lẽ”...c.h.ử.i trong lòng.

Nhưng chưa kịp mắng sang câu thứ 2 thì trong đầu tôi dội lên giọng nói oang oang của tên tóc vàng.

“Chấm dứt cái trò mắng nhiếc sau lưng người ta đi. Em mắng cái gì anh đều nghe rõ từng chữ đó! Đang làm việc mà cứ nghe tiếng em mắng xối xả trong đầu khiến anh không tài nào tập trung được. Anh còn chưa hết giận em đâu. Hừ!”

“Anh...anh...”

Tôi cảm khẫu hoàn toàn. Chính xác hơn là cảm khẫu trong suy nghĩ. Tại sao anh ta lại nghe được nhỉ??? Hơ hơ! Mọi thứ càng lúc càng rối tung lên. Mấy lần trước cũng rửa thầm anh ta trong bụng nhưng có nghe anh ta phản ứng lại đâu. Thực ra là như thế nào??? Kỳ lạ quá!!! Akkkkkkkkkkkkkkkkk

.....

Mấy ngày hôm nay tôi chẳng muốn đi học chút nào nhưng cũng phải cắn răng đi học. Không phải vì tôi không muốn đi học mà vì cứ thấy mặt tôi xuất hiện là mọi người trong trường lại nhao nhao lên. Hết xì xầm lại qua chỉ trỏ. Mà tôi đã làm cái gì quá đáng đâu chứ? Chẳng lẽ chỉ vì hôm Concert tên tóc vàng quỳ xuống bên cạnh hỏi han và che chắn cho tôi mà họ buộc ngay cho tôi cái tội danh cướp đi thần tượng của họ ư??? Đó mà cũng gọi là hâm mộ à??? Tôi nghĩ là ích kỷ thì đúng hơn. Thần tượng cũng là người, cũng biết buồn vui hờn giận, cũng có nhiều mối quan hệ với mọi người xung quanh. Tại sao những người tự nhận là fan như đám người hôm bữa lại luôn bó chặt một suy nghĩ hẹp hòi rằng thần tượng là của riêng họ và không cho phép chia sẻ với người khác? Tôi không thể hiểu được. Cái này phải gọi là fan cuồng chứ không còn ở mức độ fan bình thường nữa. Hix...

Chú Bảy gần như đã trở về tình trạng bình thường. Suốt ngày ổng chỉ biết bày trò trêu chọc tôi. Như thế còn tốt hơn so với việc chú ấy nhốt mình trong phòng và im lặng đến mức đáng sợ. Nhưng tôi vẫn luôn có một thắc mắc tuy rằng chẳng bao giờ dám hỏi chú Bảy vì sợ ổng lại lên cơn. Đó là tại sao sau mỗi lần nổi cơn quậy phá thì chú Bảy không hề nhớ mình đã từng làm gì. Ban đầu thì mọi người trong nhà cũng có hỏi chú ấy nhưng dần dà ai cũng im lặng không hỏi nữa vì có hỏi thì mặt chú ấy cũng nghếch ra như thể chẳng hiểu chúng tôi đang hỏi gì. Như lần này cũng vậy, chú Bảy vẫn vui vẻ tưng tưng như mọi hôm và chẳng hề nhớ trước đó mình đã lên cơn như thế nào.

-Ê nhóc! Sao mấy hôm nay tao không thấy em Mít của tao qua chỗ mày thế? Tụi mày giận nhau à?

-Hix...Không có!

-Thế thì tại sao em ấy lặn mất tăm vậy? Mọi hôm trung bình gọi cho tao 10 cuộc / ngày vậy mà gần cả tuần này em ấy chẳng thèm gọi lấy một cuộc. Hay là sức hấp dẫn của tao đã bị thuyền giảm nhỉ? - ổng vừa nói vừa lấy tay sờ sờ cằm ra chiều suy nghĩ.

-Hừ! Cháu không biết! Ghét chú!

Tôi phát bực trước sự ngây thơ nai tơ đến vô lý của chú Bảy. Tại sao chú ấy lại có thể không nhớ một chút gì những hành động mà mình đã gây ra cho nhóc Mít cơ chứ??? Báo hại con nhóc cắt đứt liên lạc với tôi nguyên cả tuần nay luôn. Mà cái đó cũng không quan trọng cho lắm so với vết thương tinh thần trong lòng con nhóc. Haizzz. Càng nghĩ càng thương nó ghê gớm. Mít thuộc tuýp người rất dễ bị tổn thương và chấn động tâm lý. Một biến cố nhỏ xảy ra thôi cũng làm nó xuống tinh thần rất nhiều chứ huống gì chuyện lần này. Khi mà nhóc Mít luôn coi người yêu nó – tức ông chú mất dịch của tôi là hoàng tử độc tôn duy nhất của cuộc đời. Nhiều lúc tôi còn cảm giác nó yêu chú tôi hơn là yêu bản thân nó nữa. Thật là tội lỗi...

.....

Đang vật lộn với đồng bài tập của Toán cao cấp, tôi dừng bút nhìn xuống phía sân khi nghe có tiếng chuông cửa. Và tôi đứng bật dậy khi thấy con bé Phước Nghi đang vẩy vẩy tay nhìn mình kèm theo một nụ cười mà không biết bao nhiêu lần đã đi vào cơn ác mộng của tôi. Lại cái quái gì nữa đây???

38. Chương 38

-Nhóc tới đây có chuyện gì thế? – tôi vừa mở cổng vừa ái ngại nhìn con nhỏ. Không hiểu sao cứ mỗi khi thấy nó là da gà tôi lại nổi lên. Hix...

-Chị cầm lấy rồi vào thay đi, em đợi! – con nhỏ vừa cười híp mắt vừa chìa ra cho tôi một cái túi xách màu vàng.

-Thay cái gì cơ??? Nhóc bị gì vậy???

-Thì chị cứ cầm lấy rồi vào thay nhanh đi.

-Nè! Chị bực rồi nhé! Tự nhiên khi không em bắt chị thay cái này cái nọ. Sao em hư thế hả??? – vì không hiểu con nhỏ muốn gì nên tôi bất giác nổi khùng lên.

Và có lẽ tôi đã tự làm cho tình hình trở nên phức tạp. Con nhỏ sau khi nghe lời nói nặng vừa rồi của tôi, mặt mày đang tươi tỉnh thì bỗng chốc sa sầm cả lại và những giọt tiếp theo thì nước mắt hai hàng chảy ròng ròng. Tôi hoảng hồn:

-Cái gì thế??? Sao tự nhiên khóc vậy hả???

-Huhu!!!!!!!!!!!!!!!

Nó ré to lên, cường độ càng lúc càng tăng dần. Tôi biết mọi chuyện đang đi theo chiều hướng tồi tệ nên nhanh chóng xuống nước để ngăn cản sự để ý của hàng xóm xung quanh:

-Bình tĩnh! Nín đi! Chị lên thay liền! Thay liền!!!

Nói đoạn tôi phóng thẳng lên phòng và làm theo lời Phước Nghi. Sao số tôi luôn phải gắn với những con người kì cục như anh em nhà đó nhỉ??? Khổ quá! Khổ quá!

Khoảng 7 phút sau thì tôi đã hoàn thành nhiệm vụ được giao và đứng trình diện con nhỏ. Khuôn mặt nó bây giờ hoàn toàn tươi tỉnh, không hề có dấu hiệu nào của sự khó chịu như hồi nãy cả. Hừ...

-Như thế này là sao hả nhóc??? Tự dưng mà bắt chị ăn mặc như đi diễn văn nghệ thế này sao hả?

Tôi thắc mắc hỏi Phước Nghi khi nhìn xuống bộ váy xòe màu xanh ngọc cùng đôi giày cao gót 7 phân cộng thêm đồng phụ kiện lằng nhằng đeo khắp người mình. Tất cả thứ đồ này đều nằm trong cái túi xách mà con nhỏ bắt tôi thay. Không biết nó lại bày ra cái trò gì kinh khủng nữa đây. Haizzz....

-Đẹp mà! Em lấy từ phòng mama cả đó. – con nhỏ nghiêng đầu trả lời ngây thơ.

-Cái gì???

-Thôi muộn rồi nè. Mình đi chị nha! Đi nào!!!

Và tôi bị Phước Nghi cầm tay lôi xềnh xệch ra phía chiếc xe hơi màu xám đứng đợi nãy giờ. Đám người đi theo con nhỏ nhìn tôi mà cứ bụm miệng cười. Trông tôi ngổ lăm thì phải??? Huhu!!! Mình đang bị cái gì thế này??? Sao cứ bị một đứa nhóc 12 tuổi xỏ mũi rồi dắt đi hoài vậy nè??? Huhu...

Trong những lúc như thế này thì tôi cần lắm cái khả năng nói chuyện bằng suy nghĩ của mình với tên tóc vàng. Nhưng đời đôi khi tréo ngoe, cứ mỗi khi tôi cần anh ta nghe những suy nghĩ của tôi thì anh ta lại không nghe được. Còn mỗi khi tôi tức giận lỗ miệng c.h.ử.i Phước Nguyên vài câu thì y như rằng anh ta nổi đóa lên trong đầu tôi. Thật là bực mình! Thật là không thể hiểu được!

.....

Chiếc xe hơi màu xám đưa tôi và con nhỏ tới trước cổng trung tâm văn hóa – nơi thường diễn ra mấy show diễn của những sao nổi tiếng trong giới ca sỹ. Cũng có vài lần tôi tới đây xem ca nhạc cùng nhỏ Mít nhưng nói chung là không thường xuyên. Mà nhắc tới nhỏ Mít là tôi lại thấy lòng buồn rười rượi. Không biết khi nào con nhỏ mới bình tâm trở lại. Haizz...

Cho dù tôi cao hơn Phước Nghi gần hai cái đầu nhưng lại giống như...con của nó khi cứ bị nhóc ta lôi đi hết nơi này đến nơi khác. Hình như con nhỏ đang đi tìm ai đó. Mà nếu muốn tìm ai thì tự đi mà tìm chứ??? Sao cứ lôi tôi theo rồi khiến mọi người nhìn tôi chằm chằm. Có vẻ như mode thời trang mà Phước Nghi trông vào người tôi rất chi là quái dị thì phải??? Xấu hổ đến muốn chui tọt xuống đất cho xong. Hừ...

Sau một thời gian vừa lục vừa tìm, con nhỏ dường như cũng tìm ra được nơi mà nó muốn đến. Và đó là...phía sau cánh gà của sân khấu!

-Oppa!!!!!!!!!!!!!! – tiếng hét của Phước Nghi làm tôi giật bản mình.

-Ồ! Nghi! Sao em lại ở đây???

Lần này thì chính xác là tôi muốn độn thổ luôn cho xong. Tại sao lại để cho tên tóc vàng nhìn thấy tôi trong bộ dạng kỳ cục này chứ??? Với lại anh ta đang giận tôi nữa. Tự mình vác xác tới đây chắc hẳn sẽ khiến Phước Nghi nghĩ tôi chủ động tới xin lỗi làm lành. Ôi! Sao mà sống nổi đây??? Huhu!!!

-Đây là ai thế em???

Câu hỏi của anh ta phát ra nghe thật nhẹ nhàng, nhưng lại chẳng khác gì một cây búa loại nặng nhất đập xuống đầu tôi. “Đây là ai thế em???” – làm sao tên tóc vàng có thể phát ngôn ra cái câu hỏi đáng ghét này được cơ chứ??? Dù cho hôm nay trông tôi có hơi “biến dạng” đi một chút vì phải mặc thứ trang phục kì quái này nhưng đâu đến mức khiến anh ta không nhận ra??? Cứ hể mở miệng là nói yêu thương tôi mà bây giờ lại không nhận ra tôi ư??? Tức! Thật sự là tôi tức! Tức đến muốn xì khói lỗ tai! Tức đến muốn dúi thẳng cho anh ta một cú đâm vào bụng! Akkkkkkkkkkkkk

Chưa kịp để tôi thốt ra một lời trách móc nào thì không biết từ đâu, một cô gái ăn mặc sành điệu, khuôn mặt trang điểm cầu kỳ cùng mái tóc búi lộn sà lại gần Phước Nghi, ngang nhiên khoác tay anh ta và nói nũng nịu:

-Tình yêu! Hôm nay nhìn anh thật là đẹp!

-Thế à? Dù biết đó là sự thật hiển nhiên nhưng vẫn cảm ơn lời khen của người đẹp!

Nhìn thấy nụ cười đều của Phước Nghi (thực ra trong mắt tôi lúc này dù anh ta có cười kiểu gì thì tôi cũng cho là đều) cùng ánh mắt chan chứa tình cảm dành cho cô gái kia mà lòng tôi dội lên từng đợt. Cho tới thời điểm hiện tại thì có vẻ như tôi đang không kiểm soát được cảm xúc của mình. Mắt tôi tròn tròn đầy tức giận, hai tay thì nắm chặt lại và run bần lên. Cái kiểu giận mà không thể thể hiện ra là mình giận thật sự khó chịu vô cùng. Tôi cứ như muốn nổ tung, đầu óc rối bời và chẳng có chỗ cho lý trí của mình được quyền cất tiếng. Xem kìa, xem cái kiểu dịu dàng ga lăng với mấy em xinh đẹp chân dài của anh ta kìa. Hóa ra tên tóc vàng cũng chỉ có thế! Cũng chẳng hơn gì mấy thằng sở Khanh đầy rẫy trong xã hội. Sao Phước Nghi lại để tôi nhìn thấy bản chất thật của mình khi trong lòng tôi đã lỡ có hình bóng của anh ta chứ??? Độc ác! Đồ độc ác!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi cắn môi suýt bật cả ra máu và nuốt nước mắt vào trong. Nếu thể hiện sự ghen tuông ở đây thì chẳng xứng mặt Thực Nghi này. Phải ngang tàng mà bỏ cuộc thôi. Thế là tôi khựng người lại rồi quay đầu bước đi. Rất bình thản, rất nhẹ nhàng, rất từ tốn mặc dù trong lòng bão tố nổi cơn.

-Thực Nghi!!!!

Tên tóc vàng vội vã nắm tay tôi kéo lại. Có lẽ anh ta quá tự tin khi nghĩ rằng nếu làm như thế trước mặt tôi thì tôi sẽ nổi khùng và lên máu ghen tuông. Có khi cũng vì anh ta muốn cho tôi nếm cảm giác tức giận mà lúc trước anh ta phải chịu khi nhìn thấy tôi ôm chú Bầy. Nhưng anh ta đã đánh giá nhầm “địch thủ” rồi. Tôi thuộc dạng người càng nổi điên càng tỉnh táo. Khi cảm xúc bị dồn nén đến cực độ thì tôi càng thể hiện sự bình thản và nhẹ nhàng.

Tôi đã nghĩ rằng lúc anh ta cầm tay mình kéo lại thì tôi sẽ quay sang tát cho anh ta một phát thật đau cho bõ tức. Nhưng bây giờ tôi thấy không cần thiết phải làm như thế! Vì nói cho cùng tôi cũng chẳng là gì của Phước Nguyên. Hành động như vậy thì quả thật không hợp lý chút nào. Tôi cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình. Và tôi không cho phép bản thân làm mất đi niềm kiêu hãnh đó.

Và thế là tôi nhẹ nhàng (nhưng đầy dứt khoát) bỏ tay anh ta ra và đi thẳng. Không quay đầu nhìn lại. Không chần chừ bước chân. Phải bình thần...phải bình thần...

Phước Nguyên không đuổi theo tôi. Vì hình như đã bị mấy ông làm chương trình giữ lại để tiếp tục công việc chuẩn bị ăn biểu diễn sắp bắt đầu. Ra đến tiền sảnh nhà văn hóa thì tôi bắt đầu khóc. Cũng chẳng hiểu vì sao nữa. Từ khi quen anh ta hình như cảm xúc tôi luôn thay đổi theo những hướng kì lạ, nó luôn bị kéo căng đến đỉnh điểm và bắt tôi phải chịu đựng mặc dù đôi khi sự việc xảy ra không phải phức tạp hay rắc rối cho lắm. Như chuyện hồi nãy chẳng hạn, thực ra việc anh ta ân cần với một nữ đồng nghiệp cũng đâu phải là quá đáng, cũng đâu đến mức khiến tôi phải phát điên như vậy. Nhưng cảm xúc của tôi lại đi theo chiều hướng như thể anh ta đã phạm một lỗi gì đó ghê gớm lắm. May mắn là tôi chưa làm điều gì cả. Hức...

Mặc dù tôi rất muốn về nhưng tôi lại không về được. Thứ nhất là không có xe. Thứ 2 là không có tiền để đi taxi. Đi bộ thì chắc có lẽ về thăm nhà thì tôi sẽ phải bế quan tỏa cảng một tuần vì không đi lại được. Từ đây về nhà tôi phải hơn 10 cây số là ít. Đứng ngơ gần một hồi tôi cũng đành vào khán phòng để xem ca nhạc. Bây giờ chỉ còn biết đợi nhóc Phước Nghi để nó đưa tôi về mà thôi. Haiz. Thật chẳng có cái đại nào bằng cái đại nào.

Mới bước vào trong tôi đã nghe tiếng nhạc xập xình. Nhìn lên thì hóa ra là một màn nhảy hiphop của nhóm nhảy gì gì đó rất nổi tiếng (trí nhớ tôi vốn không được tốt, nhớ được cái tên thì quên hình, nhớ được hình thì quên tên). Vì vào sau nên tôi chỉ có thể ngồi ở hàng ghế sau cùng. Hix...

Sau tiết mục nhảy thì đến tiết mục của cái cô ca sĩ vừa rồi khoác tay Phước Nguyên. Và tôi lại thấy bực mình. Hết sức bực mình. Vì thế nên cho dù cô ấy có hát hay thật thì tôi vẫn nghe như tiếng...mèo kêu mà thôi. Khi cực tức đang ngày càng lớn dần thì bỗng dưng người tôi lại tê liệt cả đi. Mọi thứ âm thanh dần dần tắt ngúm và trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh tên tóc vàng. Tôi thấy anh ta bước ra sân khấu, đang vẫy tay mỉm cười chào khán giả thì từ hàng ghế phía dưới bay lên một...cục gạch. Và như mọi lần, cứ đến hồi gay cấn là tôi lại trở về trạng thái bình thường. Nhìn lên thì cô ca sĩ đã hát gần hết bài, nếu tôi đoán không nhầm thì sau tiết mục này sẽ đến phần trình diễn của Phước Nguyên. Chần chừ một vài giây, tôi đứng bật dậy và chạy đi tìm tên tóc vàng. Bị một cục gạch cỡ bự như thế ném vào người thì chắc là không nhẹ đâu. Không hiểu sao tên tóc vàng này cứ hay bị người khác đánh lén vậy nhỉ??? Mà cũng đúng thôi. Ai bảo anh ta đối xử tàn nhẫn với tôi làm gì? (nói thế thôi chứ trong lòng tôi bây giờ nóng còn hơn bếp lửa ++)

Lúc tôi chạy tới phía cánh gà thì cũng là lúc người dẫn chương trình giới thiệu tiết mục của Phước Nguyên. Anh ta đang chỉnh sửa lại áo quần vào chuẩn bị bước ra sân khấu. Tôi cố gắng chạy thật nhanh mong sao có thể níu kịp anh ta lại.

Nhưng hình như là không kịp...

-Phước Nguyên! Dừng lại!!!

39. Chương 39

Lúc này đây, tôi không còn có thể cảm giác được điều gì đang diễn ra nữa. Chỉ thấy đau và mệt mỏi. Tôi muốn nhắm mắt lại và ngủ một giấc thật dài...Mặc cho những tiếng la hét xung quanh dần dần chìm vào im lặng...

.....

Khi tôi nhìn thấy được ánh sáng thì cũng là lúc tôi cảm nhận rằng hình như mình đã không còn trên cõi đời này nữa. Nhưng vì sao lại thế này nhỉ??? Chỉ bị một cục gạch ném trúng đầu mà cũng có thể thành ra như thế này ư??? Không phải chứ!!! Ak ak.....

Nguyên nhân giải thích cho suy đoán ở trên của tôi là không gian toàn mây và khói xung quanh mình. Mọi thứ đều là màu trắng, lạnh buốt và mờ ảo. Tôi nhìn lại bản thân và thấy người mình bây giờ chẳng khác nào con ma mỹ nhân kia, trong suốt và bay...lơ lửng!

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi bỗng nhúm mày lại khi thấy một vầng hào quang sáng chói hiện ra trước mặt. Một lỗ hổng từ từ được mở ra. Và tôi nhìn thấy mình trong đó...

BEGIN

5 năm về trước.

Ngay tại thời điểm này, Linh Như đang cố gắng ngăn cản chính mình để không bước đến phía hai con người đó. Đôi mắt cô như nhòa đi, hai tay nắm chặt và run lên từng đợt. Cô cảm giác dường như đôi chân không còn đủ sức để giữ mình đứng vững. Và cô đã phải tựa mình vào thành tường bằng một cái chống tay báo hiệu rằng bản thân đã không thể nào gắng gượng thêm được nữa. Cũng đúng thôi. Người mà hai năm qua lúc nào cũng nói lời yêu cô bây giờ đang đứng ôm eo một đứa con gái khác. Người mà cô nghĩ rằng cả đời này sẽ là điểm tựa mạnh mẽ và đáng tin cậy nhất của mình lại đang phản bội niềm tin của cô ngay trước mắt cô. Đau thật! Và cũng đáng buồn cười thật! Đã bao nhiêu lần Linh Như tự trấn an mình rằng phải tin tưởng anh ấy, phải bỏ ngoài tai lời dèm pha của thiên hạ chỉ để tin mình anh ấy mà thôi. Vậy mà trong chính ngày sinh nhật của cô, anh lại tặng cho cô một món quà “vô cùng có ý nghĩa”. Lấy tay quệt đi hàng nước mắt, Linh Như móc trong túi ra chiếc điện thoại và nhấn nút gọi anh. Cô muốn xem cách mà anh sẽ nói dối cô. Cách mà anh đã lừa phỉnh cô trong suốt thời gian hai đứa là một cặp.

Máy đồ chuông hồi lâu và cuối cùng đầu bên kia cũng bắt máy. Cô vừa đặt điện thoại lên tai vừa ngược nhìn về phía trước. Giọng lạnh lùng.

-Alo! Anh đấy à?

-Uh! Gì vậy em yêu?

-Anh đang làm gì thế?

-Em hỏi kỳ quá! Đang nhớ em đó thôi.

-Nhớ em à? Anh làm em hạnh phúc quá.

-Hôm nay em sao thế? Sắp sang tuổi mới nên tính cách cũng thay đổi rồi. Đừng thay đổi nhiều quá mà anh thích ứng không kịp nha!

-Uh...Đúng là em thay đổi rồi anh ạ...Em thay đổi rồi...

Linh Như nói trong đứt quãng rồi cắt máy, nước mắt đã lăn từng giọt dài. Cô không còn khả năng kiềm chế bản thân được nữa. Anh vẫn nhớ ngày sinh nhật của cô. Anh nhớ điều đó trong khi tay đang ôm một người con gái khác. Cái tình yêu mà cô nghĩ là bền chặt, là cao cả, là lớn lao và không điều gì có thể phá vỡ hóa ra chỉ có thế. Chỉ có thế mà thôi...

Bước chậm chậm trên con đường vắng. Con đường mà ngày nào anh cũng chở cô đi học. Mọi hôm trông nó thật thân quen, nhưng giờ thì chẳng khác nào một hố đen đầy tội lỗi. Linh Như cứ thế dẫm từng bước đầy đau khổ lên mặt đường nhựa, làm vụn vỡ những chiếc lá khô cuối mùa thay áo.

Bỗng dừng chân Linh Như không thể bước tiếp thêm được nữa. Một mũi chân nào đó đã chặn ngang lại. Cô ngẩng lên.

Một đôi mắt khác đang nhìn cô. Chăm chú và đầy câu hỏi. Cô cũng vậy. Hai đôi mắt nhìn nhau cứ như cùng thốt lên một câu hỏi: “Tại sao lại cản bước chân tôi?”

Khoảng cách giữa Linh Như và người con trai lạ mặt ấy chỉ trong gang tấc. Và một điều đáng ngạc nhiên hơn là cả hai người cùng mặc chung một màu áo. Đó là màu vàng hoe.

-Bây giờ tính sao đây? Cô em lùi bước nhường cho tôi đi hay là tôi phải nhường cho cô em? – người con trai cất tiếng, khuôn mặt tỏ rõ một sự kiêu ngạo, thách thức. Nhưng ánh mắt còn buồn hơn cả ánh mắt bây giờ của Linh Như.

-Anh thích thì anh nhường, không thích thì tôi cũng không quan tâm. Đường là của chung. Không phải của riêng ai cả.

Linh Như ban đầu có đôi chút kinh ngạc trước câu hỏi của người đối diện. Nhưng vài giây sau thì cô bé đã lấy lại được sự bình tĩnh. Cũng chỉ là hạng con trai kiêu căng và tầm thường mà thôi.

Nói đoạn Linh Như nhích người sang một bên và bước đi. Để mặc lại người con trai đứng ngơ ngẩn nhìn theo với thái độ ngơ ngác và bất ngờ.

Họ đã gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy đấy! Họ gặp nhau khi cả hai cùng có chung một tâm trạng và một nỗi buồn...

.....
Cũng phải hơn một tuần rồi Linh Như cắt đứt liên lạc với Phước Khánh – người từng là người yêu và bây giờ đã trở thành nỗi hận trong lòng cô bé.

Đang ngồi một mình gặm nhấm nỗi buồn cùng cây đàn ghi ta quen thuộc, Linh Như ngược nhìn ra phía cửa khi nghe giọng nói của mẹ.

-Thằng Khánh lại tới tìm con kìa. Chẳng lẽ mẹ cứ phải nói là con tới ở nhà ngoại chưa về mãi sao?

-Kệ anh ta đi mẹ. Mẹ cứ nói thế. Bây giờ con không muốn gặp anh ta.

-Kiểu giận hờn của mấy đứa làm mẹ không sao hiểu được. Cũng đâu phải mới quen nhau đâu. Haizzz

Mẹ bước xuống nhà để mặc Linh Như với cây đàn đã cũ theo năm tháng. Vì cô bé chưa nói gì cả nên việc Phước Khánh không hiểu lý do vì sao bạn gái không liên lạc với mình là chuyện hoàn toàn có thể hiểu được. Nhưng trong lúc này Linh Như không hề muốn nhìn thấy gương mặt ấy. Đúng hơn là chưa đủ tự tin để đối diện và nói lời chia tay.

Chiều.

Linh Như đi cùng mẹ tới siêu thị để mua quà cho ngày thôi nôi của đứa cháu bên nhà ngoại. Mấy ngày hôm nay nhốt mình ở nhà cùng với đau khổ, cô bé cũng muốn được thay đổi chút không khí cho cuộc sống dễ thở hơn. Dù gì thì cũng phải sống và sống thật tốt. Linh Như tự nhủ như vậy và cố gắng mỉm cười.

Đang bận bịu với đồng túi xách trên tay, một lần nữa cô bé lại thấy bước chân mình bị ai đó cản lại.

Nhìn lên...

-Lại là cô em! Là duyên hay nợ đây? – giọng nói trầm trầm kèm theo một nụ cười đầy ngạo nghễ.

Cô bé bặm môi lại khi phải đụng độ người con trai lạ mặt hôm bữa. Cũng như lần trước. Hai người lại mặc cùng màu áo. Không hiểu sao cái gương mặt khinh khỉnh và pha chút ngạo mạn của người đó lại khiến cho Linh Như cảm thấy bức mình. Cô bé đưa đôi mắt đầy bức bối nhìn trực tiếp vào người con trai lạ mặt.

Một lần nữa hai ánh mắt chạm nhau. Và đó là sự đối diện của duyên và phận...

Chắc hẳn mọi người đang không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cũng như không biết Linh Như là ai? Phước Khánh là ai? Và người con trai lạ mặt kia là ai? Tôi sẽ cho các bạn câu trả lời. Đúng hơn là trả lời một nửa thắc mắc. Linh Như chính là Thực Nguyên của hiện tại. Còn hai người còn lại... Câu trả lời sẽ được giải đáp khi bức màn bí ẩn 5 năm trước hoàn toàn được kéo lên...

40. Chương 40

-Nhìn tướng tá có vẻ hiền lành nhưng ánh mắt lại rất có khả năng giết người đấy! – lời nhận xét vừa mang tính khen ngợi vừa mang tính châm biếm của người đối diện làm Linh Như bực mình.

-Anh chắc rảnh rồi lắm nên mới luôn đi kiếm chuyện với con gái. Tôi không có thời gian cãi nhau với anh. Tránh ra cho người ta đi.

Cô bé phán một câu lạnh lùng rồi quệt mạnh vai người con trai lạ mặt và bỏ đi trước. Chính Linh Như cũng không hiểu tại sao mình lại phải vùng vằng theo kiểu này. Khi đã đi được khá xa, cô vẫn còn nghe văng vẳng bên tai tiếng của tên con trai lắm chuyện đó.

-Không thoát khỏi tôi được đâu. Cứ chờ đấy cô em.

Linh Như càng bước nhanh hơn. Thật chẳng hiểu sao trên đời này lại có những hạng người như vậy. Cô bé bặm môi, mặt đỏ bừng xốc nhẹ đồng túi xách và tiến về phía cửa ra vào. Hôm nay đối với cô bé lại là một ngày không vui.

.....

Thả những bước chân nhẹ tênh trên con đường nhỏ dẫn về nhà, như mọi hôm Linh Như lại hát vu vơ một mình. Càng hát thì mắt lại càng cay. Chỉ cách đây không lâu ngày nào cô bé cũng hát như thế khi nắm tay Phước Khánh. Vậy mà bây giờ chỉ hát ối mình cô nghe. Và có lẽ sau này cũng thế...

-Sao cả mấy tuần nay em cắt đứt liên lạc với anh?

Giọng nói quen thuộc cất lên làm Linh Như giật bắn mình. Phước Khánh đang đứng dựa vào thành tường, thấy vẻ ngạc nhiên của cô bé thì bật người đứng thẳng dậy và tiến chậm chậm lại phía Linh Như.

Một cảm giác rất rất đáng sợ dâng lên trong lòng cô bé. Linh Như không dám ngược lên nhìn thẳng vào mặt Khánh. Hai tay cô bé nắm chặt lại, và mồ hôi cứ thế tuôn ra. Tự nhiên Như thấy sợ hãi kinh khủng. Vốn dĩ trước đây cô bé đã luôn bị ám ảnh bởi ánh mắt giận dữ của người yêu mình, giờ đây đó lại chính là ánh mắt mà Phước Khánh dành cho Linh Như.

-Em sao thế? Sao không trả lời anh? – Khánh dần từng tiếng một. Có vẻ như anh cũng đang cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ bao ngày qua của mình.

Như một con thỏ con bị kẻ thù đe dọa, Linh Như hoảng hốt đẩy mạnh Phước Khánh ra và chạy đi thật nhanh. Hành động của cô khiến Phước Khánh không kịp phản ứng, chỉ biết ngạc nhiên nhìn theo. Bây giờ trong lòng anh càng hỗn loạn hơn. Người yêu nhỏ bé bao năm nay của anh giờ cứ như một người xa lạ. Và đau lòng hơn khi thái độ của người đó với anh chẳng khác nào là kẻ thù.

Nhưng Phước Khánh không hiểu được rằng, khi tình yêu càng lớn thì hy vọng càng cao, và khi kỳ vọng bị đáp trả bằng sự phản bội thì tình yêu càng dễ trở thành sự căm hận và thất vọng tràn trề...

Đó cũng chính là lời giải thích cho tâm trạng lúc này của Linh Như – một cô bé đã từng nhìn tình yêu bằng một màu hồng trọn vẹn...

.....

Đã hơn 1 tiếng đồng hồ trôi qua nhưng Linh Như vẫn không sao tìm được chiếc ví tiền của mình. Từ hôm đi siêu thị cùng mẹ đến giờ, cô bé quên bẵng đi sự có mặt của chiếc ví thân yêu. Chỉ đến khi nhóc em đòi mượn tiền thì Linh Như mới nhớ đến nó. Thật không thể tin được giờ đây cô bé lại có thể đăng trí đến mức độ này. Càng lúc Linh Như càng thấy bản thân đang dần dần trở nên tệ tàn đi.

-Không có hả chị??? – nhóc em méo máo khi thấy cô chị gái vật lộn với đồng đồ đạc.

-Chị chưa tìm ra. Nhóc đi xin mẹ đi.

-Không chịu đâu! Em ứ thương chị nữa! Huhu...

Và thế là nhóc em khóc um lên và chạy xuống lầu. Linh Như nhìn theo rồi thở dài thườn thượt. Vấn đề quan trọng bây giờ không phải là tiền trong ví hay giá trị của chiếc ví mà là đồng giấy tờ tùy thân trong đó. Mất mấy cái giấy tờ này thì coi như xong. Càng nghĩ cô bé càng bực mình. Sao lại để mất ví được nhỉ???

.....

Đã hơn 1 tuần nữa trôi qua cô bé sống trong mệt mỏi khi ngày nào cũng phải đi tìm tung tích chiếc ví. Mọi cơ hội dường như đã tiến dần về con số 0 khi mà Linh Như không thể nghĩ ra mình đã mất ví trong trường hợp nào. Tính cô bé vốn rất cẩn thận, hiếm lắm mới thấy Linh Như làm mất một vài dụng cụ học tập nhưng chuyện để mất mấy thứ vật dụng quan trọng như thế này thì chưa bao giờ xảy ra.

-Dạo này sao con hậu đậu thế hả Như? Bây giờ mà đi làm lại giấy tờ thì phức tạp lắm đấy! – ba cô bé cất tiếng than vãn.

-Hix...Con cũng có muốn đâu...

-Không nghĩ ra đã mất ví ở đâu à?

-Dạ...

Chưa ăn hết chén cơm, cô bé đã rủ rượi đứng dậy chào cả nhà rồi xách cặp đi học. Mọi sự có vẻ như đang muốn thử thách sức chịu đựng của cô bé. Hết cái xui này lại đến cái xui khác. Chạy trốn Phước Khánh, khát lại một lời chia tay rồi vật vã đi tìm chiếc ví cùng đồng giấy tờ tùy thân đã làm Linh Như rồi bởi và thấy chán nản tất cả.

Lũn thui bước vào cổng trường, một lần nữa cô bé lại bị chặn lại. Không ai khác chính là tên con trai vô duyên hôm nọ. Bực mình chồng chất bực mình, cô bé hét toáng lên:

-Làm ơn tránh ra cho tôi đi! Đừng khiến tôi bực mình thêm nữa!

-Hơ! Làm gì mà dữ thế???

-Tránh raaaaaaaaaaaaa!

Dùng hết sức mình, Linh Như đẩy mạnh người đó sang một bên rồi hậm hực bước đi. Nhưng chưa kịp tiến thêm nửa bước chân thì cô bé đã phải khựng lại khi nghe câu nói phát ra từ miệng người con trai lạ mặt kia:

-Phan Hoàng Linh Như, số CMND xxx, sinh ngày 19/6, quê quán yyy, dấu vết riêng là một vết sẹo dài 1cm ở đuôi mắt trái.

Sau vài giây bình tâm, cô bé giật mình khi biết rằng những thông tin đó nằm trong Chứng minh nhân dân của mình. Không chần chừ, Linh Như tiến gần lại hỏi tới tấp:

-Sao anh biết những điều đó? Anh đang giữ CMND của tôi, à không, ví tiền của tôi phải không??? Hả??? Hả???

-Giảm tốc độ lại, coi chừng nuột luôn lưỡi bây giờ!

-Đừng dài dòng nữa. Nói đi! Anh đang giữ ví của tôi phải không? Trả lời đi! Trả lời đi!

Có lẽ Linh Như chưa nhận ra rằng thái độ vội vàng hấp tấp của cô bé lúc nào cũng khiến người đối diện cảm thấy ngạt thở và không tài nào thích ứng kịp. Như bây giờ, người con trai đối diện vẫn đang mắt chữ A mồm chữ O khi thấy cô bé cứ tiến sát và hỏi như ...nã đại bác vào mặt mình.

-Bình tĩnh đi! Cô kiểu này làm sao tôi nói cho được. Cô làm tôi dính chặt vào tường rồi nè!!!

Như đã nhận ra sự thái độ hơi lỗ của mình, Linh Như vội vã lùi lại. Nhưng hình như sự lùi lại đó đã quá muộn ột rắc rối sắp sửa nảy sinh:

-Em cắt đứt liên lạc với anh là vì thằng này hả Linh Như?

Cô bé hoảng hốt quay lưng lại. Đó là Phước Khánh với đôi mắt giận dữ, mặt đỏ ngầu cùng một câu hỏi chứa đầy oán trách.

41. Chương 41

-Anh...anh...- Linh Như lấp ba lấp bắp, run rẩy nhìn về phía Phước Khánh.

-Nói đi!!! Vì sao??? Vì sao lại bỏ anh để đi theo một thằng không ra gì như nó??? – Khánh tiến sát lại phía cô bé, vừa nói vừa chỉ thẳng tay về phía mặt người con trai bên cạnh.

-Em...em...không... – mặt Linh Như dần dần tái ngắt đi.

-Này ông anh. – người con trai bỏ tay vào bọc quần hất hàm gọi Phước Khánh.

-Cái thằng này! Thái độ như vậy là muốn chết hả??? – Phước Khánh phóng đôi mắt rực lửa về phía người gọi mình.

-Trước tiên, tôi xin tự giới thiệu: tên tôi là Tăng Tiến, Huỳnh Tăng Tiến chứ không phải là “nó”. Tiếp theo, tôi chuẩn bị tốt nghiệp trường Y, chuyên ngành bác sĩ đa khoa chứ không phải là “một thằng không ra gì”. Mặt khác, 100 người thì hết 99 người khen tôi đẹp trai và phong độ, 1 người còn lại chẳng qua vì ghen tỵ nên không muốn nói ra thôi. Và cái cuối cùng, tôi nhìn thấy anh đang đeo băng tên của trường Bách Khoa, và chỉ mới là sinh viên năm 3. Suy ra nếu đã đeo cái băng tên đó, tức là có học thì anh không có quyền gọi tôi bằng “thằng”. Ok? – Tăng Tiến nói một lèo và kết thúc bằng một giọng cười đầy giấu cột và thách thức.

-Mày...mày... – như bị chẹn ngang cổ họng, Phước Khánh mặt đỏ phừng phừng, đủ loại gân xanh gân đỏ nổi lên rần rần.

-Đó! Lại mày nữa! Chậc! Phải coi lại tư cách sinh viên trường Bách Khoa thôi... – như vẫn chưa thỏa mãn, Tăng Tiến chọc ngoáy thêm vài câu bằng giọng nửa đùa nửa thật của mình.

Đứng trước tình huống khó xử, Linh Như không biết giải quyết thế nào nên đành chọn chiến lược “chuồn trước tính sau”.

-Hai người im lặng đi! Đừng đứng trước trường tôi mà gây chuyện. Trễ giờ rồi, tôi đi học đây. Bực mình quá!

Xóc nhẹ balo lên vai, Linh Như co giò chạy thẳng vào trong bỏ mặt Phước Khánh hồi hã gọi với theo và đôi mắt thoáng ngạc nhiên của Tăng Tiến. Vừa chạy vào đến phòng học, cô bé đứng dựa vào tường thở hổn hển, mồ hôi túa ra như tắm. Đây hình như là lần đầu tiên cô dám to tiếng trước mặt Phước Khánh. Cũng là lần đầu tiên có thấy mình thật bản lĩnh trước cơn thịnh nộ của người yêu. Linh Như đưa tay lên mặt và thấy nóng hổi. Vừa mới đây thôi ánh mắt như hai hòn lửa của Phước Khánh như thiêu đốt cả người cô, nhưng không hiểu sao cô lại đủ sức để chống lại nỗi sợ hãi đó. Linh Như suy nghĩ hồi lâu rồi lắc lắc đầu đi vào lớp. Có vẻ như cô không yếu đuối như cô từng nghĩ. Có chăng chỉ là thói quen dựa dẫm và phụ thuộc vào Phước Khánh đã quá ăn sâu vào con người Linh Như mà thôi...

.....

Đang chăm chú nghe lời giảng của giáo viên trên kia, chợt cả lớp nhao nhao hẳn lên khi một dáng người từ phía ngoài hồi hã chạy vào xin cô giáo cho tham dự lớp học. Nếu đó chỉ là một người bình thường như bao người bình thường khác thì chắc đã không gây được một sự chú ý lớn như thế. Cách đi ấy, gương mặt ấy, nụ cười mỉm ấy ngay từ phút giây đầu tiên đặt chân vào cái lớp hơn 100 người này đã như là một thói nam châm cực mạnh hút mọi ánh nhìn của 200 con mắt. Đối với Linh Như, cô không bị thu hút mà bị làm cho kinh ngạc. Người đó chẳng phải là Tăng Tiến sao? Chẳng phải là con người lảm chuyện thường hay gây sự với cô sao? Hồi nãy anh ta khai là học Y mà sao giờ lại đến lớp Kinh tế làm gì chứ??? Hàng trăm câu hỏi cứ quay vòng vòng trong đầu cô bé. Và mọi chuyện trở nên thú vị hơn nữa khi mà chàng ta tiến tới bàn của Linh Như, cất một giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng và cũng đầy...ma lực:

-Bạn ơi, xích qua ình ngồi với được không?

Và tất nhiên sau câu nói đó sẽ là 1 nụ cười khiến cô bé sồn cả da gà vì nó quá đáng sợ. Đến bây giờ Linh Như mới phát hiện một điều, nụ cười có một sức mạnh cực kỳ ghê gớm nếu đó là “một nụ cười của những kẻ biết cười”.

-Anh làm cái trò gì thế hả??? – cô bé cố gắng nói nhỏ nhất có thể.

-Bạn ơi! Mình chạy này giờ mỗi chân quá! Bạn làm ơn nhích người qua một chút để mình được ngồi với. – Tăng Tiến mặt mày thâm thê nói với giọng thiết tha tràn trề cảm xúc (và còn cố ý nói thật to nữa).

-Anh muốn đồ tiếng ác cho tôi phải không??? Tại sao bao nhiêu chỗ còn trống phía sau anh không ngồi mà cứ dè chỗ này mà ngồi vậy hả??? – Linh Như lẩm rầm trong miệng. Cái cách anh ta năn nỉ người khác thực sự kinh khủng đối với cô bé.

-Bạn ơi....

-Đây! Đây! Xích qua rồi đây! Trời ơi!!!

Không để Tăng Tiến nói thêm một câu ướm át sồn da gà nào nữa, Linh Như đã vội vã nhích người qua một bên. Mọi sự chú ý của cả lớp đều tập trung vào cái bàn nho nhỏ xinh xinh này. Linh Như vì quá xấu hổ nên cúi gầm mặt xuống cuốn giáo trình. Mấy cô nương ngồi ở những bàn xung quanh thì chặc miệng tiếc rẻ vì dù đã cố ý xích qua nhường một chỗ trống thật to nhưng mỹ nam “lạ mặt” lại chẳng chịu tới ngồi.

Mọi thứ bắt đầu trở về với quỹ đạo, những lời giảng của cô giáo đã dần dần được những sinh viên trong phòng chú ý hơn thay vì cứ dán mắt vào cơn gió lạ đầy sức hút mang tên Huỳnh Tăng Tiến. Riêng Linh Như thì mọi thứ đối với cô bé vẫn lộn xộn.

-Nè! Anh bon chen vào đây làm gì thế hả? Muốn ám tôi mãi sao??? – Linh Như hích nhẹ vào tay Tăng Tiến cảm râm.

-Im lặng cái coi!

Cô bé tròn mắt ngạc nhiên trước thái độ chăm chú lắng nghe đến mức khác thường của người ngồi bên cạnh. Cách mà anh ta nghe giảng còn “chuyên nghiệp” hơn những sinh viên chuyên ngành như cô. Cũng bởi vì quá thất vọng với cái kiểu mắt nhìn chằm chằm, thái độ nghiêm túc như nuốt từng chữ một vào đầu của Tăng Tiến nên Linh Như mới ...kiểm chuyện. Nhưng như đã thấy, hành động kiểm chuyện của cô bé là vô tác dụng.

-Anh hiểu những gì cô tôi đang nói sao? – Linh Như cũng giả vờ chăm chú nghiêm túc như Tăng Tiến, hai tay đặt ngay ngắn trên bàn, mắt dán lên bảng nhưng miệng thì lại lẩm rầm hỏi người ngồi bên.

-Không! – Tăng Tiến trả lời ngắn gọn, thái độ vẫn chăm chú tuyệt đối.

-Hả??? Thế tại sao anh lại phải làm như thế anh đang rất hiểu những gì cô tôi nói??? – không kìm được bức xúc, Linh Như hỏi nhanh.

-Bởi vì nếu tôi ngừng nhìn cô giáo thì cô sẽ nói vấp ngay lập tức.

-Gì nữa đây??? – cô bé như thét lên (nhưng là thét lên trong im lặng).

-Thử nhé!

Vừa dứt câu nói, Tăng Tiến dừng ngay thái độ nghiêm túc và quay sang nhìn Linh Như, ánh mắt đắm đuối say mê. Ngay lúc đó, bài giảng cô giáo đang rất rất trôi chảy, mạch lạc và cuối hút bỗng chốc bị ...vấp đĩa tại chỗ.

-Tôi xin lỗi! Chúng...chúng ta vừa nói ngang đâu rồi nhỉ???

Sự cố vấp đĩa của cô giáo cùng thái độ hơi lúng túng của cô khiến cả lớp ngơ ngẩn. Ai cũng nhìn nhau như thể muốn hỏi: “ Như thế này là sao hả tụi mày???”.

Còn Linh Như, cô bé như bị đá từ trên núi xuống, hai mắt tròn tròn nhìn sang Tăng Tiến. Cô không hiểu ở con người này có điều gì thu hút mãnh liệt đến vậy. Mãnh liệt đến mức dường như anh ta có thể điều khiển cả thế giới này.

-Sao? Hay là cô em cũng bị tôi hút luôn rồi? – ánh mắt cùng lời nói vừa ngô nghê vừa đều đặn của Tăng Tiến làm Linh Như giật mình quay lại.

-Anh đừng mơ! – cô bé bực giọng trả lời mà không để ý rằng lời nói này có âm lượng quá to so với định nghĩa “thầm thì” mà người ta thường sử dụng khi...nói chuyện riêng trong lớp.

Và cái gì tới cũng sẽ tới...

-Em nữ ngồi thứ 2 ở bàn thứ 4 dãy bên trái đứng dậy cho tôi!

Ngay lập tức mọi người nghiêng người quay lại nhìn...

“Em nữ” trong câu nói của cô giáo chẳng ai khác ngoài Linh Như thân yêu của chúng ta...

42. Chương 42

Sau vài giây cúi gằm mặt và nhăn nhó tự trách, Linh Như mới dám ngẩng đầu lên nhìn cô giáo. Không khí im ắng. Chẳng ai dám ho he lấy nửa lời. Một phần vì tình hình đang căng thẳng nhưng phần nhiều thì vì đây là lần đầu tiên cô giáo hiền nhất khoa nổi giận nên ai cũng phải e ngại.

-Em biết vì sao tôi gọi em đứng lên không? – cô giáo nghiêm nghị hỏi.

-Dạ...dạ...không ạ! – Linh Như bối rối trả lời nhưng sự bối rối đó lại không hề ăn nhập gì với câu trả lời mà cô bé thốt ra.

-Cái gì??? – cô giáo bất ngờ hỏi lại.

Linh Như không biết nói gì, chỉ cúi mặt xuống và tiếp tục nhăn nhó. Thật lòng cô bé không nghĩ việc mình chỉ nói to một câu thôi mà cũng có thể bị kêu đứng lên như thế này. Mà tính Linh Như thì chỉ cái gì cô bé thấy mình sai thì mới thừa nhận (đây không phải sai thì còn là gì nữa nhỉ???)

Không khí lớp học trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Linh Như vẫn đứng như trời trồng và cô giáo vẫn nghiêm nghị nhìn Linh Như.

-Tôi thật không hiểu vì sao em sai rành rành như thế mà vẫn còn cãi lại đây? Ngồi nói chuyện riêng trong khi tôi đang giảng bài ở đây mà là đúng sao???

-Thưa...thưa...cô. Em không cố ý...Chỉ vì... – cô bé khó khăn cất lên lời giải thích.

-Không nói nhiều. Buổi học này coi như em vắng mặt. Em ngồi xuống đi.

Cô giáo lạnh lùng tuyên án phạt cho Linh Như. Mặt cô bé tái ngắt đi sau khi nghe lời những lời cô giáo nói. Cả lớp ai cũng nhìn Linh Như với ánh mắt tội nghiệp. Riêng Tăng Tiến thì vẫn cười tươi như hoa.

Phải mất một vài giây lấy tinh thần, Linh Như mới có thể ngồi xuống được. Đang phải chịu đựng cú sốc tâm lý nặng nề, cô bé lại được anh chàng ngồi bên cạnh bồi thêm mấy câu:

-Đúng là con gái, ăn rồi chỉ biết ngồi tám!

-Nè! Anh muốn cái gì đây hả???

Quá sức chịu đựng, Linh Như không còn biết trời đất hét toáng lên. Và lần này thì 100% tình hình sẽ cực kỳ tồi tệ...

(Và tác giả không dám miêu tả nổi te tua của nhân vật thêm nữa...Hix)

.....

Linh Như ỉ ừ ra về sau gần nửa tiếng đồng hồ ngồi khóc một mình trong nhà vệ sinh. Hôm nay quả là một ngày đại đen đủi của cô bé. Trong mắt bạn bè, Như luôn là một cô gái hiền lành và ít nói. Vậy mà bây giờ đây cô lại bị phạt vì tội nói chuyện riêng và gây mất trật tự trong lớp. Thật là không có cái xấu hổ nào

bằng. Càng xấu hổ cô bé càng tức giận tên sinh viên Y lảm chuyện và đáng nguyên rủa. Mới nghĩ đến vậy thì...

-Khóc sưng cả mặt luôn! Dã man quá! – Tăng Tiến không biết từ đâu nhảy ùm ra trước mặt Linh Như và chặc lưỡi nhận xét.

-Tôi không chịu đựng được thêm nữa rồi!!!!!!!!!!!!!!

Cô bé rít lên và... nhìn quanh nền đất xung quanh cố gắng tìm kiếm một vật gì đó. Còn về phần Tăng Tiến, cứ tưởng sẽ bị dằn ột trận nên thân nên sau khi thủ thân trước cơn thịnh nộ của Linh Như mà không thấy có chuyện gì xảy ra, anh chàng mới ngạc nhiên hỏi:

-Cô bé đang làm gì thế???

-Kiếm đá chọi anh chứ gì nữa! Akkkkkkkkkkkkkkk!

Dứt lời Linh Như ném thẳng vào chân Tăng Tiến một hòn đá cỡ trung bình làm anh chàng không né kịp. Hậu quả sau đó là chàng sinh viên Y vừa nhảy cẫng vừa chạy bạt mạng trước sự truy đuổi của Linh Như cùng mấy viên đá trên tay.

Mọi chuyện giữa hai con người này thật là không thể cải thiện được thì phải? Hix...

.....

-Tìm được cái ví chưa con? – câu hỏi của ba khi Linh Như mới vừa bước chân vào cửa làm cô bé giật mình.

-Dạ??? Hix...Chưa... ạ!!! – cô vẻ thất vọng trả lời.

-Con với cái! Thật không biết nói làm sao! Có cái ví mà cũng dễ mất!

Lời than vãn của ba càng khiến Linh Như đau lòng thêm. Tại sao thời gian này cô bé luôn phải đối mặt với những sự cố tồi tệ như vậy chứ. Bỏ luôn bữa tối, Linh Như lên phòng nằm và đóng cửa lại. Ngồi một mình hồi lâu, điều đầu tiên làm Linh Như nhớ lại không phải là chiếc ví thân yêu mà là hình ảnh của Phước Khánh. Gần cả tháng nay cô bé không gặp lại anh. Mà có gặp cũng chỉ là chạy trốn và lảng tránh. Thực tâm Như không hề nghĩ và không dám nghĩ mình sẽ là người nói lời chia tay. Nhiều lúc cô bé mong Phước Khánh hãy là người nói ra cái câu tàn nhẫn đó. Chỉ có như vậy mới mong cô bé đủ mạnh mẽ để dứt bỏ mối tình 2 năm gần bó này. Nhớ thì rất nhớ nhưng hận thì càng nhiều hơn. Đó là hai tâm trạng luôn đan xen trong trái tim cô bé thời gian này. Chắc là vì thế nên mọi chuyện mới trở nên tồi tệ như vậy.

Sau nỗi nhớ về Phước Khánh là đến nỗi nhớ về...cái ví. Và khi nhớ tới cái ví thì không thể không nhớ tới Tăng Tiến. Con người gần như đã trở thành kẻ thù với cô bé. Vấn đề đặt ra cho Linh Như bây giờ là làm sao lấy lại được chiếc ví tiền cùng đồng giấy tờ tùy thân từ tay con người tàn nhẫn đó. Thật lòng Linh Như không hề muốn gặp lại người con trai lảm chuyện mang tên Huỳnh Tăng Tiến nhưng không phải cái gì ta muốn thì ta sẽ làm được. Càng nghĩ cô bé càng tức, càng tức thì càng thấy bế tắc và thấy bản thân quá sức vô dụng. Và có nằm mơ Như cũng không hiểu được lý do vì sao anh ta lại có trong tay ví của mình. Thật là một chuyện hoang đường!!!

Ring...ring...

Tin nhắn từ cậu bạn thân có cái tên rất chi là đặc biệt: Vương Quốc Anh!

“Bà nè! Sáng mai nhớ đem theo CMND để làm thẻ thư viện nhé! Mai là hạn cuối rồi đó! Bà mà quên lần nữa là chết với tôi! >”<>

Đọc xong tin nhắn mà mắt Linh Như tối hằm lại. Nào phải cô bé muốn “quên” đâu, căn bản là không có CMND thì lấy gì mà làm với không làm. Không còn biết giải quyết bức xúc theo cách nào nữa, Linh Như lại hét dựng lên:

-Huỳnh Tăng Tiến nnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn!

Vừa lúc đó thì tiếng mẹ cô bé từ dưới lầu nói vọng lên.

-Như!!!

Cô bé chột dạ. Kiểu này thì sẽ ăn mắng à xem. Linh Như ái ngại trả lời.

-Dạ! Con xin...

Toan nói câu xin lỗi nhưng chưa kịp thốt ra trọn lời thì tiếng mẹ cô bé lại cắt ngang.

-Nhanh xuống đây nghe điện thoại này con! Có ai đó nói cần gấp con! Gấp lắm!

Không hiểu mô tê gì cả nhưng Linh Như cũng luống cuống chạy xuống lầu, tiến tới bàn điện thoại và đặt máy lên nghe. Trong lòng tự hỏi không biết ai mà đi gọi cho cô bé vào số của văn phòng công ty (công ty nhà Linh Như đặt văn phòng tại chính nhà cô bé).

-A lô!

-Cho hỏi cô đây là Phan Hoàng Linh Như phải không?

-Vâng! Có chuyện gì ạ? – tự dưng ruột gan cô bé nóng lên sau câu hỏi của người lạ.

-Ở đây vừa xảy ra một vụ tai nạn, có một thanh niên đang bị thương khá nặng. Tôi là người đi đường nên không biết anh ta là ai, trong người anh ta cũng không mang theo giấy tờ, chỉ thấy có mảnh giấy ghi số điện thoại nhà và tên của cô nằm trong túi quần của anh ta nên tôi mới gọi. Nếu cô là người thân của anh ta thì mau chóng tới đường X, đối diện trung tâm mua sắm nhé!

Đầu dây bên kia đột ngột dừng tín hiệu. Linh Như ngớ người. Mặt trắng bệch ra.

-Chuyện gì mà mặt con biến sắc thế? – mẹ Linh Như lo lắng hỏi khi thấy cô con gái cứ như người mất hồn.

-Mẹ...mẹ ơi! Con phải đi tới chỗ này ngay bây giờ!

Không kịp giải thích gì thêm với gia đình, Linh Như hốt hoảng chạy vù ra cửa...

43. Chương 43

Trả vội tiền cho tài xế taxi, Linh Như hốt hoảng chạy ngay tới cửa trung tâm mua sắm. Đúng thật là ở đây đang có rất đông người tập trung. Sự hỗn loạn là minh chứng rõ rệt nhất ột vụ tai nạn nghiêm trọng vừa mới diễn ra. Cô bé không biết trời trăng gì nữa, vội vã len lỏi qua đám đông. Vừa đến gần thì đã thấy hai chiếc xe máy nằm quắc quẹo giữa đường. Một chiếc thì bị nát phần đầu xe. Chiếc còn lại thì bay luôn bánh ra ngoài. Và Linh Như gần như té xỉu khi thấy biển số xe XXXX – biển số của xe Phước Khánh.

-Anh...anh...ơ! Anh.....! – cô bé hét lên thất thanh và chạy ừa vào, xô những người xung quanh sang hai bên để nhìn rõ mặt những nạn nhân.

-Cô là người nhà của anh này hả? – một người đi đường cất tiếng hỏi, tay người này đang đỡ chủ nhân của chiếc xe mang biển số mà Linh Như vừa thấy.

-Vâng ạ! Huhu! Anh ấy bị sao thế ạ??? Huhu! – như một người hoảng loạn, mất lý trí, Linh Như vừa khóc vừa kéo người bị thương sang phía mình.

-Hình như bị nặng lắm! Gọi xe cấp cứu này giờ rồi nhưng không hiểu sao vẫn chưa thấy tới! – người qua đường chặc miệng.

-Dạ???? – cô bé hốt hoảng và khóc òa lên.

Trong bóng tối và trong sự ồn ào hỗn loạn của không khí xung quanh, Linh Như chẳng kịp định hình ra bất cứ điều gì cả. Và cứ thế cô bé ôm chầm lấy người bị thương và khóc như mưa như gió. Cho tới khi...

-Nè! Cô quen người này hả??? – một giọng nói cất lên từ đằng sau.

-Huhu! Tất nhiên rồi! Anh ấy là người yêu tôi! – Linh Như thút thút nhìn lên. Tăng Tiến thì tỏ rõ sự ngạc nhiên khi thấy bộ dạng thảm thê của cô bé.

-Thật hả??? Không trùng hợp đến như vậy chứ??? – Tăng Tiến càng lộ rõ vẻ ngạc nhiên hơn. Mặt ngổ xị.

-Đã bảo là đúng rồi mà! Làm sao tôi nhầm người yêu của mình được! Anh ấy là... – Linh Như hét lên trước câu hỏi mà cô cho là ngớ ngẩn của Tăng Tiến. Nhưng khi nhìn xuống gương mặt nạn nhân mà cô đang đỡ trên tay thì Linh Như mới giật mình phát hiện ra... Hình như đã có một chút nhầm lẫn nào đó.

-Sao thế??? – Tăng Tiến hỏi như cười.

-Đây không phải Phước Khánh! Không phải anh! Haha!!! – sau một vài giây ngớ người nhìn chằm chằm vào gương mặt người mà cô cho là Phước Khánh, Linh Như từ đầu khở đến ngạc nhiên và cuối cùng là...bật cười ha hả vì quá vui mừng.

Mọi người đứng xung quanh mắt tròn mắt dẹt trước thái độ của Linh Như. Họ không thể hiểu cô bé đang có vấn đề gì. Riêng Tăng Tiến thì lắc đầu thở dài và nhanh tay kéo Linh Như đứng lên và lôi ra khỏi đám đông. Tất nhiên trước khi làm điều đó anh chàng đã khéo léo nói với mọi người:

-Xin lỗi mọi người! Người yêu tôi cứ tưởng anh đây là tôi vì xe chúng tôi có cùng biển số nên mới làm như thế. Cũng tại tâm lý cô ấy hơi hoảng loạn nên ứng xử có hơi quá đáng. Mà xe cấp cứu đến rồi. Mọi người nhanh đưa anh ấy lên xe đi!

Sự xuất hiện kịp thời của xe cứu thương làm mọi người phân tâm và chẳng ai chú ý đến câu chuyện về Linh Như nữa. Người bị thương đã được đưa lên xe và đám đông dần dần tản đi. Sau một vài phút thì công an giao thông tới hiện trường làm việc. Mọi chuyện coi như đã tạm lắng xuống.

Linh Như bị Tăng Tiến lôi thẳng tới băng ghế ngồi chờ khuất sau cánh cửa của trung tâm mua sắm. Sau một khoảng thời gian bình tâm, cuối cùng cô bé cũng lấy lại được tinh thần.

-Cô bé có biết là tôi cực kỳ xấu hổ trước tình huống lúc nãy không??? Nhìn cô bé chẳng khác nào mới trốn từ trại tâm thần ra cả. Haizzz... – Tăng Tiến vòng tay đứng dựa lưng vào tường và thở dài ngao ngán.

Linh Như im thin thít không dám hó hé nửa lời.

-Lịch sử cuộc đời tôi, tôi chưa từng thấy một người nào ngang nhiên ôm một người mà mình chưa xác định đó là ai và khóc la om sòm như cô bé. Ít ra trước khi khóc cũng phải nhìn vào mặt người ta xem đó là ai đã chứ??? Bớ tay! Thực sự bớ tay! – Tăng Tiến cũng cảm thấy hơi bức xúc và tỏ mò trước những hành động không – thể - nào – hiểu – nổi của Linh Như.

Mặt cô bé cứ theo đà đó mà đỏ ửng lên. Hai tai cũng đỏ tía. Đầu cúi gằm xuống và thở dài từng lượt.

-Nhiều khi cô bé cần phải đi khám đó! Đây gọi là bệnh không quản lý được cảm xúc!

Như không thể chịu đựng thêm được nữa, Linh Như ôm mặt chạy ù đi khiến Tăng Tiến giật mình đuổi theo. Bây giờ anh chàng mới nhận ra sự hơi quá lỗ của mình trong những lời trêu chọc vừa rồi.

Và đích đến của Linh Như chính là...nhà vệ sinh!

.....

Tăng Tiến đứng đợi cũng phải đến 15 phút thì mới thấy Linh Như mặt mày sưng húp bước ra từ cửa nhà vệ sinh nữ. Trên tay anh đã cầm sẵn bì khăn giấy. Hơi ngại ngùng một chút, Tăng Tiến chìa bì khăn giấy trước mặt cô bé.

Linh Như chẳng buồn nhận, bỏ mặt anh chàng đứng như trời trồng và tiến về phía trước một mình. Sau vụ việc phát hiện Phước Khánh lăng nhăng, đây chính là cú sốc lớn thứ hai đối với cô bé. Càng nghĩ Linh Như càng thấy ghét bản thân mình. Chính cô bé cũng không thể tin mình lại có thể hành động như thế. Qua sự việc lần này, Linh Như buồn bã nhận ra rằng trong trái tim cô, Phước Khánh vẫn còn giữ một vị trí quá to lớn và khó lòng thay đổi được.

Linh Như quyết định không về nhà mà đi lang thang trong trung tâm mua sắm. Cô bé biết rằng Tăng Tiến đang đi theo mình nhưng không thêm quan tâm. Mặc dù cũng rất biết ơn khi anh ta cứu mình thoát khỏi tình huống khó xử lúc nãy nhưng cái cách mà anh ta trêu chọc cô thì quả thật không thể nào chấp nhận được.

Thơ thần một hồi, đột ngột Linh Như dừng bước và quay lại nhìn chăm chăm vào mặt Tăng Tiến làm anh chàng ngớ người.

-Gì thế??? Bình tĩnh lại rồi à???

-Anh! Tại vì sao anh lại có mặt đúng lúc như thế??? Sao anh biết tôi ở đó??? – Linh Như chau mày hỏi.

-Ồ... – như bị rả trúng tim đen, Tăng Tiến bắt đầu luống cuống.

-Không thể trùng hợp như thế được. Hay là....- Linh Như tỏ rõ thái độ nghi ngờ. Sau một vài giây sắp xếp lại toàn bộ sự việc trong đầu, cô bé bắt đầu hiểu ra mọi sự.

-Này! Cô bé vì cứ hay suy diễn lung tung nên mới xảy ra tình huống vô duyên lúc nãy đó! Đừng ở đây mà đoán già đoán non nữa! Đi thôi!

Tăng Tiến lập lờ, tỏ thái độ cuống quýt vội vã và bước nhanh lại phía Linh Như thúc giục cô bé tiếp tục đi.

Nhưng chiến sự đã chính thức bắt đầu khi Linh Như đã hiểu được rằng người gọi “cuộc điện thoại lừa đảo” chính là Tăng Tiến. Nhanh như chớp cô bé dùng hết sức mạnh của mình đá một cú đau điếng vào chân anh sinh viên Y làm anh chàng la oai oái. Biết rằng tình hình đã đến hồi căng thẳng, Tăng Tiến lại xài lại trò cũ là co giò chạy thẳng. Trước khi phóng đi anh chàng còn kịp lè lưỡi trêu Linh Như làm cô bé cứ gọi là máu sôi ùng ục.

-Đến bây giờ em mới phát hiện ra à? Em không thông minh như nhận định ban đầu của tôi rồi. Haha!!!

Và thế là họ lại tái diễn màn rượt đuổi nhau ...

.....

Linh Như không hề biết rằng việc rượt đuổi này là mục đích của Tăng Tiến khi bày trò trêu chọc cô. Và nếu Linh Như càng giận dữ thì anh chàng càng thấy thú vị. Mặc dù bây giờ hơi khổ vì cứ phải cầm đầu chạy để không bị cô bé tóm được.

Về phần Linh Như, sau một hồi chạy vòng vòng quanh trung tâm mua sắm. Cô bé đành phải dừng lại và ngồi thở lấy sức. Như cũng thấy việc mình lớn như vậy rồi mà còn đi đuổi theo một tên không ra gì chỉ vì muốn xử anh ta một trận thật quá trẻ con, nhưng không hiểu sao cô bé lại thích. Cứ mỗi lần nổi giận và rượt đuổi như thế khiến cô bé cảm giác mình trút bớt một phần nỗi lo và nỗi nhớ trong cuộc đời này. Đang ngồi lau mồ hôi trên trán, Linh Như hí hửng khi nhìn thấy bóng dáng chiếc áo pull màu xanh nhạt của tên lảm chuyện đang lấp ló ở khu vực trang phục nam trước mặt. Thế là cô bé nhẹ nhàng tiến lại phía Tăng Tiến từ phía đằng sau.

“Lần này thì anh chết chắc với tôi!” – Linh Như vừa tự nhủ thầm vừa tiến lại gần.

-Hết thoát rồi nhé!!! – sau khi ôm chặt được cánh tay của Tăng Tiến từ phía đằng sau, Linh Như hét dựng lên đầy vui mừng vì đã bắt thành công “con mồi xấu xa”.

Tăng Tiến cũng hoảng hồn trước tiếng hét của cô bé. Chưa kịp nghĩ cách nào thoát thân thì bỗng chốc cánh tay anh được...thả tự do. Bởi vì trong mắt Linh Như bây giờ, không có Tăng Tiến, không có niềm vui bắt được “con mồi” mà chỉ có hình ảnh Phước Khánh đang nhìn cô chăm chăm, bên cạnh anh ta chính là cô gái mà Linh Như đã bắt gặp Phước Khánh thân mật vào hôm sinh nhật cô lần trước.

44. Chương 44

Bằng tất cả sự ngạc nhiên, Phước Khánh bước từng bước nặng nề tiến về phía Linh Như, miệng lắp bắp:

-Sao em lại ở đây??? Còn hán ta...Sao em lại cầm tay thằng con trai khác trước mặt anh???

Dù đang vô cùng lúng túng khi chạm mặt Phước Khánh trong trường hợp này nhưng Linh Như cũng còn đủ bình tĩnh để nhận ra rằng những lời nói của Phước Khánh quá sức phi lý và lỗ bịch. Sự ghen tuông được phát ra từ miệng Phước Khánh trong khi tay của anh vẫn nắm chặt lấy tay người con gái đứng bên cạnh. Bỗng chốc Linh Như mỉm cười. Nụ cười chua xót và cay đắng. Mọi thứ hình như chỉ có thế mà thôi. Không tới và cũng không lui được nữa rồi.

-Cô em sao thế??? Người ta hỏi thì trả lời đi. Sao lại đứng cười một mình vậy hả??? – Tăng Tiến xem ra vẫn luôn là người giữ được bình tĩnh nhất. Anh chàng ngây thơ, cầm tay Linh Như một cách “vô tình” nhắc nhở. Điều này càng khiến khuôn mặt Phước Khánh biến sắc nhiều hơn.

-Cái thằng ngạo mạn kia! Thả tay người yêu tao ra nhanh!!! – chút bình tĩnh cuối cùng của Phước Khánh tiêu tan, anh hét dựng lên khiến tất cả khách hàng có mặt xung quanh phải e ngại nhìn.

Tăng Tiến ra vẻ giật mình, vội vã thả tay Linh Như ra. Cô cũng giật mình, nhưng không phải là giật mình vì tiếng hét của Phước Khánh mà vì sự ích kỷ của anh ta đã khiến Linh Như ghê sợ. Phước Khánh có quyền lăng nhăng với bất kì cô gái nào, còn cô, trong mắt Phước Khánh cô chỉ được phép có anh. Ngoài anh ra mọi thằng đàn ông xung quanh chỉ là bọt biển. Như vậy thì đâu phải là tình yêu. Chỉ là sự chiếm hữu và ràng buộc mà thôi.

-Đừng hét to như thế! Anh không sợ làm cho cô gái đứng bên cạnh giật mình sao? – Linh Như thoáng chốc đổi sắc mặt, từ vẻ run sợ lo lắng sang vẻ lạnh lùng, đôi mắt nhìn thẳng vào Phước Khánh nói chậm rãi. Không những thế, cô còn chủ động cầm chặt lấy bàn tay của Tăng Tiến làm anh chàng ngẩn ngơ nhìn sang, đôi mắt nháy nháy với ý muốn hỏi: “Cô đang làm cái trò gì thế?”.

-Em...em...Thôi được rồi. Có gì chúng ta từ từ nói. Nhưng trước tiên em hãy buông tay tên ngạo mạn kia ra đi. Nếu có ghen tuông hay giận dữ gì thì em cũng không nên làm cái hành động mất tự trọng ấy. Em lại là con gái nữa. Nghe lời anh nhé. Nghe...

BỐP!

Chưa kịp để Phước Khánh nói trọn câu, Linh Như đã ném thẳng vào mặt anh một cái tát như trời giáng khiến Tăng Tiến cùng mọi người hốt hoảng. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô dùng tay để tát vào mặt một ai đó. Vì theo suy nghĩ của Linh Như, khi đã dùng đến cái tát thì đồng nghĩa với việc mọi thứ đã đi đến đỉnh điểm và không còn cơ hội cho việc níu kéo. Có nằm mơ cô bé cũng không ngờ, cái tát đầu tiên là cái tát vào mặt người con trai mà bấy lâu nay Linh Như luôn đinh ninh rằng sẽ mãi đem lại hạnh phúc ình.

Phước Khánh im lặng sau khi hứng trọn bàn tay của Linh Như vào má mình. Đôi mắt anh rực đỏ, cả cơ thể run bắn lên. Mọi thứ trước mắt Phước Khánh bây giờ chỉ là những vệt cắt ngang dọc không hình hài, ở giữa là khuôn mặt đầy sự tức giận và đáng sợ của Linh Như. Suốt thời gian qua, hình ảnh Linh Như trong mắt anh không phải là con người như hôm nay, như thời điểm này. Phước Khánh có cảm giác rằng Linh Như trước mặt không còn là Linh Như mà anh quen và yêu nữa. Cứ như một người lạ. Một người lạ vừa đáng ghét vừa đáng sợ.

-Anh đau chứ? Tôi nghĩ là đau đấy. Vì tôi đã dùng hết sức cho cái tát vừa rồi. Chúng ta chia tay. Nhé! Đáng lẽ ra tôi nên nói câu này sớm hơn. Nếu vậy thì khuôn mặt đẹp trai của anh đã không phải ửng đỏ như bây giờ. Cứ sống tốt với thói trăng hoa và ích kỷ của mình. Nhưng đừng bắt tôi phải chấp nhận cách sống xấu xa ấy của anh. Vì đó là điều không thể.

Linh Như nói một cách rành mạch. Rành mạch đến ngỡ ngàng. Từng câu từng chữ như từng chiếc khăn lau sạch dần những nỗi đau và giọt nước mắt cho cuộc tình dang dở đã đến hồi kết thúc. Cô đã từng muốn níu kéo, muốn tha thứ và muốn quên đi mọi chuyện. Nhưng có vẻ như không phải cái gì muốn là được. Cách giải quyết cuối cùng là chấp nhận. Chấp nhận đau một lần để không phải ngàn lần cay đắng.

Như một tảng đá lạnh lùng, tàn nhẫn và vô tình, Linh Như quay lưng bước đi. Không ai níu lại, không ai giữ chân. Cô quay lưng để không còn nhìn thấy sự tồi tệ và thất bại của cuộc tình do chính mình xây dựng, cũng do chính mình đập đổ đi. Tăng Tiến lặng thinh, lạnh mình đi theo Linh Như. Lần đầu tiên anh chàng chứng kiến sự nổi giận kinh hoàng của một người con gái khi bị người yêu phản bội. Bây giờ, cũng như Phước Khánh, Tăng Tiến cảm thấy đôi chút sợ hãi người con gái bé nhỏ đang mạnh mẽ cầm tay mình dẫn đi. Thế mới biết, trong tình yêu, thật ra không có ai yếu đuối. Chẳng qua là người ta muốn được yếu đuối để không phải làm tổn thương đối phương. Và đó chính là sự tôn trọng tình yêu. Tuy nhiên, mọi thứ đều có giới hạn. Vượt quá sự giới hạn đó thì gạch đá cũng hết tình với nhau.

-À quên! – Linh Như đột ngột dừng bước và thốt lên.

Sau vài giây, Linh Như thả tay Tăng Tiến ra và quay lại chạy thật nhanh về phía Phước Khánh khiến anh đã ngỡ ngàng còn kinh ngạc hơn.

Khi đã đứng trước mặt Phước Khánh, cô mỉm cười thật kiêu hãnh làm Phước Khánh bỗng chốc rợn người. Và rồi bằng một cái nhón chân, Linh Như đặt nhẹ vào môi người mà mới hôm qua thôi cô còn rất rất yêu thương một nụ hôn mỏng manh như pha lê sắp vỡ.

-Trả lại anh tình yêu của chúng ta.

Và Linh Như lại cười. Cô đến với tình yêu một cách kiêu hãnh và ra đi cũng kiêu hãnh. Lần này thì đôi mắt Phước Khánh tối hẳn đi. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà tình yêu 2 năm trời của anh đã biến thành một đồng giấy vụn vô giá trị, bị thiêu đốt và thổi bay ngay trước mặt anh. Đau hơn nữa khi mọi thứ đều do người con gái anh yêu thực hiện. Nhanh và đáng sợ không ngờ.

“Hết rồi nhé anh! Hết tình, hết nghĩa, hết cả yêu thương...”

45. Chương 45

...:Ghế đá ở công viên thành phố. 11h đêm:...

-Này! Chúng ta đã im lặng như vậy gần 2 tiếng đồng hồ rồi đó! Em không thấy lũ muỗi đang vo ve xung quanh sao??? – Tăng Tiến nhăn nhó nhìn sang Linh Như.

Im lặng...

-Mà công nhận hồi nãy em cư xử rất tuyệt vời. Em khiến tôi kinh ngạc lắm đấy!

Im lặng...

-Nhưng sao mà em có thể dễ dàng thoát ra lời chia tay như vậy chứ? Em đúng là không yếu đuối như tôi nghĩ. Lạnh lùng như con thạch sùng! Haha...

Tăng Tiến tự nói và tự cười. Anh chàng vốn vô ý vô tứ trong việc giao tiếp và thường không nghĩ đến cảm nhận của đối phương. Như lúc này đây, tiếng cười của Tăng Tiến nhỏ dần và thay vào đó là tiếng khóc nghẹn ngào của Linh Như. Anh không hề biết cô khóc. Chỉ đến khi giọt nước mắt chạm vào tay anh thì Tăng Tiến mới giật mình nhìn sang. Cũng thật kỳ lạ khi từ nãy đến giờ Linh Như vẫn cầm chặt tay Tăng Tiến không chịu thả ra. Vì lẽ đó nên lúc này đây, anh chàng cảm nhận rõ sự đau khổ mà cô gái bé nhỏ ngồi bên cạnh đang phải chịu đựng.

-Này này! Tự nhiên khóc dưng lên như vậy là sao??? Tôi...tôi...không cười nữa là được chứ gì! Đừng khóc nữa!!! Đừng khóc nữa! – Tăng Tiến cứ như bị xoắn lên, rồi rít đỏ Linh Như.

Tình hình trở nên xấu hơn khi mỗi lúc Linh Như lại rơi nhiều nước mắt hơn. Tay của Tăng Tiến cũng ướt đầm như vừa nhúng vào nước. Linh Như khóc tức tưởi, khóc như chưa bao giờ được khóc khiến cho anh chàng được dịp lên tim vì lo lắng. Tăng Tiến không hề nghĩ rằng sự vô tâm vô tư của mình lại gây ra hậu quả kinh khủng như vậy.

-Tôi xin em mà! Nín đi cho tôi nhờ! Giữa đêm khuya khoắc như thế này, tiếng khóc của em rất là đáng sợ đó!!! Đã dừng cảm nói lời chia tay thì cũng phải dừng cảm chấp nhận sự tan vỡ chứ! Em làm hấn ta đau như thế mà bây giờ em khóc dưng khóc đột như vậy thì hóa ra chỉ có mình em đau mà thôi. Làm cái gì cũng cần hướng tới mục đích có ích chứ! Đời để em sống không phải cho em làm những thứ vô ích đâu.

Những lời của Tăng Tiến là những lời nói mà chưa kịp nghĩ. Chỉ vì anh chàng đang quá rối. Nhưng dường như đã phát huy công hiệu vì Linh Như đột ngột im bặt. Tăng Tiến thở phào. Chưa kịp bình tĩnh thì đôi mắt ướt đầm của Linh Như làm anh chàng giật mình và thấy đôi chút bất an.

-Lại sao nữa thế??? Sao lại nhìn chằm chằm tôi kiểu đó??? Hix....

Một giây sau, Tăng Tiến cảm khẫu hoàn toàn khi bị Linh Như ôm chặt và tiếp tục khóc nức nở. Không còn cách nào khác, anh chàng đành ngồi yên làm điểm tựa tinh thần để cô trút hết nỗi đau và uất ức trong lòng. Một cái vỗ vai an ủi đầy lúng túng được thực hiện. Tăng Tiến nói như một thằng khờ:

-Uh thì cứ khóc đi. Nữ nhi mấy người khóc dễ hơn tụi này. Nên có cơ hội thì...cứ khóc thoải mái!

Và thế là kẻ khóc và kẻ ngơ ngác cùng ngồi với nhau để gặm nhấm nỗi đau. Đêm đặc quánh lại. Gió thổi lòng bùng. Lòng người uất ức.

“Chúng ta vốn dĩ không phải là của nhau. Nhưng vì con đường chúng ta từng chọn không như ý muốn nên mỗi người đành phải rẽ ngang thôi. Ai ngờ đâu ngã rẽ của anh và của em lại quy chung về một hướng. Có chăng là do số phận an bài, số phận cột ta về lại với nhau?...”

.....

Sáng hôm sau.

Đôi mắt Linh Như sưng húp, mọng đỏ sau một đêm dài đầy nước mắt hòa cùng những kỷ niệm tình yêu thưở xa xưa. Có lẽ cô sẽ ngủ một giấc đến chiều nếu như không bị Tăng Tiến gọi điện làm phiền. Bằng tất cả sự tức giận xen lẫn bức mình, cô bé nhấn nút nghe, tay cào cào mái tóc rối rít như tơ vò:

-Làm cái trò gì thế? Mới sáng sớm mà đã bày trò chọc phá rồi sao???

-Không nói nhiều, ra cửa sổ và nhìn xuống đi!

-Ồ điên!

Linh Như rít lên và cắt máy. Tuy nhiên chỉ vài giây sau điện thoại lại rùng rùng bên tai khiến đầu cô cứ long long như gặp sóng gập. Biết là không thể thoát được tên phá đám này nên Linh Như đánh nhúm dây và mò ra cửa sổ, mắt nhắm mắt mở nhìn xuống phía dưới theo lời của Tăng Tiến.

“ I Love U”

Đó là ba chữ được ghi trên tấm bảng đập vào mắt Linh Như khi nhìn xuống. Và cô càng hoảng hốt hơn khi nhìn thấy người đang cầm tấm bảng đó chính là Tăng Tiến. Không kịp kìm lại sự ngạc nhiên, Linh Như hét lớn:

-Anh điên à???

-Không! Điên không làm được như thế này đâu! – Tăng Tiến cười tinh nghịch đáp lại.

-Thế anh love ai thế hả??? Tôi ư???

-Không! Em hoang tưởng quá!

-Vậy thì đưa cái bảng đó cho tôi nhìn làm gì??? Anh đúng là còn hơn cả điên! – Linh Như nhăn nhó trước sự dở người của Tăng Tiến.

-Như nhau cả thôi. Tôi love Linh Như của tối hôm qua. Còn Linh Như bây giờ thì chưa tới mức love, chỉ like thôi! – Tăng Tiến trả lời đúng chất một tên điên theo như lời Linh Như vừa nhận xét.

-Càng nói càng thấy anh không giống người! Về và kiếm trò khác đi nhé! Tôi muốn ngủ! Bye! – Linh Như nói với vẻ mệt mỏi và đóng sầm cửa sổ lại.

Mò mẫm được tới chiếc giường thân yêu, Linh Như dự tính sẽ ngã lăn ra và đánh tiếp một giấc ngon lành. Nhưng những gì phát ra từ phía ngoài kia khiến cô bé giật mình tỉnh hẳn. Tỉnh tuyệt đối và tim cũng đập nhanh tuyệt đối!

-PHAN HOÀNG LINH NHƯ! Anh muốn theo đuổi em! Chúng ta hẹn hò nhé! Nhé! Nhé ! Nhé !!!

“Tình yêu của anh nhẹ như gió, mỏng manh như nắng và rồi để lại cho em cay đắng ngút ngàn...”

46. Chương 46

3 tháng sau...

-Này ! Em chẳng vừa thôi ! Vì sao anh theo đuổi em 3 tháng rồi mà em vẫn chưa đồng ý làm bạn gái anh hả ??? – Tăng Tiến vừa gặm ổ bánh mỳ vừa cắn nhả trong khi Linh Như vẫn cúi đầu vào cuốn sách hay mới mượn được ở thư viện.

-Anh ăn thì lo mà ăn đi ! Coi chừng nói nhiều quá nhai luôn lưỡi bây giờ.

-Bức xúc thì phải nói chứ ! Bộ em muốn ngày nào anh cũng phải đứng dưới cửa sổ phòng em và đưa tấm bảng I Love U, sau đó hét ầm lên lời tỏ tình củ chuối ấy à ??? Riết rồi cả xóm nhà em biết mặt biết tên anh luôn. Hix – Tăng Tiến mặt nhăn như khi ăn ớt tiếp tục điệp khúc ca cẩm.

-Anh mà cũng biết lời tỏ tình của mình củ chuối à ? Có tiến bộ đó !

-Thế nếu đổi lời tỏ tình thì em đồng ý hả ???

-Không !

-Thế thì phải như thế nào em mới đồng ý ???

-Như thế này nè ! – Linh Như gấp sách lại và tinh nghịch kiss một phát lên trán của Tăng Tiến làm anh chàng thả luôn ổ mỳ trên tay.

Sau vài giây bần thần, Tăng Tiến bắt đầu nổi quạu. Hành động vừa rồi của Linh Như chẳng khác nào khẳng định muốn làm bạn trai của cô thì trước tiên Tăng Tiến phải làm...em trai hoặc thậm chí là...con của mình trước đã. Điều này hiển nhiên xúc phạm đến lòng tự tôn cao ngất của Huỳnh Tăng Tiến nhà ta.

-Này ! Hơi quá rồi nhé ! Anh mà giận thì em đừng hòng dỗ luôn nhé ! – Tăng Tiến mặt đỏ phừng nhìn Linh Như, trong khi cô vẫn đang bận cười nghiêng ngả.

-Mới trở thành bạn trai của người ta mà đã giở trò giận dỗi ra rồi à ??? Haha !!! Mất mặt quá ! Haha !!! – Linh Như lại tiếp tục công việc cười như một con đười ươi của mình trước sự ngáo ộp của Tăng Tiến.

-Là sao nhỉ ??? A ! Anh biết rồi ! Anh biết rồi !!! Linh Như “ma bư” của anh đúng là number one !!!

Và rồi hai người cùng nhau cười. Có lẽ vì họ từng từng giống nhau nên mới là một đôi hoàn hảo. Có lẽ vậy...

.....

1 năm sau...

-Chúng ta đính hôn nhé !

-Hả ???

-Gì mà ngạc nhiên thế ! Chỉ đính hôn thôi mà !

-Anh muốn khi nào ?

-Ngay bây giờ !

-Điên !

-Anh nói cái này em đừng buồn. Chứ thật ra những người hay nói người khác điên thì mới đúng là người điên.

-Anh dám...

-Dám chứ ! Có gì mà không dám !

-Anh đeo vào tay em cái gì thế này ???

-Nhìn mà không biết à ???

-Sợi dây mấy nghìn vậy ? Em đoán không vượt quá hàng chục đâu.

-Em nghĩ sao cũng được. Có ai hiểu em bằng anh đâu. Haiz. Nói chung là anh đã đeo vào tay rồi thì đừng có tháo ra là được.

-Mà anh cũng có à ?

-Uh ! Vòng đôi mà ! Nhìn chúng khi để gần nhau rất lạ phải không ? Lạ như anh, như em, như tình yêu của chúng ta !

Phải...

Lạ như anh...

Lạ như em...

Lạ như tình yêu của chúng ta...

Số phận kéo anh tới gần em, rồi lại đẩy em ra xa anh. Số phận cho ta trùng phùng, rồi lại bắt ta phải ly biệt. Như bây giờ đây, em không còn nhìn thấy anh nữa. Em chỉ thấy ảo ảnh. Ảo ảnh về một ngày xa xưa, có anh, có em, có kỷ vật tình yêu của chúng ta...

.....

Tôi thấy đầu mình nhức như bị búa đập. Hai mí mắt nặng trĩu. Dường như nó đã không làm việc một thời gian rồi thì phải. Nhưng cũng không thể nhắm lại như thế này mãi được. Phải mở ra thôi...

Cuối cùng tôi cũng kéo được hai mí mắt lên và để mình cảm nhận được cái gọi là ánh sáng. Thực ra tôi vẫn đang trong tình trạng gần như vô thức. Miệng tôi lẩm bẩm cái gì thì phải ???

-Nguyên ! Nguyên ! Con tỉnh rồi hả ??? Con ơi ! Con ơi !!!

Tiếng ai mà quen vậy nhỉ ??? Hình như là tiếng của ba...Ba...Con nhớ ba quá !!! Huhu !!!

Sau một vài phút trấn tĩnh, tôi mới lấy lại được đôi chút tinh thần. Theo những gì tôi suy đoán thì tôi đang ở bệnh viện. Có vẻ như tôi bị thương không hề nhẹ. Bằng chứng là đầu tôi quấn một lớp băng màu trắng bóc. Cảm giác thật nặng nề. Tôi thấy ba, thấy bác Hai, bác Ba, bác Tư, bác Năm, chú Bảy và chú Tám đang nhìn chăm chăm vào mặt mình. Mọi người ai cũng trông rất nghiêm túc và đầy vẻ lo lắng. Chỉ đến khi tôi cất tiếng nói đầu tiên thì tất cả mới thở phào mỉm cười mãn nguyện.

-Mọi người đừng nhìn con như thế...Hờ hờ...

-Con à ! Con có biết cả tuần qua con làm cho chúng ta lo lắng biết bao nhiêu không ??? Vết thương trên đầu con không hề nhẹ, ba cứ tưởng con không qua khỏi nữa chứ ! Ba...ba...

-Thôi mà chú ! Cháu nó đã tai qua nạn khỏi rồi mà ! – bác Ba vỗ vai ba tôi động viên khi thấy ba đã giọt ngắn giọt dài.

Phải mất hết 30 phút tôi mới định hình lại được những chuyện gì đã xảy ra. Lý do tôi vào đây nằm là vì đỡ thay cho tên tóc vàng cục gạch cỡ bự do antifa của anh ta « trao tặng ». Nói dông nói dài rồi nói tóm lại là tôi đã tai qua nạn khỏi. Mọi người cứ xúm xít hỏi han và thử xem trí nhớ của tôi có bị ảnh hưởng gì không. Tất nhiên là tôi vẫn chưa mất mảng ký ức nào trong đầu cả. Thậm chí là có thêm nhiều mảng ký ức mới nữa. Nhưng tôi không nói cho ai biết cả, vì thực sự tôi vẫn còn ngờ ngợ nhiều điều lắm. Mà nói ra chắc sẽ chẳng ai tin, nhiều khi còn nghĩ rằng tôi có vấn đề về thần kinh cũng nên. Hix.

- Mà con này ! Sao lúc này lúc sắp tỉnh con cứ luôn miệng gọi tên “Huỳnh Tăng Tiến” thế??? Bạn của con à ??? – bác Tư nhìn tôi thắc mắc.

-Dạ ??? Con có gọi cái tên đó ạ ??? – tôi giật mình.

-Uhm ! Gọi liên hồi luôn !

-Hơ...dạ...bạn...bạn...con ! – tôi cuống quýt trả lời cho qua chuyện. Đầu ong ong không biết vì sao mình lại lẩm nhảm tên của con người ấy.

Ngồi thêm một hồi lâu nữa thì mọi người đi ra ngoài cho tôi nghỉ ngơi. Thế cũng tốt. Tôi cần có thời gian để suy nghĩ về những gì tôi vừa trải qua. Nó là một giấc mơ hay sao nhỉ ??? Không giống là mơ cho lắm vì

thực tình là tôi nhớ y nguyên những gì đã xảy ra. Tôi nhớ mình trong giấc mơ có tên là Linh Như. Tôi nhớ Tăng Tiến. Tôi nhớ Phước Khánh. Nhưng tôi lại không hiểu vì sao lại có giấc mơ đó. Thoảng giật mình, tôi nhìn xuống cổ tay, đây chẳng phải là vòng đeo tay mà Tăng Tiến đã tặng tôi trong giấc mơ đây sao ??? Nhức đầu quá !!!

Đang cố gắng sắp xếp lại từng mảnh ký ức trong đầu, tôi giật bản mình khi chú Bầy ùng ùng xuất hiện, nắm chặt lấy tay tôi, đôi mắt sắc lên đầy giận dữ. Ánh mắt này...nhìn sao quen quá !!!

-Chú ! Chú làm gì thế ??? Đau !!!

-Tại sao ? Tại sao ??? Tại sao chỉ gọi tên Tăng Tiến ??? Tại sao lại gọi tên thằng đó ??? Tại sao ???

Tôi ngỡ ngàng. Trước mặt tôi lúc này...là chú Bầy hay là Phước Khánh ??? Số phận đang trêu đùa tôi hay sao ???

47. Chương 47

Sự giận dữ của chú Bầy đang càng lúc khiến tôi nghẹt thở. Tôi vừa thấy sợ, vừa thấy nghi ngờ. Tôi không biết mình đang nằm mơ hay đang tỉnh giấc nữa. Nhưng ánh mắt đó quá giống ánh mắt lúc Phước Khánh nhìn thấy Linh Như (tức là tôi ấy +_+) đi cùng Tăng Tiến. Hay chẳng là do tôi hoang tưởng nhỉ ???

-Sao không trả lời đi ??? Sao cứ im lặng vậy hả ??? Anh ghét sự im lặng và lạnh lùng của em ! Anh ghét !!!
– chú Bầy cứ thế hét dựng lên làm tôi cũng hoảng theo.

-Nhưng mà...nhưng mà...trả lời cái gì ??? Chú đừng làm cháu sợ ! Huhu – không hiểu sao tôi bật khóc, trước đây khó khăn lắm tôi mới rơi nước mắt. Vậy mà lúc này đây tôi cảm giác nước mắt đang thường trực trên mi, chỉ cần tôi muốn là nó tuôn ra ngay lập tức.

Lúc nào cũng thế, nước mắt của tôi luôn làm chú Bầy khó chịu. Ông dừng lại cái hành động lôi kéo, đôi mắt cũng dịu đi và ngẩn ra nhìn tôi. Nhiều lúc tôi nghĩ rằng nước mắt của mình chính là nỗi ám ảnh của chú ấy. Bằng chứng là ánh mắt chú Bầy cứ run run và nháy nháy liên tục.

-Này anh kia ! Đang làm gì thế ? Mời anh ra ngoài cho bệnh nhân nghỉ ngơi !

Tôi mừng rơn khi nhìn thấy sự xuất hiện của cô y tá. Chú Bầy lúng túng trong vài giây rồi vội vàng bỏ ra ngoài. Tôi thở phào phò. Cứ mỗi lúc ổng lên cơn là tìm tôi lại vắng ra ngoài. Mà sao hề khi nào chú Bầy nổi đóa lên là lại xưng anh em với tôi nhỉ ??? Đáng lẽ phải xưng mày tao chứ ??? Thật là hết biết với ông chú quái dị này. Haiz...

Nhìn lại thì đã thấy cô y tá lù lù trước mặt. Tự nhiên tôi thấy sợ. Có khi nào cô ấy vào đây để tiêm thuốc không ??? Gì chứ tôi sợ cái màn đó nhất trần đời. Cho dù chỉ đau như kiến cắn nhưng đối với tôi cũng là cả một nỗi ám ảnh. Theo phản xạ, mặt tôi nhăn lại, người cứ có xu hướng nhích nhích về phía đằng sau.

Nhưng kì lạ là cô y tá cứ đứng như tượng, không đụng đây, không nói năng, chỉ nhìn và nhìn mà thôi. Tôi cũng ngơ ngơ nhìn lại. Khuôn mặt cô y tá bị che đi bởi cái khẩu trang y tế màu trắng nhưng đôi mắt thì đem lại cho tôi một cảm giác rất gần gũi...

-Đúng là em của anh đây rồi !!!

Câu nói kết thúc cũng là lúc tôi bị ôm chầm lấy. Vốn thuộc diện phản xạ khá nhanh nên ngay lập tức tôi đẩy mạnh cô y tá ra khỏi người mình, đồng thời thủ sẵn tư thế sẵn sàng chiến đấu !

-Đừng mạnh động ! Là anh đây ! Phước Nguyên của em đây !!!

Cô y tá khở sở đứng dậy, tháo khẩu trang và để lộ khuôn mặt quen thuộc mà đã lâu rồi tôi không được gặp (đó là tôi cảm nhận như thế !). Phước Nguyên của tôi đây rồi ! Hix. Sao mà tìm tôi đập nhanh dữ vậy nè ! Và đột ngột nước mắt tôi chảy ! o_0. Cái quái gì thế này ??? Tôi lại khóc nữa sao ???

-Em sao thế ??? Anh làm em đau chỗ nào sao ??? Anh xin lỗi mà ! Anh không cố ý ! Anh không cố ý !!!

Phước Nguyên hoảng hốt chạy lại gần, miệng anh ta rớt rít còn người anh ta cứ xoắn xít cả lên. Thực lòng tôi có muốn như thế này đâu.

-Bình tĩnh ! Bình tĩnh ! Để tôi nín ! – tôi vừa lấy tay lau nước mắt vừa lắp bắp giải thích cho Phước Nguyên hiểu.

10 phút trôi qua trong yên lặng. Anh ta chẳng nói câu nào còn tôi thì cứ ngơ ngẩn ngồi thừ ra nhìn. Lâu quá rồi mới gặp lại gương mặt này. Thực sự là nhớ quá đi. Và không hiểu sao nhìn một lúc tôi lại nghĩ tới Tăng Tiến. Xấu hổ thật ! Trong giấc mơ tôi với người ấy là một đôi đũa ! (đỏ mặt).

-Cả tuần qua anh không hề ngủ đấy ! Đã thế còn không được nhìn thấy em. Người ta không cho anh tới gần em ! – Phước Khánh cất tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

-Hả ??? Sao thế ??? – tôi ngạc nhiên.

-Vì nhà em nghĩ rằng chính anh là nguyên nhân khiến em bị như vậy.

-Thì đúng rồi... - tôi lẩm bẩm.

-May là em không sao...- Phước Nguyên nói nhẹ rồi ôm lấy tôi trùi mền.

-Anh hay nhỉ? Cứ thích ôm tôi là ôm vậy hả??? – miệng tôi thì nói thế nhưng trong lòng lại thấy ấm áp lạ thường.

-Anh cứ sợ lúc tỉnh dậy em sẽ không còn nhớ anh nữa chứ! Nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt của em thì anh biết bầu trời của em vẫn chính là anh! – Phước Nguyên tự tin khẳng định. Cái con người này, sao lại luôn tự tin rung rinh như thế chứ! (Ngay cả tính cách cũng giống Tăng Tiến y hệt!)

-Nhưng mà...Tăng Tiến... - vô thức tôi bật ra cái tên đó. Mà tôi cũng có ý muốn nói với anh ta về những gì tôi mơ thấy.

-Cái gì cơ??? Em vừa nói cái gì??? Tăng Tiến??? Em nhớ ra rồi sao???

Phước Nguyên nhảy dựng lên sau khi nghe hai từ “Tăng Tiến” phát ra từ miệng tôi. Anh ta cầm chặt lấy hai tay tôi lay lay như rung cây hái quả. Sự vui mừng xen lẫn lo lắng hiện rõ trên gương mặt Phước Nguyên làm tôi cũng hồi hộp theo. Chẳng lẽ mọi thứ từ trước đến nay Phước Nguyên nói với tôi đều là sự thật??? Chẳng lẽ Linh Như chính là...kiếp trước của tôi??? Vậy thì chuyện gì đã xảy ra để khiến chúng tôi phải ra nông nổi này chứ??? Càng nghĩ càng nhức đầu. Càng nghĩ càng thấy rối rắm.

-Tôi...tôi không biết! Tôi chỉ biết trong giấc mơ tôi là Linh Như, đầu tiên tôi yêu một người tên Phước Khánh, sau đó vì Phước Khánh lăng nhăng ích kỷ nên tôi...đá anh ta và được một người tên Tăng Tiến theo đuổi. Sau đó thì...

-Sau đó thì sao??? – Phước Khánh hỏi dồn.

-Thì...thì tôi yêu...à không...Linh Như yêu Tăng Tiến. Đến lúc người tên Tăng Tiến đeo chiếc vòng trên tay tôi thì tôi tỉnh. Thế đó! – tôi ngây ngô trả lời.

-Chỉ ngang đó thôi sao??? – Phước Nguyên thở dài đầy vẻ thất vọng.

-Ý anh là sao??? Mà anh là Tăng Tiến à??? – tôi tò mò hỏi. Vì thật sự là tôi thấy giống lắm.

-Anh...

Chưa kịp nghe trọn câu trả lời của Phước Nguyên thì cánh cửa phòng bệnh đột ngột mở toang ra. Vô vàn chiếc máy ảnh nhấp nháy liên tục làm tôi lóa cả mắt. Lại là đám phóng viên !!!

-Khỉ thật ! Sao anh cải trang đến mức này rồi mà họ cũng tìm ra được chứ ???

Phước Nguyên bắt lực đứng hẫng dậy úp mặt tôi vào người để che đi ánh sáng của những chiếc máy ảnh đang bấm liên tục. Tự nhiên thấy thương cho Phước Nguyên quá. Cuộc sống của anh ta dường như chẳng có được nổi một phút giây riêng tư nào cả. Bỗng tai tôi văng vẳng lên một giọng nói vừa lạ vừa quen.

« Hãy thả Phước Nguyên ra...Thả anh ấy ra... »

Tôi vội vã nhìn lên...

Bóng ma mỹ nhân và tôi lại hội ngộ...

48. Chương 48

Người xưa có câu, « con giun xéo lắm cũng quăn », tôi trong trường hợp này là như thế đấy. Thực ra bóng ma đó với Phước Nguyên có mối quan hệ gì mà cứ hề trông thấy tôi đi cùng Phước Nguyên là cô ta lại nổi đóa lên. Nhiều khi tôi nghi ngờ mấy vụ rắc rối tôi gặp phải cũng là do bóng ma quái ác này gây ra. Bây giờ thì tôi tức lắm rồi. Cô ta càng cấm thì tôi càng lấn tới để xem ai lý đòn hơn ai. Nghĩ là làm, tôi lấy hai tay ôm chặt Phước Nguyên hơn, đưa khuôn mặt đầy thách thức nhìn về phía bóng ma mỹ nhân như thể muốn nói với cô ta rằng : “Tôi không tránh ra đấy! Làm gì nhau nào!”.

Và đúng thật là cô ta tức giận. Hình như tôi hơi bị ác nhưng không hiểu sao thấy vẻ mặt bực bội tức rức của bóng ma ấy là lòng tôi cứ...rộn ràng hẳn lên. Bóng ma mỹ nhân bặm môi như bễ tắc nhưng rồi cô ta mỉm cười, nụ cười đầy ma mãnh. Tự nhiên tôi thấy run run...Hix...

Ui da !!!

Tiếng hét thất thanh của một nam phóng viên khi bị ai đó từ đằng sau xô mạnh, ngã vật ra trước giường bệnh của tôi đã khiến ọi người giật mình. Riêng Phước Nguyên thì buông tôi ra và ngồi ôm chân đau đớn. Lão phóng viên hình như va vào chân Phước Nguyên thì phải.Theo linh tính mách bảo, tôi hướng mắt ra phía bóng ma mỹ nhân. Cô ta nhanh chóng tặng cho tôi một nụ cười ma quái và vụt biến mất. Thật là...Cô ta sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để tách Phước Nguyên ra khỏi tôi thì phải. Người đầu mà nhan sắc tỷ lệ nghịch với đạo đức quá đi !

Sau một hồi thì đám đông phóng viên bị mấy chú chú bảo vệ lôi đi. Tất cả đều nhờ sự có mặt kịp thời của ông anh tiền xu. Lâu rồi mới gặp lại ổng. Lúc nào nhìn mặt lão Tú này cũng lạnh tanh không cảm xúc. Chưa kịp để tôi mỉm cười một cái chào hỏi thì ổng đã chạy tới xách Phước Nguyên ra ngoài với lý do ở lại đây lâu sẽ nguy hiểm tới...tính mạng ?!?. Có đến nỗi nghiêm trọng như thế không nhỉ ??? Hix...

Tôi buồn bã vẫy tay chào tạm biệt Phước Nguyên khi anh ta vẫn đang cố dằn dò tôi điều gì đó. Nói nhỏ như thế thì ai mà nghe cho được. Anh chàng này kỳ cục quá đi. Lão Tú kia cũng thật là. Để cho Phước Nguyên nói với tôi vài câu rồi đi không được sao ?

.....

Buổi sáng đầu tiên của tôi ở bệnh viện...

Thường ngày nếu vào giờ này thì tôi vẫn còn đang êm đềm với những giấc mộng đẹp. Nhưng không hiểu sao hôm nay tôi lại tỉnh queo, chẳng còn hứng thú ngủ nghỉ gì nữa. Có lẽ tại tâm trạng đang không được ổn. Trong tôi bây giờ đang tồn tại những thứ cảm xúc rất nhập nhằng. Tôi thấy bồi hồi mỗi khi nghĩ tới Tăng Tiến, thấy ảm ức khi nhớ về Phước Khánh, thấy bực mình khi nhớ về chú Bảy và thấy băng khuâng khi nghĩ đến Phước Nguyên. Dù bác sĩ nói đầu tôi không sao nhưng tự tôi nhận thấy rằng sau một tuần mê man thì bây giờ Ngô Nữ Thục Nguyên đã không còn như ngày xưa nữa. Trong tâm tưởng tôi luôn tồn tại một ý niệm thôi thúc tôi đi tìm kiếm điều gì đó, tìm kiếm một thứ bí ẩn và quan trọng. Nhưng tôi lại không thể biết đó là điều gì. Càng nghĩ càng thấy mình khùng. Haiz

-Cô bé lại được lên báo này ! Ngay trang nhất luôn ! Không ai sướng như em đâu. Suốt cả tuần nằm viện ngày nào chị cũng nhìn thấy mặt em nằm trên bìa của báo Ngôi Sao cả đấy !

Tôi giật mình khi nghe tiếng nói của chị y tá đang thay bịch truyền nước cho tôi. Gì chứ ??? Lên báo à ??? Tôi có đang nghe nhầm không nhỉ ???

-Chị đang nói em ạ ??? – tôi ngẩn ngơ hỏi.

-Không em thì ai ! Mà em không biết cũng phải ! Em mới chỉ tỉnh ngày hôm qua thôi mà. Đợi đó, chị đem báo cho em xem.

.....

Có ai như tôi bây giờ không nhỉ ??? Được đăng trên trang nhất của báo Ngôi Sao – tờ báo hàng đầu trong lĩnh vực giải trí mà lòng cứ buồn rười rượi. Nhìn những cái tít này. Nghe là choáng luôn :

Số báo 564, ra ngày 12/3/2011 (ngày đầu tiên nằm viện của tôi): « Người yêu không rõ giới tính của Ryo đã nhập viện vì bị tình địch ném đá » (theo như Phước Nguyên kể thì tôi bị người yêu của một fan cuồng của anh ta ném gạch vì ghen tuông mù quáng mà @@)

Số báo 566, ra ngày 14/3/2011 : « Mặc cho người yêu nằm viện, Ryo vẫn tay trong tay với người con gái khác » (dù lúc đó tôi vẫn chưa tỉnh nhưng nhìn bức hình này thì người con gái trong tít bài đề cập là nhóc Phước Nghi mà @@)

Bla...bla...

Riết tôi chẳng muốn đọc thêm nữa. Toàn tin tức xuyên tạc sự thật thôi. Bây giờ tôi như con mèo ngon béo bỏ được dư luận và cánh báo chí “chăm lo” vô cùng tận tình. Mà không biết người nào dám đưa cho báo chí cái ảnh ngổ ếch của tôi thời cấp 1 vậy nhỉ ??? Bộ hết ảnh rồi sao mà lại đưa cho họ bức ảnh xấu nhất của tôi chứ ! Hừ...

.....

Nằm ngủ một lúc thì tôi trở mình. Hình như có ai đó đang đứng trước mặt tôi thì phải ??? Lấy hai tay dụi mắt, tôi cố gắng căng hai con mắt để nhìn thử xem đó là ai.

-Tỉnh rồi hả ? Tỉnh rồi thì ngồi dậy nói chuyện với tôi.

Bằng tất cả sức lực, tôi bật hẳn dậy như một cái lò xo. Mẹ của Phước Nguyên. Vì sao bà ấy lại có mặt ở đây nhỉ ???

Tôi cứ ngồi thừ ra như thế vì chẳng biết phải nói gì. Còn bà Lan Nguyệt – mẹ Phước Nguyên thì vẫn chăm chú nhìn tôi từ đầu xuống chân. Càng lúc mờ mờ tôi càng túa ra. Ánh nhìn của bà ta đáng sợ quá. Vừa dò xét, vừa nghi ngờ lại có chút bí hiểm. Hai tay tôi cứ đan lại vào nhau như đứa trẻ sắp bị hỏi tội.

-Vào vấn đề chính nhé !

-Dạ ? – tôi giật mình khi nghe giọng nói đầy lạnh lùng của mẹ Phước Nguyên.

-Tôi cho cô 2 sự lựa chọn.

- ???

-Một là ngay từ bây giờ, hãy cắt đứt mọi quan hệ với Phước Nguyên.

-Sao...sao...ạ ??? Cắt...đứt...đứt là sao ??? – tôi hoảng hồn. Gì chứ ??? Bà mẹ ác độc quyền lực trong phim Hàn Quốc đang hiện diện trước mặt tôi sao ???

-Hai là ngay ngày mai, rời khỏi bệnh viện và tới lễ đường làm đám cưới với Phước Nguyên.

-DẠ ???????????????????

49. Chương 49

Trong khi tôi vẫn đang còn giương đôi mắt ngáo ộp để nhìn về phía mẹ Phước Nguyên sau khi nghe hai từ “đám cưới” thì ba tôi lù lù xuất hiện. Không những thế ba còn hét dựng lên :

-Đám cưới đám cò gì đây chứ ??? Mời bà đi ra khỏi phòng bệnh con tôi ngay. Chúng tôi không muốn thấy mặt bà và con trai bà nữa.

Hiếm lắm tôi mới thấy ba tôi tức giận như thế. Khuôn mặt ba đỏ phừng, tay chỉ thẳng về phía mẹ Phước Nguyên. Tình hình có vẻ đã đi quá xa so với suy nghĩ non nớt thơ dại của tôi rồi.

-Sao lúc nào ông cũng chỉ biết la hét thế ? Tôi đang nói chuyện một cách nghiêm túc đấy. Nếu như hai đứa nó thích nhau thì cho chúng làm đám cưới. Có gì đâu mà ông phải hoảng hốt lên vậy ? Hay ông vẫn còn nhớ tới chuyện chúng ta 20 năm về trước ? – đúng là mẹ nào thì con nấy, khả năng bình tĩnh trước mọi biến cố của bà ta giống y hệt Phước Nguyên. Mà nói như bà ta là sao nhỉ ??? 20 năm về trước !?

Chưa kịp để tôi xác định rõ ràng những gì vừa nghe thì một lần nữa ba lại “hát opera” :

-Bà thôi đi ! Đừng có dài dòng vô ích ! Tôi đã nói rồi ! Ai cũng có thể làm con rể tôi trừ con của bà. Còn bây giờ, mời bà đi cho.

-Rồi sẽ có lúc ông hối hận vì những gì vừa nói.

Cánh cửa phòng đóng sầm lại cũng là lúc mặt tôi tối đi. Hix. Phước Nguyên nào có tội tình gì mà ba lại ghét anh ta đến vậy cơ chứ ??? Ba ơi ba !!! Ba nào đâu biết cái tên con trai mất dịch ấy đã cướp trái tim con gái ba mất rồi ! Mà cho dù ba có ngăn cản thì con nghĩ rằng cũng sẽ vô tác dụng mà thôi. Vì hình như Phước Nguyên và con đã bị trời cột duyên từ...kiếp trước rồi. Huhu...

-Ba sẽ chuyển bệnh viện cho con.

-Gì nữa vậy ba???

-Con còn ở đây ngày nào thì cái gia đình quái quỷ ấy vẫn sẽ tiếp tục tới đây quấy rầy chúng ta.

-Con không chịu đâu.

-Con nói sao?

-Con nói thật cho ba biết nhé! Kiếp trước con với Phước Nguyên đã là một đôi rồi nên...

-Thôi thôi. Ba biết rồi.

-Ba biết rồi ẹ??? Sao ba tài thế???

-Bác sĩ nói những ngày đầu sau khi tỉnh dậy con sẽ có đôi chút kỳ lạ trong thái độ và suy nghĩ. Rồi dần dần mọi thứ sẽ bình thường. Thôi nghe lời ba, nằm ngủ đi. Mai ba chuyển viện cho con.

Tôi ngơ ngác như con tê giác khi thấy ba nói một hồi rồi đứng bật dậy bỏ đi. Cái gì chứ??? Ba đang nghĩ tôi có vấn đề về thần kinh sau khi bị cục gạch ném trúng đầu ư??? Bực mình! Bực mình quá đi!!!

Suốt cả buổi tối hôm đó tôi gọi liên tục cho tên tóc vàng nhưng không hiểu sao tổng đài cứ báo là không liên lạc được. Nếu ngày mai tới viện mà anh ta không thấy tôi thì chắc là hoảng lắm đây. Haizzz. Sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp như thế này chứ???

.....

Bây giờ là 6h30 sáng. Chính xác là cả đêm hôm qua tôi không tài nào ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là hình ảnh những chiếc xe ô tô bốc cháy lại hiện ra trong đầu. Càng lúc tôi càng tin rằng mình đang là một ẩn số. Và không ai khác ngoài tôi phải tự đi tìm ẩn số của đời mình. Lúc trước tôi cho rằng những lời Phước Nguyên nói khủng khiếp bao nhiêu thì bây giờ tôi lại tin vào những điều đó bấy nhiêu. Nhiều lúc tôi cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa. Hix...

-Chuẩn bị mà chuyển viện đi mày!

-Cháu thấy chú có vẻ rất vui khi thấy cháu phải chuyển viện thì phải? – tôi đành mặt lại nhìn chú Bảy.

-Chứ sao nữa! Mày cứ nhớ một điều là khi mày buồn thì chú lại vui là được.

-Đồ điên!

Mặc kệ ông chú biến thái của mình, tôi cầm điện thoại và tiếp tục gọi cho tên tóc vàng. Tuy nhiên tình hình vẫn chẳng có chút cải thiện hơn. Anh ta làm cái trò gì mà tắt máy từ hôm qua đến giờ nhỉ??? Quá sức bức bối, tôi nhìn thẳng vào cái điện thoại và tự nói thầm một mình: “Là tại anh không chịu mở máy nhé! Đừng trách tôi đó! Cái đồ củ hành tây! Hừ!”

.....

Tình hình là ba chuyển tôi tới một bệnh viện ở tận ngoại ô. Kiểu này thì chắc có lẽ cả đại gia đình của tôi sẽ thuê luôn khách sạn ở đây chứ chẳng lên về được đâu. Riêng tiền xăng không thôi cũng đủ sạt nghiệp rồi. Ba đúng là! Tự nhiên đi làm khổ chính mình.

-Sao con không thấy chú Tám đâu vậy nhỉ??? – tôi buộc miệng hỏi sau khi đếm đi đếm lại vẫn chỉ thấy có 8 người kể cả mình.

-Cái thằng trời đánh đó con nhắc tới làm gì nữa. – bác Hai bực mình.

-Là sao ạ???

-Thì mới tí tuổi đầu mà đã dính vào chuyện yêu đương rồi chứ sao nữa! – bác Năm thở dài.

Phụt!!!!!!!!!!!!!!

Tôi phun toàn bộ đồng sữa trong miệng mình ra ngoài khiến mọi người tá hỏa lên. Nhưng vì tôi bất ngờ quá! Ai chứ chú Tám con nít nhà tôi mà có người yêu thì thật không tin nổi.

-Con gái con lừa mà thế này hả??? Tao nói mày có xác suất ế chồng gần bằng 1 quả không sai chút nào! – chú Bảy vừa mắng vừa lấy khăn lau sữa dính trên mặt tôi. Ai cần ỉng lau cơ chứ! Hừ.

-Thôi! Chú đừng có lợi dụng cơ hội để mắng cháu! Cháu biết tổng chú rồi!

Tôi nắm cổ tay chú Bảy ngăn lại. Gì chứ cái kiểu yêu thương roi vọt của chú ấy tôi đã quá rõ rồi.

Nhưng mà...

Sao trước mặt tôi lúc này, không phải là chú Bảy mà lại là Phước Khánh nhỉ???

Cái quái gì thế này???

50. Chương 50

Tôi cứ ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào mặt chú Bảy. Hình ảnh khuôn mặt Phước Khánh cùng đôi mắt rực lửa ghen tuông lại ám ảnh tâm trí tôi. Tôi nhìn thấy Phước Khánh, thấy Tăng Tiến và thấy biển. Tôi thấy Phước Khánh quỳ gối trước mặt mình cầu xin sự tha thứ. Tôi thấy Tăng Tiến đôi mi mọng nước nhìn về phía biển khơi xa xôi. Mọi thứ cứ như từng mảng màu lệch lạc đang cố tìm về vị trí của mình. Theo phản xạ, tôi buộc miệng thốt lên lí nhí:

-Phước Khánh...

Đang mơ mơ màng màng thì đột nhiên tôi bị chú Bảy lấy tay bịt chặt miệng, vô tình thế nào ỉng nhét luôn cái khăn đang lau dờ vào miệng tôi khiến hai mắt tôi trợn ngược cả lên.

-Chú làm gì thế Bảy??? Mà con nhỏ tự nhiên lảm nhảm cái gì vậy??? – mọi người ngơ ngác khi nhìn vào chúng tôi. Sự hoảng hốt sau khi nghe tôi phát âm ra cái tên Phước Khánh của chú Bảy càng củng cố thêm niềm tin cho tôi là rằng Hoàng Huy (tên chú Bảy) chính là Phước Khánh!

-Không có gì đâu! Em đùa con bé ấy mà! – chú Bảy cười cho có lệ rồi phân bua.

Cái gì chứ??? Đùa hả??? Hừ! Tôi cứ thế trợn tròn mắt nhìn chú Bảy trong khi ỉng vẫn cố bịt miệng không cho tôi phát âm bất cứ từ nào.

Sau khi ba và mấy chú bác đi ra ngoài ăn trưa thì tôi mới được chú Bảy buông tha.

-Lần sau còn nói nhảm nữa là không xong với tao đâu! – chú Bảy đe dọa tôi trước khi rời khỏi phòng.

-Đứng lại! – tôi hét lên.

-Cái gì? – chú Bảy giật mình quay lại.

-Anh...là Phước Khánh phải không? – tôi run rẩy hỏi nhưng vẫn cố để giọng mình bình thường.

Đôi mắt chú Bảy sáng lên. Ông im lặng vài giây rồi tiến hẳn về phía tôi. Đôi mắt của quá khứ lại hiện về. Bây giờ đối với tôi, người trước mặt không còn chú Bảy nữa. Là một người khác. Là một người khác. Một người đã từng làm tôi đau...

-Mọi thứ diễn ra nhanh hơn anh nghĩ đấy! – chú Bảy, à không, Phước Khánh, à không, tôi cũng không biết là ai nữa kẻ sát mặt tôi thì thầm.

-Gi...gi...thế???? – tôi run bắn lên.

-Em nhớ ra anh nhanh đến mức này chứng tỏ cơ hội để anh thay đổi quá khứ là hoàn toàn có thể xảy ra. Không lâu nữa, không lâu nữa đâu...Ta sẽ về lại với nhau... - người trước mặt tôi mỉm cười đầy tự tin, còn tôi thì rợn hết cả tóc gáy lên.

-Không ai có thể thay đổi cái đã xảy ra... - tôi không biết lúc đó tôi ăn phải cái gì mà gan to đến thế, mặc dù đang trong trạng thái vô cùng sợ hãi nhưng tôi vẫn cố gắng nói những gì mình đang nghĩ.

-Sự tồn tại của chúng ta ngày hôm nay đã chính là một sự thay đổi quá khứ. Tình yêu của chúng ta là bất tử. Và anh sẽ đưa em về lại lúc ban đầu.

-Anh...anh...không phải chú Bảy của tôi thật ư??? Anh định đưa tôi đi đâu??? Tôi...tôi không muốn! – nước mắt chảy từng hàng dài, tôi vừa nấc vừa nói. Tự nhiên tôi thấy sợ. Cứ như nỗi sợ bấy lâu nay ẩn nấp bấy giờ đang chính thức đe dọa tôi.

-Tao đi mày đi khám chứ gì nữa! Cục gạch mất dịch đó đã làm đầu óc của mày rối loạn cả lên rồi! Giờ thì để tao đi nạp năng lượng. Nãy giờ nói chuyện với mày tốn calo quá!

Tôi tròn đôi mắt vẫn đang còn ngẩn lệ nhìn người trước mặt. Sao giờ lại là ông chú điên khùng của tôi cơ chứ??? Ánh mắt đó, cách cười đó, giọng nói đó...Tất cả đều đã biến mất trong tích tắc. Cái quái gì thế này???Akkkkkkkkkkkk!

.....

Thực sự là từ lúc tỉnh dậy sau vụ tai nạn bị ném gạch đến giờ đầu óc tôi cứ bị làm sao ấy. Cuộc sống của tôi dường như đã thay đổi hoàn toàn. Lúc nào tôi cũng cảm giác mình đang sống cuộc sống của hai con người: Phan Hoàng Linh Như và Ngô Nữ Thục Nguyên!!! Ôi không!!!

Đột ngột tôi nhìn xuống chiếc vòng tay đầy bí ẩn trên cổ tay mình. Suy nghĩ hồi lâu, tôi tháo nó ra và đưa lên trước mặt nhìn. Chiếc vòng tay màu vàng hoe, trên thân đính những hạt ngọc nhỏ xíu li ti như những giọt nước trong veo lấp lánh, tôi lắc nhẹ để nó rung đưa. Bên trái, bên phải, bên trái, bên phải, bên trái, bên phải... Cứ thế đôi mắt tôi không biết từ lúc nào đã nhìn theo sự di chuyển của chiếc vòng tay. Và rồi tôi nhìn thấy một không gian khác...Một cuộc đời khác...Một con người khác...Và những sự thật khác...

Tôi khóc...

Tôi bàng hoàng...

Tôi hoảng loạn...

Tôi nhớ...

Phải!!!

Tôi đã biết mình là ai...

Tôi đã biết vì sao mình có mặt ở đây...có mặt ở thế giới mà đáng lẽ ra không phải của mình...

Sự thật !!! Tôi đã nhìn thấy sự thật về chính mình rồi !!!

Anh à...

Ta đã từng nói với nhau rằng : Anh và em vốn dĩ không phải là của nhau. Vậy mà chúng ta cứ đến với nhau để rồi chia ly trong đau khổ...Nhưng mà...trách sao được...vì chúng ta yêu nhau...

.....

Ngay lúc này, ngay tại thời điểm này, Thục Nguyên đang chạy như điên tới nhà Phước Nguyên trong bộ áo quần của một bệnh nhân. Trong mắt cô lúc này, không còn thực tại, không còn quá khứ, chỉ còn những nỗi đau âm ỉ đã đeo bám cô từ bấy lâu nay. Cô đã sống trong trạng thái hoàn toàn mất đi trí nhớ, hoàn toàn không biết mình là ai để rồi giờ đây cô vội vã đi tìm lại mọi thứ. Đi tìm lại những tình yêu bất tử mà vì chúng cô đã chịu mọi đau khổ để quay ngược thời gian...

...:Nhà Phước Nguyên :...

-Ủa ??? Nguyên ??? Sao...sao...em lại ở đây ??? – Phước Nguyên hoảng hốt khi nhìn thấy Thục Nguyên mặt tái nhợt đứng trước cổng nhà mình.

-Không...không...nói... nhiều !!! Con chúng ta...Em...em muốn nhìn thấy con chúng ta !!!!!!!!!!!!!!!!

51. Chương 51

Phước Nguyên ngăn người đi trước những lời nói của cô người yêu bé nhỏ. Anh hoàn toàn mất cảm giác, hoàn toàn thấy ngỡ ngàng khi hình ảnh người vợ trong tiềm thức xa xôi dường như đang hiện lên trước mặt, hiện lên trong con người của cô nhóc tí 18 tuổi mà gần một năm trời nay anh đeo đuổi.

-Con...con chúng ta ư ??? – Phước Nguyên lắp bắp.

-Tăng Tiến ! Làm ơn trả con lại cho em ! Làm ơn đừng bắt em rời xa nó ! Chừng ấy thời gian đã quá đủ để anh giày vò em rồi ! Làm ơn mà... - Thục Nguyên khóc như mưa, đôi mắt tối đi trong sự giã giụa của quá khứ.

-Đừng làm anh sợ ! Đừng làm anh sợ !!! – Phước Nguyên hai tay ôm chặt đầu quay cuồng. Anh không thể tin được mọi chuyện lại diễn ra một cách nhanh chóng như thế. Dù đây là kết quả mà anh đã trông đợi bấy lâu nhưng đến khi nó xuất hiện thì lại khiến anh quá chới với.

-Anh trai ! Anh làm gì mà lâu thế ??? Em sắp trễ học rồi nè !

Tiếng gọi líu lo của Phước Nghi làm cho bầu không khí đột ngột thay đổi. Thục Nguyên ngừng khóc, vội vàng ngẩng mặt lên nhìn, cả người cô run rẩy lên. Tình yêu và sự nhớ nhung máu thịt của mình trong suốt thời gian qua bỗng dưng vỡ òa khiến trái tim cô tan nát. Đứa con gái thân yêu mà vì nó cô đã phải lội ngược dòng sinh tử, chấp nhận mọi đau thương chỉ để được nhìn thấy, được ôm lấy và thương yêu đang hiện diện trước mặt cô. Không, đúng hơn là rất nhiều lần cô nhìn thấy nó nhưng lúc đó cô vẫn còn sống cuộc đời của Ngô Nữ Thục Nguyên 19 tuổi, ngây thơ, mơ mộng và chẳng biết mình là ai. Còn bây giờ, khi tìm lại được chính mình, cô mới có cơ hội nhìn thấy đứa con gái tội nghiệp của mình, đứa con gái chưa một ngày được gần mẹ.

-Ah ! Chị ! Em nhớ chị quá à !

Vẫn như mọi lần, cứ hễ nhìn thấy Thục Nguyên là nhóc Nghi tíu tít chạy tới ôm chầm lấy. Nếu là lúc trước, chắc hẳn cô bé đã bị Thục Nguyên tránh né vì sợ sẽ bị đem ra làm thí nghiệm ột trò đùa quái ác nào đấy. Nhưng lần này, Phước Nghi được Thục Nguyên ôm thật chặt. Vòng tay yêu thương mà kiếp trước cho tới kiếp này lần đầu tiên cô mới được làm.

-Mẹ đã đi tìm con rất lâu...rất lâu ! Con yêu của mẹ !... – Thục Nguyên nức từng tiếng trong hai hàng nước mắt, cô vội vã hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của nhóc Nghi. Được ôm con trong tay quả thật là niềm hạnh phúc lớn lao của những người làm cha làm mẹ.

Nhóc Nghi ngơ ngẩn, nhìn nhó mặt mày trước thái độ quá sức kì lạ của Thục Nguyên. Cô bé nhìn lên phía anh trai hỏi khẽ :

-Anh à ! Chị ý bị sao thế ??? Sao lại gọi em là con ???

Như lấy lại chút gì đó tinh thần, Phước Nguyên vội vã chạy tới tách Phước Nghi và Thục Nguyên ra. Đồng thời nhanh chóng ra lệnh cho ông tài xế ở bên ngoài đưa nhóc Nghi đi học. Riêng mình thì giữ chặt lấy Thục Nguyên để tránh việc cô mất bình tĩnh làm những hành động khiến tình hình tệ đi.

-Em cứ đi học đi ! Chị ấy bị ốm nên thần kinh có vấn đề chút chút ! Em đừng để ý ! Đi nhanh thôi trẻ !!!
- Phước Nguyên hối thúc cô em gái nhanh chóng vào xe. Chậm phút giây nào thì mọi chuyện sẽ khó khăn hơn phút giây đó.

-Anh làm cái gì thế hả ??? Tại sao anh cứ chia cắt mẹ con tôi vậy chứ ??? Nó cũng là con anh mà !!! Sao mà anh ác thế !!! Sao mà anh ác thế !!!!!!! - Thục Nguyên rít lên trong đau đớn nhìn theo bóng con khuất xa dần rồi lịm hẳn. Mọi cảm xúc bị đẩy lên đỉnh điểm khiến cho cô hoàn toàn hụt hơi và đuối sức.

.....

Mở mắt, Thục Nguyên nhìn thấy chai nước biển đang giọt từng giọt nặng nề xuống sợi dây chuyền nước được gắn vào tay mình. Hai mắt cô mở to và đôi môi run rẩy. Những phút vừa qua có lẽ như cô đã bị mất hết lý trí, chỉ làm theo bản năng của người mẹ và sự chỉ đường của quá khứ đau thương. Bây giờ, cô mới thấy sợ. Làm sao để đưa mọi chuyện về lại với ngày xưa ? Làm sao để cô có thể được ôm ấp đứa con gái thân yêu một cách công khai và tự nhiên nhất ??? Làm sao để về lại với Phan Hoàng Linh Như của kiếp trước, nhưng đừng là một Linh Như 26 tuổi đã ly hôn và không được sống với con gái mình ??? Quá khứ đã là một chuỗi những nỗi đau. Cô không muốn sau khi lội ngược dòng thời gian mọi chuyện lại trở về vị trí ban đầu. Cô không muốn !!!!

-Em tỉnh rồi à ???

Giọng nói ấm áp của Phước Nguyên làm cô giật mình.

-Dù hôm nay là ngày anh luôn mong chờ nhưng thực sự anh vẫn thấy rất bất ngờ và khó chấp nhận được. Nhanh quá...Phải không em ?

BỐP !!!!!!!!!!!!!!!

-Anh là một thằng chồng tồi !

Thục Nguyên giáng thẳng vào mặt Phước Nguyên một cái tát đau điếng làm anh kinh hãi. Trong đôi mắt cô lúc này, chỉ là sự oán hận mà thôi...

52. Chương 52

-Cái gì thế này ???

Câu hỏi đầy ngạc nhiên của mẹ Phước Nguyên làm cả hai giật mình quay đầu nhìn lại. Sau vài giây ngơ ngác, nét mặt của bà ta trở về vẻ lạnh lùng như từ xưa đến nay vẫn vậy.

-Sao mẹ...lại ở đây ? - Phước Nguyên bối rối.

-Mẹ về nhà lấy ít tài liệu, định vào phòng dặn dò con một vài điều. Hai đứa vì sao lại ở đây ?

-Ồ...dạ...- Phước Nguyên ngập ngừng, chính anh cũng không biết phải nên nói thế nào với mẹ mình. Mọi thứ thật sự hỗn độn.

-Tôi muốn làm đám cưới. Ngay ngày mai.

Lời đề nghị ngắn gọn của Thục Nguyên làm cho hai người còn lại rơi vào trạng thái ngạc nhiên tột độ. Với sắc mặt vô cảm, đôi mắt ánh lên những tia nhìn đầy căm hờn và sắc lạnh, Thục Nguyên nhìn thẳng vào mắt bà Lan Nguyệt nói một cách rõ ràng mạch lạc. Đối với cô bây giờ, không còn điều gì là cô không thể làm được. Có chăng là không thể làm sao để con gái mình biết rằng mình là người đã sinh ra nó. Nhưng là ở một kiếp khác...

-Em đang nói cái gì thế Nguyên ??? Đừng đùa kiểu đó ! – Phước Nguyên vội vã lay lay cô người yêu đang ngồi thờ trên giường.

-Thật không ? – trái lại, bà Lan Nguyệt lại tỏ ra vô cùng bình thản và buông một câu hỏi khẳng định.

-Thật !

-Tốt ! Mọi thứ cho hôn lễ sẽ được hoàn tất vào tối nay. Giờ thì tôi tới công ty. Đừng hối hận vì những gì cô nói nhé !

Tiếng gõ cồm cộp của gót giày bà Lan Nguyệt cứ xa dần xa dần, để lại trong đôi mắt thất thần của Thục Nguyên những mảng màu tối sáng bất định. Bây giờ cô không quan tâm quyết định của mình là ngu ngốc hay khôn ngoan, không quan tâm cuộc sống mình sẽ thay đổi như thế nào, không quan tâm những điều tồi tệ nào sẽ xảy ra với mình. Cái cô cần bây giờ là muốn được ở bên cạnh đứa con gái thân yêu đã phải rời xa vòng tay cô kể từ lúc lọt lòng mẹ.

-Em điên rồi ! Em điên rồi ! – Phước Nguyên dường như bế tắc trước những chuyện vừa xảy ra, anh hét lên và cầm vai Thục Nguyên lay mạnh.

-Thả tay ra khỏi người tôi. Tôi điên hay không anh không cần quan tâm. Từ khi lấy anh thì tôi đã không còn bình thường nữa rồi. – giọng cô sắc lạnh.

-Em tưởng dùng cách này là có thể giải quyết được mọi chuyện ư ??? Làm ơn đừng như thế nữa. Hãy để anh lo liệu. Đừng thế nữa mà em !!! – Phước Nguyên xuống giọng, cố gắng trấn an tinh thần của người kiếp trước từng là vợ mình.

-Giải quyết gì chứ ??? Còn gì mà giải quyết nữa đâu. Điều tôi cần bây giờ là muốn được ở gần con tôi. Anh còn có ý định chia cắt mẹ con tôi nữa thì chính tay tôi sẽ giết anh. Nghe rõ chưa ? – với toàn bộ sự lạnh lùng và căm giận, Thục Nguyên giương đôi mắt đầy lửa hận thù nhìn thẳng vào gương mặt người sẽ làm chồng mình thêm một kiếp nữa.

Thế đấy...

Tình yêu có thể khiến hai con người xa lạ trở nên gần gũi nhau, thân thiết với nhau và có thể hy sinh tất cả cho nhau...

Nhưng tình yêu cũng có thể khiến hai con người từng sống chết vì nhau trở thành những kẻ thù với mối hận thiên thu không tài nào xóa được...

.....

Ngày 12/4 của 5 năm về trước...

Tại lễ đường...

Chúng ta đã nắm tay nhau và thề nguyện sẽ đi cùng nhau đến suốt cuộc đời...

Khi đó, em lấy anh vì em yêu anh và em muốn bên anh mãi mãi...

Đám cưới với em là một ngày trọng đại, là một ngày mà em nghĩ rằng suốt cả cuộc đời này em sẽ hạnh phúc vì được làm cô dâu của anh, được làm mẹ của con anh...

Ngày 12/4 của hôm nay...

Thật trớ trêu khi ở kiếp này, chúng ta lại cưới nhau vào đúng ngày đó. Nhưng chỉ có ngày cưới là trùng hợp, còn lại tất cả đã đổi thay...

Chúng ta đã nắm tay nhau và cũng thề nguyện như bao đôi uyên ương khác, nhưng lời thề nguyện với em bây giờ chẳng còn chút giá trị nào cả, có chăng nó chỉ làm trái tim em rỉ máu khi nhớ về hồi ức xa xưa...

Bây giờ em lấy anh không phải vì muốn bên anh mãi mãi mà là muốn được bên cạnh con em mãi mãi. Còn yêu anh...em cũng không biết nữa...trong em bây giờ chỉ còn lại đau thương thôi...

Đám cưới với em bây giờ đơn giản chỉ là một thủ tục để em lấy lại những gì đã mất...Chỉ đơn giản như thế thôi...

.....

Thục Nguyên lộng lẫy trong trang phục cô dâu sánh bước cùng chàng ca sĩ Ryo tiến vào lễ đường với hàng dài những tràn vỗ tay chúc mừng của đông đảo khách khứa tham dự. Gương mặt cô bình thản, không cười, không giận, vô cảm đến lạnh người. Ryo cũng không khá hơn, dù bàn tay đang nắm chặt tay của Thục Nguyên, dù anh đang ở sát cạnh cô nhưng sao trong lòng thấy xa vời vợi. Anh biết rằng nỗi hận trong trái tim người vợ bé nhỏ ngày nào vẫn còn sâu đậm lắm, và anh cũng biết rằng, cái ngày anh phải trả giá cho những lỗi lầm kiếp trước của mình đã sắp cận kề...

Từ hàng ghế của cha mẹ hai bên, trong khi bà Lan Nguyệt thì mỉm cười đầy tự mãn khi nhìn thấy cặp đôi cô dâu chú rể đang từng bước tiến vào lễ đường thì ông Trung, ba của Thục Nguyên lại thở dài thườn thượt. Hơn ai hết, ông không muốn con gái mình phải làm dâu gia đình kỳ lạ này, nhưng không biết vì sao trước những giọt nước mắt đầy van xin của Thục Nguyên, ông đành phải kìm lòng chấp nhận. Ông cảm giác rằng đây là một điều mà con gái ông cần làm, vì đó là số phận, cho dù biết trước rằng cuộc sống của Thục Nguyên từ đây sẽ gặp nhiều giống tố...

Gần tiến đến nơi làm lễ, đột ngột trong đầu Phước Nguyên vang lên giọng nói của vợ mình :

« Anh, tôi cảm thấy điều gì đó không ổn đang xảy đến... »

« Anh cũng thấy vậy... Em không nhìn trước được điều gì sao ? »

« Tôi không biết nữa, nếu như những lần trước thì tôi sẽ thấy trước vài giây những nguy hiểm sẽ xảy đến với anh. Nhưng lần này thì cảm giác chúng rất mờ ảo, không tài nào nhìn được, chỉ cảm nhận được thôi »

Và thế là hai vợ chồng sắp cưới nhìn nhau bằng ánh mắt lo sợ. Những giọt mồ hôi đã lấm tấm trên gương mặt, không phải vì lo lắng cho ngày thành hôn mà vì lo lắng ột mối nguy hiểm nào đó sắp ập tới...

Và như một phản xạ của người mẹ, Thục Nguyên đột ngột hoảng hốt :

-Phước Nghi đâu rồi ???

Câu hỏi lớn của Thục Nguyên khiến mọi người trong lễ đường giật mình.

-Em làm gì thế ? Phước Nghi này giờ vẫn ngồi với mẹ anh mà ! – Phước Nguyên nói khẽ.

Cùng lúc đó anh cùng Thục Nguyên khựng lại khi nhận ra rằng...

Chiếc ghế cạnh chỗ ngồi của mẹ mình đã trống không...

Và chiếc ghế của chú Bảy cũng vậy...

Thêm vào đó là thỏi son môi màu cam nằm gọn ghẽ trên chiếc ghế của người quản lý Tuấn Tú...

Mọi thứ đã thực sự bắt đầu ...

53. Chương 53

Cảm nhận được sự biến loạn đang dần chiếm lĩnh mọi cảm xúc của vợ mình, Ryo khẽ nắm chặt tay Thục Nguyên và trấn an tinh thần cô :

« Em, bình tĩnh, chúng ta cần phải làm xong lễ cưới... »

Một giọt nước mắt sợ hãi đang chực rơi trên khóe mắt Thục Nguyên, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn Phước Nguyên. Những đau khổ họ trải qua là quá nhiều đủ để họ biết cách giữ bình tĩnh trong những tình huống tồi tệ nhất. Và lần này cũng vậy...

Lễ cưới vẫn được diễn ra...bình thường trong mắt mọi người...nhưng là cả một chặng đường quá dài cho đôi tình nhân hai kiếp...

.....

Bây giờ, trong chiếc áo cưới lộng lẫy tinh khôi, Thục Nguyên như ngồi trên đồng lửa khi nghĩ về đứa con gái tội nghiệp bé bỏng của mình. Ryo không biết nói gì, chỉ lặng lẽ nắm chặt tay cô và nhắm mắt tìm kiếm chút gì đó có thể làm nhẹ đi cõi lòng. Nhưng bàn tay anh đã bị từ chối...Thục Nguyên lạnh lùng gạt tay sang một bên và đưa mắt nhìn ra phía cửa xe...Anh với cô đã xa nhau quá lâu để có thể quay trở lại từ đầu...

Ô tô đang phóng đi với tốc độ nhanh nhất có thể...

Và điểm đến của họ là biển...

.....

Vừa đặt chân xuống bãi cát đã ấm lên bởi nắng và gió biển, Thục Nguyên im lặng vài giây khi nhìn thấy chú Bầy, cũng chính là Phước Khánh ngày xưa đang đứng quay mặt về phía biển khơi, hai tay thũng thính đút vào túi quần.

-Anh đang làm cái trò gì thế ? – câu hỏi không nặng nề, nhưng là cả một nỗi kim nén rất lớn của cô.

-Em tới rồi à ? Muộn hơn anh nghĩ đó. – Phước Khánh đáp trả cô bằng một nụ cười tự đắc.

-Con tôi đâu ? – cô sắc lạnh.

-Nó đang ngủ...Rất ngon !

Hai tay Thục Nguyên đã bắt đầu lạnh ngắt đi vì mồ hôi và sự tức giận tột cùng. Trong mắt cô lúc này, những quá khứ vũ bão lại cùng nhau trở về làm đầu óc cô quay cuồng...

5 năm trước...

Cũng là biển khơi bao la...

Cũng là những con người ấy...

Và cũng là những mâu thuẫn vô lý do chính họ tạo dựng nên...

-Anh ! Anh ơi ! Em xin anh ! Anh hãy tin em! Hãy tin em! – Linh Như khóc như mưa cố gắng níu lấy bàn tay đã lạnh đi vì tức giận của Tăng Tiến, người mà chỉ mới vài hôm trước còn vui vẻ cầm tay cô khi nhìn thấy đứa con đầu lòng của hai người cất tiếng khóc chào đời.

-Thôi đi! Cô đừng giả vờ nữa! Tôi biết hết cả rồi! Tại sao cô lại dám phản bội tình yêu của tôi chứ??? Tại sao??? – Tăng Tiến lạnh lùng cầm tay Linh Như hất mạnh, đôi mắt rực đỏ chứa đầy nỗi oán trách. Trong tâm trí anh lúc này chỉ còn tồn tại duy nhất cái sự thật phũ phàng, rằng, đứa con trai kháu khỉnh vừa mới chào đời là con của thằng đàn ông mà trước đây đã từng là người yêu của vợ mình.

-Không anh ơi! Tất cả chỉ là hiểu nhầm, chỉ là một màn kịch bi ối do hấn ta tạo ra. Em luôn là của anh và mãi mãi chỉ là của anh. Tại sao anh lại không tin em??? Tại sao anh lại đối xử với em như thế??? – Linh Như hoảng loạn ôm mặt khóc nức nở. Cô không thể tin rằng hạnh phúc mà bấy lâu nay cô chờ đợi mong manh đến như thế. Cứ như bong bóng xà phòng, đẹp lung linh khi mới bắt đầu rồi lạnh vỡ vụn thành trăm mảnh trong tích tắc.

-Im đi! Không có sự thật nào ột kẻ phản bội! Kể từ giây phút này, tôi với cô không còn là vợ chồng nữa. Đứa bé vẫn sẽ mang họ tôi. Tôi sẽ nuôi nó. Còn cô, hãy tránh xa cha con tôi. – Tăng Tiến buông những lời nói đầy nhẫn tâm bằng một nét mặt vô cảm. Tình yêu anh dành cho Linh Như quá lớn đến mức không tài nào tha thứ được cho lỗi lầm này của vợ mình.

-Cái gì cơ??? Anh muốn chia cắt mẹ con tôi sao??? Anh đành lòng chia cắt đứa trẻ chỉ mới chào đời với mẹ nó sao??? Anh...anh có còn là con người nữa không??? – Linh Như hét lên bằng tất cả sự bàng hoàng kinh hãi. Cô không thể tưởng tượng được việc mình không còn được ôm ấp đứa con ngàn vạn yêu thương trong vòng tay. Đối với một người mẹ nào có điều gì đáng sợ hơn thế...

Tăng Tiến không trả lời. Bỏ lại Linh Như và bước đi. Lạnh. Đau. Hận.

Cô tái người nhìn theo bóng dáng người chồng thân yêu. Chỉ mới hôm qua thôi người đó còn hôn lên má cô và thì thầm lời cảm ơn đã sinh cho anh một quý tử kháu khỉnh, vậy mà giờ đây, người đó cứ như một tên máu lạnh, nhấn tâm bỏ lại cô sau khi chém trong tim cô hàng vạn nhát dao đau đớn. Tình yêu là thế sao??? Tình yêu có thể khiến con người yêu như một kẻ khùng và hận như một thằng điên. Tình yêu có thể đảo ngược mọi thứ, nâng đỡ rồi vùi lấp tất cả...

-Anh đã nói với em rồi! Hắn không xứng để em yêu...

Phước Khánh ôn tồn. Hắn đã có mặt từ lâu và im lặng theo dõi mọi thứ. Trong mắt Phước Khánh bây giờ, sự đau khổ của những người trước đây làm hắn đau khổ chính là niềm hạnh phúc duy nhất và lớn nhất.

-Anh cứ nghĩ ít ra nó cũng yêu em nhiều bằng anh thì mới được em lựa chọn. Vậy mà, chỉ cần gửi cho nó vài bức ảnh cùng với số thứ linh tinh khác là đã khiến hắn phát điên như thế rồi. Nếu nó yêu em thật lòng và sâu sắc thì đã không vội vàng tin sái cổ như vậy. Em đã thấy sai lầm của mình chưa?

Bằng một nụ cười tự mãn, Phước Khánh như một tên điên cười ha hả và không ngừng trách móc Linh Như. Có nằm mơ cô cũng không ngờ rằng, cuối cùng, những người mà trước đây cô từng nghĩ sẽ mang lại hạnh phúc ỉnh lại là ngọn nguồn đem lại vô vàn nỗi đau khổ...Kinh khủng hơn khi đó là những nỗi đau mãi mãi không bao giờ hàn gắn được...

54. Chương 54

Linh Như đã câm lặng. Thực sự trở nên câm lặng. Cô quá phẫn uất đến mức không còn muốn nói ra bất cứ điều gì nữa. Trong khi Phước Khánh đang cố gắng khơi nguồn nỗi đau hoang loạn trong tâm tưởng của Linh Như để những mong cô phát điên lên và chấp nhận lại mình thì Linh Như đã đứng dậy, lau nước mắt và bước đi. Bước theo hướng ngược lại. Cô cảm giác mọi thứ đã quay lưng lại với mình, và cô nghĩ rằng đã đến lúc mình phải quay lưng lại để khỏi phải đập mặt vào những thứ đã chối bỏ cô, chối bỏ những cố gắng kiếm tìm hạnh phúc mà bấy lâu nay cô tạo dựng...

Biển dậy sóng...Gió thổi tới tấp...Nước mắt rớt từng giọt dài tạo thành những đường lằn đầy đau thương trên cát...

Quay về với hiện tại...

-Sao thế em? Em lại nhớ về cái hồi ức chết tiệt đó à? Mà cũng đúng thôi. Em đáng phải chịu những điều đó. Em đáng phải chịu. Haha...

Chú Bảy trở về nguyên dạng của một Phước Khánh ích kỷ, nhấn tâm và luôn yêu theo một cách cuồng loạn. Thực Nguyên tái mặt. Cô cứ tưởng bây giờ mình đã không còn biết sợ là gì, nhưng thực chất là không phải, chưa bao giờ nỗi sợ trong lòng cô nguôi ngoai, có chăng nó chỉ lặng xuống tận đáy sâu tâm hồn và chờ đợi một mối lửa để làm bùng nổ...

-Anh nói anh yêu cô ấy nhưng tại sao anh luôn muốn người anh yêu phải đau khổ vậy chứ??? Năm năm trước anh đã tạo nên bi kịch khiến tất cả phải cùng chết chung trong oan ức, bây giờ anh lại muốn dựng thêm một tấn bi kịch hải hùng nữa hay sao??? – Phước Nguyên – Tăng Tiến ngày xưa không thể im lặng thêm được nữa, anh hét lên với gương mặt đầy giận dữ và căm phẫn.

-Sao anh lại phải nóng giận thế?

Một giọng nói thánh thót đầy man rợ vang lên. Đồng thời một cánh tay trong suốt cũng nhẹ nhàng quàng lấy cổ Ryo từ phía sau.

Cả Phước Nguyên lẫn Thục Nguyên đều ngạc nhiên khựng lại. Ryo vội vàng quay đầu lại nhìn.

Một cô gái rất quen...

Với màu son cam ẩn tượng...

Người con gái ấy như một mảng màu tối đầy bí ẩn, cứ ngỡ là vai phụ nhưng cuối cùng lại là nút thắt cho bi kịch của cả 4 con người...

.....

Năm năm trước...

Trong mắt Tăng Tiến, chàng sinh viên trường Y bảnh bao giỏi giang lúc đó chỉ có Linh Như...

Nhưng anh không biết rằng mình cũng chính là một nửa trong mơ của vô vàn những cô gái khác, những cô gái mà thậm chí anh không biết tên và biết mặt. Một trong số đó chính là Mỹ Hân, cô bé chỉ mới là học sinh cấp 3 con của nhà hàng xóm cạnh bên nhà anh.

-Anh à ! – Mỹ Hân lí nhí, tay chìa ra hộp quà nhỏ xinh.

-Nhóc à ! Gì vậy ? – Tăng Tiến mỉm cười hiền lành, anh luôn xem cô bé như em gái của mình.

-Em mới tập đan len, em đan cái này tặng anh đó ! – cô bé cười duyên giấu hộp quà vào tay anh rồi chạy về nhà.

Một lần như thế...

Hai lần như thế...

Ba lần như thế...

Và n lần như thế...

Tăng Tiến nhiều lúc cũng cảm thấy khó xử khi cứ phải nhận quà của cô bé hàng xóm một cách liên tục và đều đặn như thế. Anh cũng thấy ngại mỗi khi đọc được những mảnh giấy nhỏ nằm lẫn trong hộp quà với những lời yêu thương kiểu con nít ngây ngô của Mỹ Hân. Anh biết cô bé có cảm tình với mình, nhưng cho rằng đó chỉ là tình cảm vu vơ của tuổi mới lớn, rồi cũng sẽ qua nhanh. Ấy vậy mà có nằm mơ Tăng Tiến cũng không ngờ rằng, tình cảm mà anh cho là con nít, là ngây thơ ấy lại là quả bom làm nổ tung cuộc đời của mình...

Một ngày đông tháng 12...

Khi cuộc hôn nhân của Tăng Tiến và Linh Như đang đến hồi sắp sửa hàn gắn lại, khi anh đã đủ tự tin để bỏ qua tất cả và làm lại từ đầu với người vợ mà anh luôn yêu thương, luôn mong chờ được che chở thì sự xuất hiện đột ngột của Mỹ Hân trong nhà Tăng Tiến đã chấm dứt mọi thứ...

-Thế này là thế nào ? – anh ngạc nhiên khi nhìn thấy cô bé hàng xóm giọt ngắn giọt dài ngồi bên cạnh bố mẹ của mình, đối diện là ba mẹ của Mỹ Hân với khuôn mặt đầy sự tức giận.

-Thằng k.h.ố.n n.ạ.n, sao mày dám làm hỏng cuộc đời con tao ??????????????????

55. Chương 55

Một tiếng hét vang lên từ phía ba của Mỹ Hân và kèm theo đó là cái tát như trời giáng khiến Tăng Tiến ngã ngửa. Anh không đau. Nhưng anh không hiểu. Anh không hiểu vì lý do gì mà mình lại phải chịu sự xúc phạm này.

-Bác...bác đang nói gì thế ạ ? Cháu...cháu...không hiểu. – anh dường như không thể nói trọn câu.

-Định phũ tay cho qua chuyện hả thằng đốn mặt ? Mang tiếng là kẻ có học thức à lại đi làm cái trò đó hả ??? Mày...mày...

Có lẽ một cái tát nữa sẽ tiếp tục được ném vào mặt Tăng Tiến nếu như không sự ngăn cản của những người còn lại...

Và sau một hồi ngồi im lặng để cố gắng nghe thử xem bản thân đã làm gì nên tội đến mức bị người ta xỉ vả không thương tiếc thì Tăng Tiến gần như muốn ngất đi khi biết rằng...

Anh đã phá hỏng đời con gái của một cô bé chỉ mới tròn 18 tuổi...

Tự nhiên được lên chức cha mà không hiểu vì sao lại thế...

Tự nhiên bị cả thiên hạ ném đá vào mặt vì đã làm chuyện đáng xấu hổ mà không hiểu mình đã làm việc đó như thế nào...

Và tự nhiên bị bắt chịu trách nhiệm với một người con gái mà mình không hề có cảm tình và cũng chưa hề nắm tay dù chỉ một lần...

Anh ngồi thừ ra...

Một vài giây...

Và rồi bật cười trong đau khổ...

Từ trước tới giờ anh luôn nghĩ rằng mình là một người rất thông minh, có thể không phải là kẻ thông minh nhất nhưng cũng đủ để điều khiển và làm chủ được cuộc sống của mình. Tuy nhiên giờ đây Tăng Tiến mới ngậm ngùi nhận ra rằng, anh còn quá khờ dại, anh đã bị một kẻ tiểu nhân dắt mũi hết lần này đến lần khác mà không hề hay biết.

Tăng Tiến đã từng đau khổ rất nhiều, tự trách bản thân rất nhiều khi biết rằng những bức ảnh tố cáo vợ anh ngoại tình với người yêu cũ là trò phá hoại vô sỉ của Phước Khánh. Anh đã phải quỳ xuống trước mặt vợ mình để cầu xin sự tha thứ, phải thức cả đêm đứng trước cửa nhà Linh Như những mong cô chấp nhận lời hối lỗi của anh và trở về với anh.

Mọi sự cứ ngỡ đã êm xuôi, Linh Như dù đã từng rất hận anh nhưng vì tình nghĩa vợ chồng đã chịu quay về hàn gắn cuộc hôn nhân vốn vẫn chất chứa một tình yêu nồng cháy, vậy mà...

.....

Quay trở lại với hiện tại...

-Cô gái này là ai ??? – Thực Nguyên hỏi trong vô thức.

Đáp trả câu hỏi đó là sự im lặng...

-Em không biết cô bé đáng yêu này sao ? Đó là người cùng chung cảnh ngộ với anh. Bị những kẻ như em và tên nhãi đó cướp đi tình yêu. Cướp đi tất cả hạnh phúc. – Phước Khánh – chú Bầy lại mỉm cười đều cẳng thay Ryo trả lời.

-Rồi anh sẽ nói cho em sau. Bây giờ chuyện của Phước Nghi mới quan trọng.

Phước Nguyên vội vàng cắt ngang sự tò mò của vợ mình. Vì thực sự anh rất sợ. Anh sợ Thực Nguyên biết được sự thật đau lòng đó. Anh sợ cô sẽ không còn coi anh ra gì nữa. Chừng ấy khổ đau anh gây ra cho cô đã quá nhiều và quá bi thương rồi...

-Còn cô, tại sao cô lại có mặt ở đây? Tại sao cô cũng nhúng tay vào việc này? – Ryo hất đôi tay trong suốt của Mỹ Hân – con ma có đôi môi màu cam đã năm lần bảy lượt gây nguy hiểm của Thực Nguyên và gần giọng hỏi.

-Vì sao em lại có mặt ở đây à? Anh hỏi nghe hay quá. Haha... - một tiếng cười lớn vang lên, gương mặt Mỹ Hân vẫn còn vương lại những nét trẻ con ngây ngô của một teengirl chưa trưởng thành nhưng đã quá mụ mị vì tình yêu mù quáng.

-Tất cả im đi! Con tôi đâu??? Con tôi đâu??? – dường như đã mất hết bình tĩnh, Thục Nguyên túm cổ áo chú Bảy hét lên. Có lẽ cô sẽ phát điên nếu như những tiếng cười điên loạn đó lại vang lên lần nữa.

-Bây giờ nó đang rất an toàn. Nhưng chỉ cần em làm tôi đau thêm một lần nữa thì sự an toàn đó sẽ không còn đâu. – Chú Bảy đã gỡ bỏ gương mặt nửa đùa nửa thật của mình để trở về với hình hài của một con quỷ dữ, suốt đời chỉ đi tìm kiếm sự trả thù.

56. Chương 56

Một tiếng hét vang lên từ phía ba của Mỹ Hân và kèm theo đó là cái tát như trời giáng khiến Tăng Tiến ngã ngửa. Anh không đau. Nhưng anh không hiểu. Anh không hiểu vì lý do gì mà mình lại phải chịu sự xúc phạm này.

-Bác...bác đang nói gì thế ạ ? Cháu...cháu...không hiểu. – anh dường như không thể nói trọn câu.

-Định phũ tay cho qua chuyện hả thằng đốn mặt ? Mang tiếng là kẻ có học thức à lại đi làm cái trò đó hả ??? Mày...mày...

Có lẽ một cái tát nữa sẽ tiếp tục được ném vào mặt Tăng Tiến nếu như không sự ngăn cản của những người còn lại...

Và sau một hồi ngồi im lặng để cố gắng nghe thử xem bản thân đã làm gì nên tội đến mức bị người ta xỉ vả không thương tiếc thì Tăng Tiến gần như muốn ngất đi khi biết rằng...

Anh đã phá hỏng đời con gái của một cô bé chỉ mới tròn 18 tuổi...

Tự nhiên được lên chức cha mà không hiểu vì sao lại thế...

Tự nhiên bị cả thiên hạ ném đá vào mặt vì đã làm chuyện đáng xấu hổ mà không hiểu mình đã làm việc đó như thế nào...

Và tự nhiên bị bắt chịu trách nhiệm với một người con gái mà mình không hề có cảm tình và cũng chưa hề nắm tay dù chỉ một lần...

Anh ngồi thừ ra...

Một vài giây...

Và rồi bật cười trong đau khổ...

Từ trước tới giờ anh luôn nghĩ rằng mình là một người rất thông minh, có thể không phải là kẻ thông minh nhất nhưng cũng đủ để điều khiển và làm chủ được cuộc sống của mình. Tuy nhiên giờ đây Tăng Tiến mới ngậm ngùi nhận ra rằng, anh còn quá khờ dại, anh đã bị một kẻ tiểu nhân dắt mũi hết lần này đến lần khác mà không hề hay biết.

Tăng Tiến đã từng đau khổ rất nhiều, tự trách bản thân rất nhiều khi biết rằng những bức ảnh tố cáo vợ anh ngoại tình với người yêu cũ là trò phá hoại vô sỉ của Phước Khánh. Anh đã phải quỳ xuống trước mặt vợ mình để cầu xin sự tha thứ, phải thức cả đêm đứng trước cửa nhà Linh Như những mong cô chấp nhận lời hối lỗi của anh và trở về với anh.

Mọi sự cứ ngỡ đã êm xuôi, Linh Như dù đã từng rất hận anh nhưng vì tình nghĩa vợ chồng đã chịu quay về hàn gắn cuộc hôn nhân vốn vẫn chứa một tình yêu nồng cháy, vậy mà...

.....

Quay trở lại với hiện tại...

-Cô gái này là ai ??? – Thục Nguyên hỏi trong vô thức.

Đáp trả câu hỏi đó là sự im lặng...

-Em không biết cô bé đáng yêu này sao ? Đó là người cùng chung cảnh ngộ với anh. Bị những kẻ như em và tên nhãi đó cướp đi tình yêu. Cướp đi tất cả hạnh phúc. – Phước Khánh – chú Bầy lại mỉm cười đều cẳng thay Ryo trả lời.

-Rồi anh sẽ nói cho em sau. Bây giờ chuyện của Phước Nghi mới quan trọng.

Phước Nguyên vội vàng cắt ngang sự tò mò của vợ mình. Vì thực sự anh rất sợ. Anh sợ Thực Nguyên biết được sự thật đau lòng đó. Anh sợ cô sẽ không còn coi anh ra gì nữa. Chừng ấy khổ đau anh gây ra cho cô đã quá nhiều và quá bi thương rồi...

-Còn cô, tại sao cô lại có mặt ở đây? Tại sao cô cũng nhúng tay vào việc này? – Ryo hất đôi tay trong suốt của Mỹ Hân – con ma có đôi môi màu cam đã năm lần bảy lượt gây nguy hiểm của Thực Nguyên và gần giọng hỏi.

-Vì sao em lại có mặt ở đây à? Anh hỏi nghe hay quá. Haha... - một tiếng cười lớn vang lên, gương mặt Mỹ Hân vẫn còn vương lại những nét trẻ con ngây ngô của một teengirl chưa trưởng thành nhưng đã quá mụ mị vì tình yêu mù quáng.

-Tất cả im đi! Con tôi đâu??? Con tôi đâu??? – dường như đã mất hết bình tĩnh, Thực Nguyên túm cổ áo chú Bầy hét lên. Có lẽ cô sẽ phát điên nếu như những tiếng cười điên loạn đó lại vang lên lần nữa.

-Bây giờ nó đang rất an toàn. Nhưng chỉ cần em làm tôi đau thêm một lần nữa thì sự an toàn đó sẽ không còn đâu. – Chú Bầy đã gỡ bỏ gương mặt nửa đùa nửa thật của mình để trở về với hình hài của một con quỷ dữ, suốt đời chỉ đi tìm kiếm sự trả thù.

(Kawi - hết phần 55)Đối với Kawi, tất cả chỉ là băng giá...Tôi đủ lạnh để cả thế giới này phải đóng băng... Trích Dẫn 12-07-2012, 23:57 #1643 kiwa9999Tìm Hiểu Zing Tham gia: 08-03-2010Đến từ: Cổ đô thân yêuBài gửi: 546Phần 56:

-Ý anh là sao? – Thực Nguyên ngờ ngờ.

-Đây là cái gì em biết không? – Phước Khánh chìa ra một thứ.

-Con...dao...

-Cầm lấy.

-...

-Và đâm thẳng đó!

-...

-Sao em lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Không hay chút nào đâu! – Phước Khánh lại cười, nụ cười đã từng gây ra một bi kịch phũ phàng của ngày trước.

-Anh điên rồi Phước Khánh! Anh hứa với tôi là chỉ cần tôi dẫn dụ nhóc Nghi ra ngoài và giao cho anh thì anh sẽ giúp tôi được ở bên cạnh Tăng Tiến. Tại sao bây giờ anh lại như vậy hả??? – bóng ma Mỹ Nhân hốt hoảng hét lên, đôi mắt sáng rực vì kinh hãi.

-Nhóc! 5 năm trước cũng chính vì sự đại khờ này của mày mà mày mới phải trở thành một con ma như hôm nay. Vậy thì hà cớ gì tao phải giữ lời với một đứa không bao giờ biết lý trí là gì như mày chứ??? Mày ngu thì ráng chịu. Đừng trách tao! Muốn có hạnh phúc thì phải dùng mọi thủ đoạn để giành lấy. Không nên tin và cũng không được tin bất kỳ ai. Thế giới này gian xảo lắm...gian xảo lắm...Haha...

Một lần nữa nụ cười của Phước Khánh làm tất cả phải rùng mình...

-Là sao? Sao cô lại có thể dụ được nhóc Nghi? Nó là đứa không bao giờ đi theo người lạ mà. Hay là...

Ryo bật ra câu hỏi và để lững giữa chừng. Vì anh đã kịp nhớ ra một chi tiết quan trọng...

Thổi son màu cam nằm trên ghế của Tuấn Tú...

Một sự đổ vỡ xen lẫn kinh ngạc như dòng điện xuyên qua người Phước Nguyên. Anh bàng hoàng nhìn vào gương mặt đã tái ngắt đi của Mỹ Hân:

-Chẳng lẽ người quản lý Tuần Tú bấy lâu nay đi theo tôi chính là cô hóa thân vào ??? Không...không thể...

-Em...chưa bao giờ em thôi được ý nghĩ là được bên cạnh và chăm sóc anh...Dù kiếp trước và kiếp này không được làm vợ anh...Nhưng em vẫn muốn yêu anh bằng tất cả những gì em có...Cho dù là phải hoán đổi giới tính và bên cạnh anh trong hình hài của một người đàn ông...Cho dù phải chịu đau đớn khi mỗi lúc đêm xuống phải trở lại làm một con ma không nơi nương tựa...Anh! Một lần thôi! Anh hãy hiểu cho tình yêu này của em...

Mỹ Hân nói trong ghen ngào rồi bật khóc. Những giọt nước mắt vô hình lăn trên gương mặt trong suốt, thấm ướt đôi môi màu cam đã nhạt dần vì gió biển và vị đời chua chát. Thục Nguyên không nói gì. Cô chỉ lặng im và tự chiêm nghiệm ra rằng. Hóa ra, cô không phải là người duy nhất có thể hy sinh mọi thứ vì Tăng Tiến. Và nhiều khi, tình yêu của cô còn không mãnh liệt bằng tình yêu của một trái tim chỉ mới tròn 18 tuổi.

Một thoáng nào đó trong suy nghĩ, Thục Nguyên mới nhận ra sự logic và liên kết của những chi tiết vốn rất nhỏ nhưng quy lại thì sẽ thấy việc ông anh tiền xu và bóng ma mỹ nhân chỉ là một. Khi nào bóng ma mỹ nhân biến mất thì Tuần Tú sẽ xuất hiện và ngược lại. Không bao giờ thấy họ xuất hiện đồng thời với nhau. Và cô chợt nhớ có lần Phước Nguyên nhập viện vì bị fan hành hung, Tuần Tú đã khóc nức nở vì lo lắng. Hồi đó, Thục Nguyên đã từng thắc mắc tại sao con trai mà có thể mau nước mắt đến như thế...

Hóa ra là vì dù thân xác là một tên con trai, nhưng lại mang trái tim của một người con gái...

-Nào Như! Em còn chần chờ gì nữa? Em đã bắt tôi chờ đợi hết cả một kiếp người rồi. Bây giờ thì tôi không đủ kiên nhẫn để đợi em nữa đâu...Em biết đấy...Tôi đã mỏi mệt lắm rồi... - Phước Khánh thở những hơi dài, nói ra những lời đầy trách móc nhưng lại đầy vẻ ra lạnh và hăm dọa.

57. Chương 57

-Anh điên rồi! Anh thực sự điên rồi Phước Khánh! – Mỹ Hân càng lúc càng bấn loạn cực độ. Cô chưa bao giờ muốn làm đau Tăng Tiến, dù chỉ là làm đứt một sợi tóc của anh, vì thế yêu cầu đáng sợ của Phước Khánh đã khiến cho cô bé không thể nào bình tĩnh được nữa.

Mọi thứ cứ như một cơn cuồng phong cuốn cả bốn con người vào vòng xoáy của quá khứ và hiện tại, của tình yêu và thù hận, của mặt tối và mặt sáng của lương tâm con người. Người đáng thương nhất lúc này chính là Thục Nguyên. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có lúc mình phải lựa chọn giữa đứa con bé bỏng và người chồng mà cô vẫn hằng yêu thương. Tất cả cứ như thử thách sự chịu đựng của một người phụ nữ trẻ đã quá hao gầy vì phong ba bão táp cuộc đời...

-Tôi cho em 10 giây. Nếu sau 10 giây em vẫn đứng trơ ra như thế thì mãi mãi em sẽ không bao giờ được gặp con mình nữa. Em hiểu ý tôi chứ??? – Phước Khánh bỗng dưng cau có. Bản chất của một con người không bao giờ biết kiên nhẫn đã hiển hiện.

Thục Nguyên đứng như mất hồn. Cô quá sợ hãi và lo lắng đến mức không ý thức được mình còn đang đứng trên mặt đất. Con dao trên tay như lạnh đi vì nỗi hoảng sợ và vì những trận gió vô tình quét qua...

-Hãy làm như lời hắn nói. Hãy kết thúc mọi chuyện ở đây! Anh là người có lỗi. Sự ngu ngốc của anh đã khiến cho chúng ta phải thành ra như thế này. Xin lỗi em vì chưa một lần anh cho em được hạnh phúc kể từ ngày lấy anh. Hãy để một mình anh đền tội. Hãy để anh được một lần làm người cha tốt và người chồng tốt !!! – Phước Nguyên cố gắng tỏ ra mạnh mẽ và bình thản, cầm tay Thục Nguyên và nói rành mạch. Hơn ai hết anh là người sợ hãi nhất, anh sợ niềm ao ước được chuộc lại lỗi lầm với vợ không thành, anh sợ nỗi mong mỏi được một lần ôm đứa con gái thân yêu vào lòng và nói câu « Ba xin lỗi » sẽ không bao giờ trở thành hiện thực. Anh sợ...sợ lắm...

Nhưng chỉ cần giải thoát cho gia đình của mình thì ngàn vạn nỗi sợ cũng chỉ là những hạt cát nhỏ bé của biển khơi rộng lớn này mà thôi...

Có lẽ anh không phải là người dưng cảm...

Có lẽ anh không phải là một thằng con trai tốt...

Nhưng anh muốn một lần được làm người trụ cột vững vàng của gia đình...Được che chở và bảo vệ cho những người anh yêu thương...

Và được hy sinh vì họ...

-Không...không...em...em không làm được...em không thể....

Thục Nguyên đã bắt đầu không kiềm chế được nữa. Cô run rẩy và cố gắng hất tay Ryo ra khỏi tay mình. Cô không muốn một lần nữa lại phải nhìn anh rời xa cô. Cô không muốn mọi thứ lại trở về với lối mòn cũ. Để rồi tất cả cùng đau khổ...Và tất cả lại lạc mất nhau...Lạc mất cả bản thân mình...

Dường như không ai còn chú ý đến bóng ma mỹ nhân. Nhưng hình bóng trong suốt ấy vẫn cứ hét lên trong vô vọng và cố gắng giựt lấy con dao ra khỏi tay Thục Nguyên. Nhưng, khi cô bé đã trong suốt thì mọi thứ đều có thể xuyên qua người cô. Và tất nhiên, cô không còn khả năng để nắm lấy hay níu giữ bất kỳ một thứ gì nữa cả...

Và rồi cái gì đến cũng phải đến...

Phước Khánh bình thần đếm tới giây thứ 9...

Phước Nguyên nở một nụ cười chất chứa cả trời yêu thương dành tặng cho vợ mình...

Và anh cũng vội vàng cầm lấy tay Thục Nguyên, bàn tay đang cầm con dao định mệnh và ấn mạnh nó về phía mình...

Mỹ Hân hét lên trong vô vọng...

Mọi thứ có chăng đã chấm dứt ???...

58. Chương 58

Tất cả bỗng dừng bất động. Một cơn gió lạ thổi qua khiến mọi vật trở thành tượng đá. Chỉ mình Thục Nguyên là không sao cả. Cô tái mặt, cả thân người run lên, những giọt nước mắt thi nhau lăn trên gương mặt đã bạc đi nhiều vì sợ hãi, cô nhìn xuống cánh tay mình, nhìn xuống con dao đã nhuộm màu đỏ của máu chồng mình và vội vàng ngã quỵ. Một cách rất vất vả, Thục Nguyên hét lên đầy đau đớn và đứt quãng. Chồng cô cuối cùng lại chết trong tay cô. Như một sự trả thù của quá khứ tàn nhẫn. Quá khứ mà cô cùng những con người ở đây và thêm cả những người vô tội khác đã phải đánh mất mạng sống của mình chỉ vì những hờn ghen vô lý oái oăm.

Những đám cát biển được gió thổi tung lên làm mất Thục Nguyên mờ dần đi. Cô như bị dẫn dắt vào một cánh cửa nào đó mà chính cô cũng không thể nào biết được. Gió ngày càng mạnh, cát lơ lửng giữa trời và rồi tạo thành một tấm màn rộng lớn. Rộng như màn hình chiếu phim trong rạp. Và rồi cô lại thất lõng khi nhìn thấy hình ảnh những chiếc xe ô tô bốc khói đầy đáng sợ...Một tai nạn khủng khiếp đã cướp đi của cô tuổi trẻ, gia đình, tình yêu và nhất là đứa con vô tội...

Vào cái ngày định mệnh ấy cách đây 5 năm...

Đó sẽ chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác...

Linh Như bế đứa con gái chưa đầy 8 tháng của mình đặt vào trong xe ô tô và chuẩn bị đưa con đi siêu thị. Hôm nay là sinh nhật Tăng Tiến, lần sinh nhật đầu tiên cô được bên cạnh chồng mình sau bao nhiêu khó khăn và đau khổ mà hai người phải trải qua. Bằng tất cả tình yêu thương, cô muốn tổ chức cho chồng một bữa tiệc sinh nhật thật khó quên, cô muốn dùng bữa tiệc này để xóa đi tất cả những rạn nứt trước đây và cùng Tăng Tiến mãi mãi hạnh phúc bên nhau trong những năm tháng còn lại.

Đang định tra ổ khóa vào xe, Linh Như chợt nhớ rằng mình vẫn chưa đem theo túi xách. Thế là cô quay lại phía sau nháy mắt tinh nghịch cùng đứa con gái rồi nói khẽ :

-Con yêu, đợi mẹ chút nhé !

Vội vàng chạy vào nhà, Linh Như quên rằng chìa khóa xe vẫn nằm gọn ghẽ trên xe, mọi chuyện sẽ chẳng có vấn đề gì nếu như không có sự xuất hiện đột ngột của Tăng Tiến.

-Ủa ? Sao anh lại về giờ này ? Anh không phải đang có ca mổ sao ???

Linh Như vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tăng Tiến chạy xộc vào nhà trong bộ dạng hoảng hốt xen lẫn tức giận. Có lẽ anh đã bắt taxi về vì hôm nay Linh Như đã chở anh tới bệnh viện, cô cần xe để đi mua vài thứ.

Không trả lời lại câu hỏi của vợ, Tăng Tiến chạy nhanh về phía Linh Như, hai tay bóp chặt vai cô và hỏi bằng giọng điệu đầy nghiêm :

-Em nói đi. Có phải vụ việc anh bị vu oan lần trước, người ra làm chứng bí mật để giúp anh lấy lại trong sạch là Phước Khánh phải không ?

-Ồ...Em...

-Và người đã quỳ xuống để van xin hãn chính là em đúng không ?

-Anh...hãy...hãy nghe em nói...

Linh Như rụng rời khi nhìn thấy ánh mắt đầy giận dữ của Tăng Tiến. Dù biết rằng nếu anh phát hiện ra sự thật thì sẽ vô cùng tức giận, nhưng với thái độ quá căng thẳng như lúc này thì quả thực là cô không thể nào tưởng tượng nổi. Linh Như chắc chắn rằng kẻ nói ra điều này không ai khác là Phước Khánh. Anh ta luôn trang bị ình những chiêu bài độc ác và bỉ ổi nhất để có thể đánh gục cô và chồng cô bất cứ lúc nào. Vậy mà sao cô vẫn cứ tin vào những lời nói tráo trở của hãn, tin lời hứa sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật này của hãn chứ??? Càng nghĩ Linh Như càng hoang mang. Giờ phút này cô không biết mình cần phải làm gì để xoa dịu cơn giận dữ cuồng phong đang cháy ngùn ngụt trong người Tăng Tiến. Là một người vợ, cô cần phải bảo vệ chồng mình. Cô cần phải hy sinh tất cả vì chồng, cho dù có phải quỳ gối trước kẻ mà cô ghê sợ và căm giận nhất. Và Linh Như nghĩ cô đã không làm sai...

-Nói gì đi chứ??? Em nói gì đi chứ??? Sao lúc nào em cũng chỉ biết im lặng và nhìn tôi quàng quai trong những nỗi đau mà em gây ra cho tôi thế??? – Tăng Tiến hét lên đầy bất mãn, sĩ diện của một thằng đàn ông khiến anh không thể bình tĩnh được khi biết rằng mình được trả lại trong sạch là nhờ sự giúp đỡ của kẻ có tâm địa bẩn thỉu nhất thế gian. Và giờ đây anh cũng hoàn toàn có thể nhận biết rằng, việc anh bị vu oan nhận tiền hối lộ của người nhà bệnh nhân với số tiền cực kỳ lớn là màn kịch ác tâm của con người đáng sợ ấy. Cho anh mang tội và thoát tội cho anh đều là một tay hãn dòn xếp sắp đặt, chỉ với một mục đích duy nhất là khiến cho anh phải ngày ngày sống trong tủi nhục, nghi ngờ và thất vọng. Hãn đã quá thành công với những trò lố của mình, còn anh bây giờ thì đang không thể nào kiềm chế được cơn thịnh nộ và xấu hổ. Xấu hổ vì sự vô dụng, vì sự khờ khạo của mình.

-Anh...anh bình tĩnh...hãy nghe em nói... - Linh Như cố gắng trấn an tinh thần chồng mình. Hơn ai hết cô hiểu Tăng Tiến là người không thể kiềm chế được bản thân mỗi khi tức giận. Và những lúc như thế anh thường gây ra những chuyện rất tày đình và đáng sợ. Cô linh tính có chuyện chẳng lành...

-Làm sao mà tôi có thể bình tĩnh được??? Không thể...Không thể....Bây giờ tôi phải đi giết thằng đó! Tình yêu, gia đình, sự nghiệp của tôi năm lần bảy lượt lung lay gián đoạn vì hãn. Tại sao cứ phải nhún nhường để hãn mặc sức hành hạ như vậy được chứ??? Không! Không! Phải giết hãn! Phải giết hãn!!!!

Tăng Tiến rít lên, và như một con thú hoang, anh chạy ào ra nơi để xe ô tô, leo lên xe và nhấn ga đạp mạnh. Linh Như hoảng loạn chạy theo núp tay chồng nhưng không sao kịp. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cô không tài nào xoay sở nổi. Bỗng chốc cô nhớ ra rằng đứa con gái thân yêu vẫn đang nằm trong nôi ở ghế sau của xe. Bằng tất cả sức lực, Linh Như mở cửa sau, chui vào xe và cố gắng bế con ra càng nhanh càng tốt. Linh tính về một điều gì đó rất tồi tệ càng lúc càng ám ảnh cô. Sự thúc giục duy nhất trong lòng Linh Như lúc này là làm sao bảo vệ được con mình. Cô không muốn phải xa con thêm một lần nào nữa!!!

Nhưng tất cả đã quá muộn, ngay sau khi Linh Như lên xe thì chiếc xe đã lặn bánh, ít giây sau thì đã phóng vù đi với tốc độ không thể nào tưởng tượng được.

Trong mắt Tăng Tiến lúc này, chỉ là sự tức giận và tức giận. Anh không biết rằng vợ và con gái đang ở sau lưng mình, chính anh đã bắt họ cùng mình đi vào hố tử thần...

59. Chương 59

Đó có lẽ là cuộc hành trình cuối cùng của họ...

Trên đường cao tốc, một trong những nơi đã xảy ra biết bao vụ tai nạn thảm khốc đang chứng kiến những chặng đường còn lại của rất rất nhiều người...

Đó là chiếc xe Camry đen đang phóng đi với tốc độ vũ bão mang theo Tăng Tiến cháy bùng trong nỗi thù hận chất ngất, Linh Như trong nỗi lo âu tột độ và đứa con gái bé bỏng ngây thơ chưa hiểu được những gì đang xảy đến với gia đình mình...

Đó là chiếc xe Audi trắng do Phước Khánh cầm lái với nụ cười tự mãn kiêu ngạo và bệnh hoạn, bên cạnh là Mỹ Hân cau mày lại vì bản khoán, day dứt và lo lắng không biết những lời của Phước Khánh nói với mình là đúng hay sai. Hắn ta đã dặn rằng, chỉ cần khi gặp mặt vợ của Tăng Tiến, cô diễn lại màn kịch có bầu như lúc trước đã diễn trước mặt ba mẹ anh thì mọi việc sau đó sẽ do hắn lo liệu. Và tất nhiên, cô sẽ có được Tăng Tiến, người con trai mà cô bé đã chấp nhận hy sinh cả danh dự để được ở bên cạnh.

Và những chiếc xe chở những người vô tội nhưng rồi đây sẽ phải chịu chung số phận với những Tăng Tiến, những Linh Như, những Phước Khánh... Họ đang chiến đấu với chính mình, chiến đấu giữa cái tốt và cái xấu, sự vị tha và lòng ích kỷ, sự khoan dung và nỗi hận thù...

Con người rồi sẽ không thể tồn tại, sẽ phải trả lại cuộc đời cho tạo hóa để trở về với cát bụi nhỏ nhoi nếu như cứ biến mình thành nô lệ cho thù hận...

Và điều gì đến thì cũng sẽ phải đến...

-Anh à! Dừng xe lại đi! Dừng làm như thế! Hãy nghĩ cho con của chúng ta. Hãy vì con của chúng ta mà bình tâm lại đi anh...- Linh Như nén đi tiếng nấc cố gắng trấn an vỗ về chồng mình. Đứa con gái bé bỏng không biết chuyện gì xảy ra bắt đầu khóc thét lên vì tốc độ phóng xe quá khủng khiếp của Tăng Tiến.

Nhưng Tăng Tiến cứ như một kẻ điên chỉ đi theo sự dẫn dắt của thù hận và căm phẫn, anh bỏ qua tất cả, chỉ chăm chăm nhìn về phía trước với đôi mắt sắc lạnh, đôi tay cứng như đá và một trái tim đã ngừng hẳn nhịp đập yêu thương trong giờ phút này. Anh vốn là con người không có tính kiên nhẫn và chịu đựng, anh vốn sống quen với cuộc sống không cam go, không khó khăn và hoảng loạn, vậy mà từ khi yêu và lấy Linh Như, anh dường như nổ tung khi phải đối diện liên tiếp nhiều chuyện vô cùng đáng sợ, tất cả đều là sản phẩm do bàn tay tội ác của tên mặt người dạ thú Phước Khánh. Đã rất nhiều lần anh tự nhủ rằng, hãy bỏ qua và xem như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ cần anh có Linh Như bên cạnh thì mọi việc rồi sẽ ổn. Nhưng đời không như mơ ước, những tai họa không biết từ đâu cứ dồn dập dồn dập đè xuống gia đình nhỏ bé của anh, đè xuống cả sự nghiệp mà cả đời này anh cố gắng vun đắp và xây dựng. Và đến lúc này, khi danh dự của anh, danh dự của một bác sĩ với nhiệm vụ cao cả là cứu chữa con người bị hủy hoại thì anh không thể nào ngồi im và chịu đựng thêm được nữa. Anh đã quá mệt mỏi rồi...

Mọi chuyện sẽ có thể không tồi tệ như thế, không bi thảm như thế nếu Tăng Tiến không nhìn thấy nụ cười đầy kiêu căng ngạo mạn của Phước Khánh trong chiếc xe ô tô đang đi kề sát mình. Anh dường như mất luôn kiểm soát...

-Ô la la! Chào mày! Thật là may khi tao chuẩn bị ghé nhà mày chơi đây! – Phước Khánh hạ kính xe và cất giọng khiêu khích.

-Tao cũng đang đi tìm mày đây! Thằng khốn! – Tăng Tiến mặt đỏ ngầu, gần từng tiếng mồm. Anh ước chừng mình có thể giết tên này ngay lúc này, giết cái tên luôn đi theo và gieo rắc đau khổ cho anh cùng gia đình anh.

-Thế sao? Vui quá! Đúng ra là tao chỉ cần gặp cô vợ thân yêu của mày thôi. Tao muốn dẫn cô bé này ra mắt vợ mày... - Phước Khánh giọng đều giả hướng sự chú ý của Tăng Tiến về phía Mỹ Hân, cô bé đang ngồi bên cạnh hắn.

Linh Như dường như muốn ngừng thở khi nhìn thấy sự xuất hiện của Phước Khánh, tim cô bắt đầu run bần bật và linh tính ột điều tồi tệ sắp xảy ra càng lúc càng đến gần. Vô thức, cô bé đưa con ra khỏi nôi và ôm chặt vào lòng. Một điều gì đó báo cho cô rằng có lẽ đây là lần cuối cùng cô được ôm giọt máu của mình.

Đứa bé khóc lả đi trong tay mẹ. Những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu cũng chợt vỡ òa lăn dài trên gương mặt bà mẹ trẻ. Tất cả chuẩn bị ột cuộc chia ly đầy máu và nước mắt...

Quay lại với Tăng Tiến, khi anh nhìn thấy gương mặt tái nhợt đi vì sợ hãi của Mỹ Hân trong xe Phước Khánh thì mọi thứ dường như đã mờ dần đi trong mắt anh. Một dấu lặng bất chợt xuất hiện trong tâm trạng của Tăng Tiến. Nụ cười ranh mãnh đầy ngông cuồng của Phước Khánh như một nỗi ám ảnh cứ vang lên trong đầu anh. Một dấu lặng thật nhanh, làm ngời châm ột cuộc nổi loạn không thể ngờ được hậu quả...

Đôi tay Tăng Tiến dường như rời hẳn vô lăng...

Sợi lác trên tay Linh Như mà Tăng Tiến đã đeo ngày nào bỗng dừng tuột khỏi tay cô một cách hờ hững...

Trời đất cứ quay cuồng, đen trắng lẫn lộn...

Con đường méo mó đi...

Và những chiếc xe bỗng dừng rời khỏi lộ trình và di chuyển một cách hỗn loạn...

Đằng sau hai chiếc xe của Tăng Tiến và Phước Khánh là một chiếc xe du lịch bảy chỗ chở những con người đang ca vang những khúc nhạc vui vẻ trên cuộc hành trình đi khám phá những miền đất mới...

Và họ đã không biết rằng...

Mọi sự đã đặt dấu chấm lặng tại đây...

ẦMMMMMMMMM

Cả một đoạn đường dài chìm trong làn khói mịt mờ...

Những chiếc xe mới lúc nãy thôi đang còn rất đẹp, rất mới, rất sang trọng bây giờ đã trở thành những đồng phế thải đen ngòm, nổ lách tách và được bao phủ bởi lớp khói dày đặc...

Một tai nạn liên hoàn khủng khiếp đã xảy ra.

Ba chiếc ô tô chở gần mười sinh mạng đã đâm sầm vào nhau rồi lật tung và phát nổ...

Những âm thanh ồn ào làm đôi mắt gần như muốn nhắm lại của Linh Như hé mở, cô thấy rất mệt, cô muốn ngủ, một giấc ngủ thật sâu. Cô thấy những chiếc xe đang bốc cháy, cô nghe những tiếng hét thảm thương...Nhưng chỉ có thể...Sau đó cô không còn nghe, còn thấy điều gì nữa...Cô chỉ cảm nhận được trái tim mình đau đớn vô cùng...Và rồi cô nhắm mắt lại, cô đã nhắm mắt lại...thật nhẹ nhàng...và mãi mãi...

.....

Đó là sự lý giải cho cơn ác mộng lúc nào cũng vậy *** Thực Nguyên. Cơn ác mộng về những chiếc ô tô bốc cháy, những tiếng hét kinh hoàng làm cô phải rùng mình sau mỗi lần hồi tưởng...

Đó cũng là sự kết thúc một kiếp người và mở đầu cho sự xuất hiện của họ với những hình hài mới trong cuộc đời mới...

Kiếp trước, họ đã yêu thật lòng, nhưng đã không biết cách hy sinh thật lòng....

Kiếp này, có phải chăng kết thúc cũng buồn như kiếp trước...

.....

Trở về với hiện tại trên bãi biển, khi mà tất cả đều hóa đá chỉ còn mỗi Thực Nguyên đứng lặng mình với con dao đầy máu trên tay...

Cô run rẩy nhìn lại tất cả...

Cô thấy Phước Nguyên, người chồng tội nghiệp với đôi mắt nhắm nghiền cùng một giọt nước mắt vẫn còn đọng trên má nở nụ cười đầy mãn nguyện khi tự mình ấn con dao vào sâu trong tim...Có lẽ anh đã hết day dứt và cảm giác tội lỗi với vợ với con khi đã bằng lòng hy sinh cho họ một cách tự nguyện và không do dự. Dù không một lần được nghe lời tha thứ từ vợ, không một lần được nghe tiếng gọi ba của đứa con, nhưng anh đã được một lần hy sinh cho vợ con mình bằng một tình yêu chân chính và mãnh liệt. Anh đã được một lần làm người chồng tốt và người cha tốt...Như vậy cũng là đã quá đủ rồi...

Cô thấy Phước Khánh, người đàn ông đầu tiên mà cô yêu, đang đứng nhìn cô và mỉm cười đầy kiêu ngạo. Anh ta luôn sống và quan niệm nếu cô không lấy anh ta thì cả đời này cô sẽ không bao giờ hạnh phúc. Anh ta đã đem sự ích kỷ và mù quáng đó bọc kín trái tim một con người để làm những hành động của một loài cầm thú. Bây giờ, Thục Nguyên mới nhận ra rằng, những gì Phước Khánh làm không phải là tình yêu, mà chỉ là một sự ngộ nhận và cố chấp, một thứ tình cảm mạo danh tình yêu để rồi vịn vào đó tự cho phép bản thân gây ra đau khổ cho người khác. Ngay từ khi bắt đầu, tình cảm của anh ta đã không phải là tình yêu. Vì điều căn bản của tình yêu là không bao giờ được làm người mình yêu đau khổ...

Cô thấy Mỹ Hân, con ma bé nhỏ với trái tim quá dửng dưng, cô bé đã dám hy sinh tất cả chỉ để được bên người mình yêu. Nhưng, không phải lúc nào tình yêu cũng cần sự hy sinh, vì hy sinh luôn kèm theo mất mát, vì hy sinh là cách cuối cùng trong một chuỗi những hành động nhằm bảo vệ tình yêu của mình. Đáng lẽ cô bé cần bình tĩnh nhìn lại mọi thứ để biết cần làm gì và làm như thế nào. Đáng lẽ cô bé cần được ai đó nói cho rằng, mình và người con trai ấy sinh ra không phải là của nhau, rằng, yêu không đồng nghĩa rằng phải được bên người đó đến cùng, đôi khi chôn chặt tình yêu và để nó tự nhiên đến và tự nhiên đi là cách tốt nhất để giữ gìn tình yêu trong sáng... Vì, yêu là tự nguyện chứ không được ép buộc...

Và rồi Thục Nguyên thấy người mình nhẹ đi, cứ như thân xác đã nằm lại và thả cho linh hồn cô bay tự do cùng không khí. Và cô thấy Phước Nguyên, Chú Bảy và con ma mỹ nhân cũng vậy, họ rời khỏi thân xác của chính mình trong kiếp này để trở về với gương mặt thật ngày xưa của bản thân, của Tăng Tiến, của Phước Khánh và của Mỹ Hân. Nhưng thật kỳ lạ khi linh hồn của Phước Khánh và Mỹ Hân cứ mờ dần, mờ dần đi rồi tan biến như bọt biển. Cô ngơ ngác...

-Mọi thứ nên dừng lại tại đây...

Một giọng nói lạ cất lên đầy huyền hoặc...

-Linh Như, con chính là chìa khóa mở ra tất cả những bí kịch này và cũng là người kết thúc mọi thứ.

-Ai thế ? Ông là ai ??? – cô hỏi trong vô thức.

-5 năm trước, sự tức giận mất kiểm soát của chồng con đã cướp đi sinh mạng của tất cả 10 con người. Ngoài con, Tăng Tiến, con gái của con, Phước Khánh và Mỹ Hân thì còn thêm 5 người vô tội khác nữa. Họ không liên quan nhưng cuối cùng lại phải chịu chung số phận bị thảm ấy. Con có biết họ là ai không ?

-Ông...ông đang nói cái gì thế ???

-Họ chính là Ngô Nữ Thục Nguyên 14 tuổi, Phạm Phước Nguyên 20 tuổi, Phạm Phước Nghi 7 tuổi, Ngô Hoàng Hải 15 tuổi và Trần Tuấn Tú 23 tuổi. Họ chính là các con trong kiếp này.

-Cái gì cơ ???

-Sự thật rằng tất cả đều đã chết. Nhưng chồng con, Tăng Tiến đã van xin ta cho con và con gái được sống. Ta cũng thấy rằng các con đáng ra không phải chết vì lỗi lầm không phải thuộc về con. Ta đã cho chồng con một cơ hội. Một cơ hội có điều kiện. Ta cho linh hồn con nhập vào thân xác Thục Nguyên, cho con gái con nhập vào cô bé Phước Nghi nhà họ Phạm và Tăng Tiến trở thành Phước Nguyên. Đó chính là sự tái sinh một nửa. Ta cho cả ba được sống thêm một kiếp nhưng tất cả đều bị xóa đi ký ức về kiếp trước. Năm năm sau, ta để các con gặp nhau và nếu Phước Nguyên có thể lấy lại tình yêu của con thêm lần nữa thì ta sẽ cho con và con gái con được sống trở lại. Ta cũng đã cho Phước Khánh và Mỹ Hân một cơ hội làm lại nên mới để chúng hóa thân vào Ngô Hoàng Hải, chú bảy của Thục Nguyên và người quản lý của Phước Nguyên, Tuấn Tú. Nhưng vì chúng là những kẻ có tội nên sự hóa thân của chúng phải chịu nhiều đau đớn. Ta đã cố gắng hết sức để các con có thể lấy lại cuộc đời của chính mình...

-Nhưng...ông là ai ???

-Ta là thần Ký ức...

-Vậy sao bây giờ thần lại để chồng con phải chết ???

-Vì đó chính là điều kiện của cơ hội...

-Có nghĩa là con và con gái sẽ được sống nhưng đổi lại chồng con phải ra đi mãi mãi sao ?

-Đúng !

-Tại sao chứ ??? Tại sao chứ ???

-Vì lỗi lầm vẫn mãi là lỗi lầm...Vì cuộc đời không phải là cổ tích...

.....

Ký Ưc đã lên tiếng...

Ký Ưc đã cho cô tìm lại tất cả...

Ký Ưc cũng đã đem người cô yêu rời xa cô thật rồi...

Phải...

Có những cái sai không thể nào sửa được...

Chỉ có thể là không sai nữa hoặc phải bù lại bằng một cái đúng khác...

Và cuộc đời này vốn dĩ không phải là cổ tích. Chỉ cần một nụ hôn của hoàng tử là công chúa có thể sống lại, chỉ cần một lời xin lỗi là mọi thứ sẽ quay lại từ đầu...Không phải thế...Thật buồn là không phải thế...

..... ”

60. Chương 60

Những giấc mơ dài...

Á...á...á...

Linh Như giật mình bừng tỉnh sau giấc mơ dài. Người cô ướt đầm mồ hôi. Đôi mắt căng ra, sáng rực lên như vừa phải đối diện với điều gì đó vô cùng đáng sợ. Phải ! Cô vừa mới mơ một giấc mơ thật lạ. Một giấc mơ tưởng chừng dài như cả một đời người, một giấc mơ lấy đi của cô tất cả sức lực, một giấc mơ y hệt đời thật. Cô lặng người hồi tưởng lại những gì nhớ được sau cơn mơ. Cô nhớ những cái tên thật kỳ lạ, Thực Nguyên, Phước Nguyên, chú Bảy. Cô nhớ một đám cưới khác trong mơ, cô cùng nắm tay một người đàn ông lạ trong sự chúc tụng của những con người lạ, cô nhớ hình ảnh con dao, cô nhớ một người đàn ông đã nhìn cô và khóc, cô nhớ một con ma với đôi môi cam quýt rừ...Mọi thứ cứ đan xen vào nhau, rời rạc nhưng cứ bám víu nhau làm cô hoảng loạn. Mồ hôi cứ thế chảy ròng ròng...

Nhưng nỗi sợ hãi sau cơn mơ bỗng dưng tan biến đi trước nỗi sợ lớn lao mà cả nửa năm nay luôn thường trực trong đầu cô khi cô nhìn xuống gương mặt chồng mình. Người đàn ông đẹp trai, phong độ và tuyệt vời với cái tên Huỳnh Tăng Tiến...

Anh vẫn nhắm mắt, vẫn ngủ thật ngon trong bộ quần áo bệnh viện suốt gần 6 tháng nay. Hằng ngày Linh Như vẫn bế con tới nói chuyện với ba nó. Để con gái cô biết rằng ba con vẫn đang tồn tại, vẫn đang chờ đợi được ôm con vào lòng và nghe con gọi một tiếng Ba đầy thương yêu.

Vụ tai nạn kinh hoàng 6 tháng trước bây giờ đã nguôi dần đi trong tâm thức của dư luận. Người ta đã thôi việc ngày ngày bàn tán về sự khủng khiếp cũng như những điều kỳ lạ xảy ra trong vụ tai nạn đầy bí ẩn đó. Cho đến thời điểm này, không ai lý giải được vì sao những chiếc xe đâm vào nhau với lực mạnh như thế, những tiếng nổ vang lên kinh hoàng như thế mà 5 người ngồi trong chiếc xe du lịch bảy chỗ vẫn cùng với Linh Như, Mỹ Hân và đứa bé chưa đầy 8 tháng tuổi vẫn tai qua nạn khỏi, chỉ bị thương nhẹ. Điều khiến cảnh sát và cảnh báo đầu đầu nhất chính là việc tìm tung tích của người đàn ông ngồi trong chiếc Audi màu trắng. Vì ngay sau khi tai nạn xảy ra, trong xe chỉ còn cô bé Mỹ Hân đang rên rĩ với những vết bầm trên mặt, còn người cầm lái thì không hề thấy dấu vết. Theo nhận định của nhiều người, với sự va đập và bốc cháy cùng góc đâm như vậy thì thương tích của người cầm lái chiếc Audi là không hề nhẹ. 6 tháng, tất cả

sự kiếm tìm đã dần trở nên vô vọng. Không ai biết người đàn ông đó còn sống hay đã chết. Cả con đường được xới tung nhưng kết quả trả về chỉ là sự lác đầu của đội ngũ tìm kiếm.

Tăng Tiến được đưa vào bệnh viện trong tình trạng hấp hối, những vết thương quá trầm trọng khiến cho tất cả đều nghĩ tới viễn cảnh tồi tệ nhất có thể xảy ra. Bác sĩ đã cố gắng hết sức để níu kéo sự sống cho anh. Nhưng việc anh tỉnh lại hay không thì đến bây giờ vẫn chỉ còn là niềm hy vọng mong manh. Và suốt nửa năm nay Linh Như đã sống với niềm hy vọng mong manh đó...

-Anh à ! Khi nào anh thấy khỏe rồi thì đừng ngủ nữa nhé...Hãy tỉnh dậy và mỉm cười với mẹ con em nhé...Em luôn tin rằng anh không bao giờ bỏ mặc mẹ con em...Em luôn tin anh...Mãi mãi là như thế...

Linh Như vuốt nhẹ trán chồng mình nói thì thầm. Đã từ lâu cô không còn khóc nữa. Thay vào đó cô cười nhiều hơn. Cô tự nhủ nếu cười thật tươi thì lúc chồng cô tỉnh lại anh sẽ thấy vui hơn và hạnh phúc hơn. Cô đã tự cứu sống mình bằng niềm tin và nghị lực như thế...

Cho dù...

Linh Như không biết được khi nào anh mới nhìn được nụ cười của cô...

Có thể là rất lâu...

Hoặc có thể là không bao giờ...

.....

Thêm một mùa xuân nữa trôi qua, Linh Như vẫn ngày ngày túc trực tại bệnh viện. Đứa con gái bé nhỏ ngày nào bây giờ đã được hai tuổi và đã bi bô tập nói. Thật kỳ lạ là bé con biết gọi ba trước khi gọi mẹ cho dù nó chưa bao giờ thấy ba mình mở mắt. Có lẽ đó là sự thiêng liêng của tình phụ tử, cho dù Tăng Tiến không ngồi dậy được và ôm con gái vào lòng nhưng tình yêu thương anh dành cho con gái vẫn mãi là sợi dây gắn kết trái tim anh gần trái tim con...

-Con à ! Gọi ba đi con ! – Linh Như bế con trên tay và nói khẽ.

-À...ba... - đứa trẻ cười toe toét bập bẹ gọi tiếng ba làm Linh Như chạnh lòng.

-Anh...Con lại vừa mới gọi anh đó...Sao anh nhẫn tâm không mở mắt nhìn con một lần...Anh đừng ngủ nữa...Hãy tỉnh dậy và ôm mẹ con em vào lòng...Em nhớ anh...Em nhớ anh lắm...

Lần thứ hai Linh Như bật khóc từ khi Tăng Tiến nhập viện. Lần thứ nhất là khi cô nghe bác sĩ trình bày về tình trạng của chồng mình, là rằng cô có khả năng phải chấp nhận Tăng Tiến sống nửa đời còn lại trong tình trạng sống thực vật. Lần đó cô không tin, cô luôn trấn an rằng rồi anh sẽ mở mắt và sẽ khỏe lại như ngày xưa. Và gần 2 năm cô sống với niềm hy vọng đó.

Nhưng ngày hôm nay, sự yếu đuối của một người phụ nữ đã phải chịu quá nhiều đau khổ không thể nào giấu đi được nữa. Cô phải khóc thêm một lần cho lòng nhẹ đi. Để rồi phải sống tiếp những ngày tháng nhìn anh nhắm nghiền mắt và bất động...

Hôm nay là kỷ niệm ba năm ngày cưới của hai người...

-Anh à ! Ngày này ba năm trước anh đã cầm tay em đi tới thánh đường tình yêu. Anh đã hứa sẽ luôn bên cạnh em và làm cho em hạnh phúc. Anh chưa thực hiện được điều đó anh biết không ? Vì thế làm ơn hãy tỉnh dậy và ôm em đi. Em chỉ cần thế thôi. Em chỉ cần thế thôi anh ơi...

Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má bà mẹ trẻ rồi nhẹ nhàng chạm vào đôi tay cứng cáp đã ngưng vận động từ hai năm nay của Tăng Tiến...Giọt nước mắt chứa đựng ngàn yêu thương và ngàn trách móc...Giọt nước mắt của niềm hy vọng và cả nỗi sợ hãi khôn nguôi...

Và giọt nước mắt đã xóa hết mọi lỗi lầm thời son trẻ, để thêm một lần nữa những người yêu nhau tìm về lại với nhau để viết tiếp câu chuyện tình yêu còn dang dở...

Những ngón tay Tăng Tiến đã bắt đầu cử động !!! Một sự sống đã thực sự trở về...

Hãy học cách hy sinh trước khi học cách yêu một người nào đó...

Và khi tình yêu trở nên bất tử, không có hy sinh nào có thể khiến chúng ta rời xa nhau...

Đời không phải là cổ tích...

Nhưng cuộc sống này vẫn luôn ẩn chứa những sự diệu kỳ...

Sự diệu kỳ được tạo nên từ chính niềm tin và nghị lực của con người...

Chính con người đã làm nên kỳ tích...

.....

Một buổi chiều đẹp trời, Linh Như dịu dàng tựa đầu vào bờ vai Tăng Tiến trên chiếc ghế đá kỷ niệm. Chiếc ghế đá nơi hai người trao nhau sợi dây đeo tay để làm kỷ vật tình yêu. Bây giờ, chúng vẫn được đeo trên tay mỗi người, vẫn sáng bóng như tình yêu giữa họ, bền bỉ và tươi đẹp dù bao cuộc giông tố đã đi qua...

-Em à...

-Dạ ?

-Anh yêu em.

-Em biết...

-Cám ơn vì em đã yêu anh nhiều như thế...

-Đừng nói bằng lời. Hãy cám ơn em bằng cả cuộc đời này...

-Uh...

Bất chợt một trái bóng nhựa không biết từ đâu lăn về phía hai người. Vài giây sau, một cậu nhóc mặt đầy mồ hôi chạy đến nhặt trái bóng.

-Bóng của cháu à ? – Linh Như cầm quả bóng lên và dịu dàng hỏi.

-Dạ ! – cậu nhóc ngẩng mặt lên và trả lời khẳng khái.

Phút chốc cả Linh Như lẫn Tăng Tiến rùng mình. Thằng bé có nét mặt giống y hệt Phước Khánh...

-Cô chú cho cháu xin lại quả bóng với !

-À uh...Bóng của cháu đây...

-Cháu cám ơn !

-Khoan đi đã cháu. Cháu tên gì thế ?

-Khánh Phước ạ !

Cậu nhóc trả lời rồi chạy vù đi hòa vào đám bạn đang chơi bóng giữa sân công viên. Để lại Tăng Tiến và Linh Như với khuôn mặt thất thần và ngạc nhiên tột độ...

Cũng phải...

Phước Khánh cần được sống lại cuộc sống của một đứa trẻ để học cách yêu thương và tha thứ...

Và nếu mọi thứ được lật ngược lại như cái tên của Phước Khánh, sự xấu xa bị lật xuống dành chỗ cho lòng tốt thì có lẽ câu chuyện này đã không có quá nhiều bi kịch như thế...

Nhưng dù sao mọi thứ cũng đã ổn.

Ký Ức đã tha thứ cho họ. Và họ đang cố gắng để nuôi dưỡng và chăm sóc cho Tương Lai thật tuyệt vời...

Bạn cũng thế nhé !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-phai-la-co-tich>